colecția ROZ

ALCRIS

6

Bal la castel

Penny Jordan

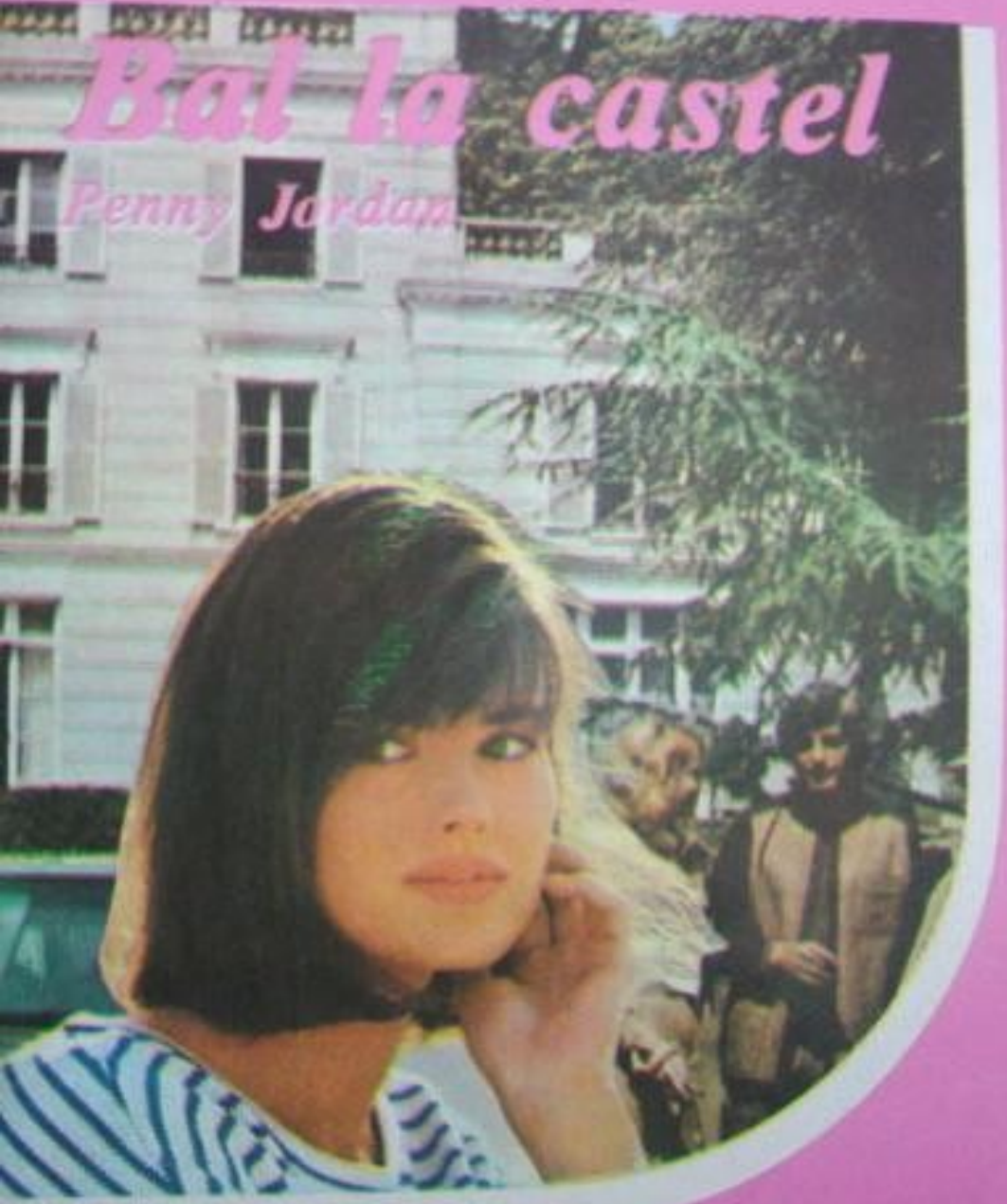

PENNY JORDAN

BAL LA CASTEL

Coperta: Andy

by Penny Jordan, 1987
A SAVAGE ADORATION

Traducere de VENERA CORAVU

BUCUREŞTI, 1994
ALCRIS-M 94

Redactor: AURELI AN MICU

Consilier editorial: TRAI AN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin editurii
Alcris

I.S.B.N. 973-9170-18-8
Colecţia „ROZ”

CAPITOLUL 1

Christy deschise uşa bucătăriei şi făcu câţiva paşi afară. Cerul era apăsător şi întunecat. Sigur va ninge.

Tatăl tinerei fete aprinsese un foc şi ardea ziare vechi. Un firişor subţire de fum urca pentru a se confunda repede cu norii gri.

Christy lăsă privirea să-i rătăcească pe câmpurile uşor deluroase, presărate de pâlcuri de arbori. Adora această regiune de o frumuseţe severă situată la frontiera dintre Scoţia şi Anglia.

Deja, primele căderi de zăpadă albiseră vârfurile colinelor. Totul părea calm şi liniştit în această zi rece de ianuarie.

Ce diferenţă faţă de agitaţia şi vacarmul Londrei! Christy petrecuse opt ani în capitala britanică, dar se simţea mult mai acasă la Setondale. Nu trăise ea aici până la şaptesprezece ani?

Ajunse la capătul grădinii şi-l privi pe tatăl ei acoperind focul cu ramuri. Purta vechea haină de tweed, pe care şi-o punea de obicei ca să grădinărească. Era un bărbat înalt ţi Christy era şi ea înaltă.

Dar moştenise de la mama ei ochii verzi migdalaţi ca şi bogatul păr arămiu, şi de asemenea caracterul ei iritabil. De-a lungul secolelor, englezii şi scoţienii din acest ţinut se adoraseră şi se uraseră rând pe rând. Certuri, împăcări, căsătorii…

— Tu eşti o scoţiană! îi spunea deseori doamne Marsden fiicei sale. Directă, încăpăţânată, mândră şi atât de iute la mânie!

Tatăl ei se întoarse şi îi adresă un surâs.

— Masa este gata, anunţă ea.

— Perfect! Vin…

Mai puse câteva ramuri, pe foc, înainte de a o urma.

— Sunt atât de fericit că eşti cu noi!

Suspină.

— Bineînţeles, aş fi preferat ca întoarcerea ta să se datoreze altor motive. Dar să nu te simţi obligată să rămâi. Mama ta...

Christy îl întrerupse:

— Dar vreau să rămân! De altfel aş fi venit chiar dacă mama n-ar fi trebuit să se opereze.

Privirea i se pierdu în depărtare.

— Ştii, la Londra se pierde uşor contactul cu realitatea. Se uită adevăratele valori...

Îşi muşcă buza inferioară şi spuse repede:

— Mi-am dat demisia de la David Galvin.

Domnul Marsden îşi încruntă sprâncenele.

— Munca ta părea că-ţi place totuşi! Când ai venit să ne vezi, vara trecută, păreai foarte mulţumită.

— Da. Dar lui David! s-a comandat o muzica de film şi pentru asta trebuie să se ducă la. Hollywood. Doar nu era să-l urmez acolo!

Christy spera din tot sufletul ca tatăl ei să nu-l pună alte întrebări. Căci dacă îl spusese adevărul, îi ascunsese alte lucruri.

Mai întâi că David dorea să-i devină amantă. Oh! nu făcea niciun mister din intenţiile lui.

Christy tremură. Un tremur interior care nu avea nimic de-a face cu temperatura înconjurătoare.

David reuşea s-o tulbure. Simţea pentru el o oarecare atracţie fizica, fără să fie totuşi dragoste. În faţa acestui Bărbat viril, înzestrat cu un magnetism uimitor, se simţea pierdută... Şi pentru a evita tentaţia, alesese fuga. Căci ştia că n-ar mai

fi îndrăznit să se privească într-o oglindă... după aceea.

David Galvin era însurat. Asta nu-l împiedica să-şi multiplice infidelităţile. Soţia lui, Meryl, închidea ochii. Era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a rămâne soţia unui muzician de renume mondial.

Puţine femei rezistau acestui Don Juan. Avea atâta farmec, atâta prestanţă, atâta vitalitate. În ciuda principiilor ei, Christy fusese de mai multe ori pe punctul să-l cedeze. Rezistase din toate puterile. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut s-o necăjească pe Meryl, prietena ei cea mai bună.

Atunci şi-a dat demisia de la David. Acesta o privise cu dispreţ, cu buzele subţiate, în acelaşi timp furios şi sarcastic. În unele momente se comporta ca un copil răsfăţat care era obişnuit să i se satisfacă toate capriciile. Nu putea suporta să i se refuze o nouă jucărie. Şi pe aceasta dorea s-o obţină cu orice preţ.

Christy spusese nu, cu fermitate. Rugăminţile, ameninţările şi ironia o lăsaseră rece. Forţa ei interioară ştia doar de la cine o avea! Teribila experienţă trăită cu opt ani în urmă o întărise pentru totdeauna.

Îşi petrecuse singură sărbătorile, refuzând invitaţiile lui Meryl. Apoi tatăl ei îi telefonase pentru a o înştiinţa că o internase pe mama ei. Atunci, fără să se gândească prea mult, îşi reziliase contractul de închiriere al apartamentului şi-şi luă rămas bun de la puţinii ei prieteni. Locul ei era de-acum înainte lângă părinţi, la Setondale.

Nu regreta. Aici se simţea în siguranţă. În linişte... Dacă ar fi rămas la Londra, David ar fi

continuat s-o urmărească cu propunerile lui. Ar fi insistat să-l însoţească la Hollywood. În principiu ca să-l asiste în munca lui... dar în realitate cu alte intenții.

Acum că tăiase toate legăturile cu Londra, era surprinsă să constate cât de puţini prieteni avea. Dar fusese întotdeauna destul de sălbatică. Şi ceea ce se întâmplase în vara celor şaptesprezece ani ai ei, îi întărise şi mai mult gustul pentru singurătate.

Strângând din dinţi, intră în bucătărie, unde domnea o temperatură agreabilă în comparaţie cu frigul de afară.

Tatăl ei era singurul notar din sat. Se ocupa de birou cu ajutorul unui secretar. Puţin timp după căsătoria sa, îşi cumpărase această locuinţă mare, situată în afara Setondale-ului. Christy se născuse şi petrecuse cea mai fericită copilărie aici. Dar la şaptesprezece ani, existenţa sa a trecut de la roz la negru.

Nu trebuia să se gândească la trecut! Doar prezentul avea importanţă.

Mama ei suportase foarte bine operaţia şi după zece zile petrecute la spital, putuse reveni acasă.

Christy îi dusese în cameră o tavă pe care aşezase o masă uşoară.

Domnul Marsden se aşează la masa din bucătărie.

— Da, sunt fericit că eşti cu noi, spuse el cu căldură.

— Şi eu sunt fericită că m-am întors la Setondale, spuse Christy cu jumătate de voce. Oh, uitasem! Am primit azi dimineaţă un telefon de la cabinetul medical. Doctorul o să treacă s-o vadă pe mama după-amiază.

— La ce oră? întrebă domnul Marsden.

— La ora trei. Este tot doctorul Broughton?

— Nu. Mama ta nu ţi-a spus? Doctorul Broughton s-a pensionat anul trecut. L-a înlocuit Dominic Savage.

Christy tresări şi era gata să sa ardă întorcând fripturile în tigaie.

Din fericire era cu spatele la tatăl ei Nu putea să-i vadă expresia…

— Dominic? întrebă ea cu o voce nu prea sigură. Îl credeam în Statele Unite.

— A revenit.

Christy se miră..

— Ca sa se instaleze la Setondale? întrebă ea neîncrezătoare. El care părea ros de ambiţie?

— Ştii că anii te schimbă.

— Da, dar…

— Te schimbi spuse din nou domnul Marsden dând din cap. Tu, de exemplu…

Tatăl ei râse încet.

— Îţi aminteşti de perioada când nu puteam pronunţa numele lui Dominic, fără ca tu să devii roşie ca un rac?

Christy reuşi să-şi învingă jena şi reuşi chiar să surâdă.

— Eram mai ales ridicolă! spuse ea. Dădu din umeri. Adolescentele sunt stupide… Ele se îndrăgostesc de primul venit şi-şi închipuie că este vorba de marea dragoste!

— Nu era ridicol, ci încântător.

— Pfff! Gratie Cerului, am crescut. Cât eram de agasanta. Aţi avut multă răbdare pentru a suporta aceste maimuţăreli, voi şi Dominic…

— Oh! Dominic te iubea.

Ea îşi ridică ochii spre cer. Dacă tatăl ei ar fi

ştiut...

Venind să se refugieze la Setondale, era departe de a se aştepta să-l regăsească pe Dominic Savage. Cum o să se comporte dacă va trebui să-l întâlnească?

Nu, nu dorea să-l vadă. Cel puţin nu în acest moment, când se simţea atât de vulnerabilă...

Dacă ar fi avut minte, ar fi luat primul tren pentru Londra. Dar era prea târziu... Nu mai avea nimic acolo. Nici post, nici locuinţă... Şi nu trebuia să se ocupe de mama ei?

Doamna Marsden, care fusese întotdeauna o femeie foarte activă, se acomoda greu cu noua ei existenţă. Nu-i plăcea să stea în pat fără să se mişte. Or, doctorii îi spuseseră că avea nevoie de cel puţin două luni de repaos complet.

Dominic Savage se întorsese la Setondale, Christy nu-şi mai revenea. Se aştepta la orice, dar nu la asta.

După dejun, Christy făcu puţină ordine în bucătărie. În acest timp domnul Marsden se duse sus să-i ţină companie soţiei lui.

Christy se uită la ceas. Dominic va fi aici la ora trei... Trebuia să găsească un motiv ca să nu fie prezentă.

Se înroşi până la rădăcina părului aducându-şi aminte de ultima lor întrevedere.

— Ce oroare! spuse ea printre dinţi.

La şaptesprezece ani era amorezată nebuneşte de Dominic. Din cauza lui părăsise Setondale-ul pentru a se duce la Londra. Timp de un an a urmat cursuri de secretariat înainte de a pretinde să ocupe un post.

În realitate ar fi putut rămâne în sat, căci

Dominic părăsise Anglia pentru Statele Unite. Dorea să-şi termine studiile de medicină dincolo de ocean.

Viaţa îţi oferea astfel de ironii ale sortii. Pentru a fugi de Dominic, Christy se dusese la Londra, unde îl întâlnise pe David. Şi acum, fugind de David, cel pe care-l întâlnea la Setondale. Era Dominic.

Începu să facă câţiva paşi în bucătărie. Amintirile continuară s-o năpădească. Atunci îşi îmbrăcă un hanorac vechi şi ieşi.

Cerul se întunecase şi mai mult. Zăpada va cădea în curând. Sus pe coline un pastor îşi strângea oile, ajutat de un câine negru, ale cărui lătrături aspre ajungeau până în vale.

Christy plecă cu un pas grăbit. Părul îi dansa pe umeri şi aerul rece îi înţepa faţa. Dar puţin câte puţin se linişti. Trecu prin faţa vechii case parohiale. Fusese vândută. Cine locuia acum în această casă din secolul 18, de proporţii impunătoare?

Tânăra fata încerca să-l uite pe Dominic. Dar în fiecare clipă gândurile o trădau... Nu se putea împiedica să nu se gândească la el.

Crezu că aude vocea tatălui ei: „Dominic te iubea”. Un râs fără veselie îi flutură pe buze. Dominic Savage să fi avut vreun sentiment pentru ea? Rizibil! Dominic Savage... Sălbatic nume, sălbatică natură. Şi cât suferise din cauza acestei sălbăticii!

În câteva fraze care-i vor rămâne pentru totdeauna gravate cu litere de foc în memorie, el îi distrusese candoarea, inocenţa, copilăria... Ea venise la el, oferindu-se cu trup şi suflet. Şi el o respinsese cu un dispreţ de neexprimat.

Toată viaţa îşi va aminti de asprimea, de duritatea, de intoleranta lui... Asta o marcase cu cruzime şi continua să sufere din cauza loviturilor teribile pe care i le dăduse.

Desigur, era doar greşeala ei. Ar fi trebuit să se mulţumească să-l adore în tăcere. Ar fi rămas cea pe care o considera ca pe o soră mai mică.

Părinţii lor erau prieteni şi în ciuda diferenţei de vârstă – îi separau opt ani – Dominic şi Christy se înţelegeau de minune.

Dar când împlini şaisprezece ani, sentimentele tinerei fete evoluară. Era îndrăgostită... Şi nu reuşea să-şi ascundă acest lucru destul de bine.

Niciodată ea n-ar fi făcut primii paşi, dacă n-ar fi fost împinsă de prietena ei, Helen.

Helen Moguire, fiica deputatului, o subjuga literalmente, Aceasta ştia totul despre viaţă şi nu se încurca deloc cu principii.

Christy, de o natură mai curând timidă şi închisa, nu avusese niciodată multe prietene şi fusese uluită că strălucita Helen Moguire o onora cu confidenţele el. Nu se gândea s-o judece. Era prea flatată că ieşea în compania Helenei. Aceasta, ceva mai în vârstă decât ea, avea deja multă experienţă şi-l dădea mereu sfaturi.

— Nu te purta ca o puştancă! repeta ea. Dacă Dominic Savage îţi place, arată-i-o.

Şi cu un aer încrezut, adăugase:

— Bărbaţii sunt slabi, ştii doar

Surâsul ei încrezut îi displăcuse lui Christy.

Tânăra fată încetini pasul. De ce se scufunda în amintiri? îi făcea rău să retrăiască acele clipe!

Merse mai departe, cu sprâncenele încruntate, cu pumnii strânşi. Suferinţa era aceeaşi. Atât de

vie, încât îi producea o durere aproape fizică.

Din cauza lui Dominic fusese incapabilă să dea atenție altor bărbaţi. Acesta ucisese ceva în ea.

Surâse trist, aducându-şi aminte de reacţia neîncrezătoare a fui David, când, în mod naiv, ea îi mărturisise că era virgina.

— La douăzeci şi cinci de ani? Cu un corp ca al tău? Cu un păr ca al tău? Cu..:

Se întrerupsese brusc.

— Hei, Christy! continuă el după o pauză. Nu este posibil! Nu mai suntem în epoca victoriană!

Dar era suficient de perspicace ţi intuitiv pentru a ghici că spunea adevărul.

Suspină. Dacă David n-ar fi fost însurat totul ar fi fost posibil. Căci îi plăcea. Fizic cel puţin. Cu el, inhibările i-ar fi dispărut.

— Şi Meryl? se întrebă ea cu jumătate de glas. Ar fi fost capabilă să-i facă asta?

Ştia bine că nu…

Primii fulgi căzură zburând. Se aşezau pe pământul îngheţat şi în curând toată câmpia va fi acoperită de un covor alb..

Christy se rezemă de o stâncă şi privi zăpada căzând. Privea fascinată acest spectacol, dar în realitate gândurile ei o transportaseră destul de departe. Cu opt ani în urmă…

Să dea vina pe Helen? Ar fi fost nedrept Doar ea era responsabilă. Nimeni n-o obliga să asculte întocmai sfaturile prietenei sale.

— Este atât de uşor să seduci un bărbat!

O asigurase Helen. Noi femeile, dispunem de atâtea arme… Este suficient să ştii să le întrebuinţezi…

— Dar… cum?

— Aranjează ca să fii singură cu el. Poate fi posibil, nu?

Era chiar uşor, căci părinţii. Lui Dominic şi ai ei se întâlneau în mod regulat pentru a juca bridge. Era suficient să aleagă una din aceste seri.

— Şi ce să fac atunci?

Ea îşi privea prietena, ca şi cum aceasta poseda toate cheile.

— Mai întâi trebuie să-ţi îngrijeşti ţinuta. Pune o rochie de vampă!

— Uşor de spus. Crezi că am?

— N-ai deloc imaginaţie. N-ai decât să-ţi scoţi sutienul şi să-ţi deschizi bluza până aproape de talie, ca să pari sexy!

— Până la talie! repetase Christy speriată

— Mai puţin dacă vrei. Important este să-ţi arăţi începutul sânilor. Un bărbat normal dezvoltat nu rezistă… Treizeci de secunde mai târziu vei fi în braţele lui. Vrei să pariem?

Christy urmase întocmai instrucţiunile lui Helen. Îşi scosese sutienul şi-şi deschisese bluza. Dar în loc să se simtă o femeie fatală, din contră, se simţise jenată.

Adunându-şi tot curajul ea se urcase pe bicicletă şi se îndreptase spre locuinţa familiei Savage, ale cărei uşi rămâneau larg deschise în serile frumoase de vară.

Fata cunoştea bine casa, pe care o considera puţin ca a ei. Totuşi, în acea zi, avea impresia că pătrunde acolo ca o intrusă. Înseta încrederea tuturor.

S-ar fi întors din drum. Dar ce avea să-i spună Helenei a doua zi? Nu putea să-i spună că renunţase în ultimul moment! se părea deja că

aude râsul batjocoritor al prietenei sale.

După ce bătuse uşor în geamul unei uşi din salon, intrase în această cameră goală, apoi se îndreptă spre hol.

— Christy?

Dominic cobora scara şi ea se opri cu inima bătându-i să se rupă.

Acesta tocmai făcuse un duş şi părul îi era încă ud. Îmbrăcându-şi cămaşa se apropie de ea.

Tulburată de apropierea lui, de jocul muşchilor sub pielea lui bronzată, era incapabilă să pronunţe un cuvânt, să schiţeze un gest.

— Christy? spuse el mai încet.

Avu impresia că o floare se deschidea în ea. O floare infinit de dulce, infinit de tandră… Obrajii i se înroşiră şi ochii ei mari, de culoarea jadului, avură o nouă lumină.

— Christy, ce se întâmplă?

Vorbea acum cu o oarecare nerăbdare şi o făcu să coboare brusc pe pământ.

— Nimic, răspunse ea.

— Atunci ce faci aici? întrebă el cu asprime.

Îl privi cu uimire. Era înaltă, dar el o depăşea cu un cap şi trebui să-şi ridice ochii verzi pentru a-i întâlni privirea. O rază de soare o învălui chiar în acel moment cu o lumină aurita.. Părul îi încadra fata frumoasă cu o aureolă ca o spumă de aur brun. În deschizătura bluzei i se ghiceau sânii tineri.

Dominic îşi reţinu respiraţia.

— Eu… eu om venit sa te văd, declară ea, în sfârşit.

Dominic îşi încrunta sprâncenele.

— Pe mine? De ce?

Pe tânăra fată o apucă panica. După Helen, Dominic ar fi trebuit să se comporte cu totul diferit! Jocul seducţiei era departe de o fi atât de simplu pe cât pretindea prietena ei.

Foarte jenată, evitând privirea lui Dominic, se bâlbâi:

— Eu... aveam chef să stau de vorbă cu tine

— Ce înseamnă asta?

El. Îşi încrucişa braţele şi o privi:

— Ai necazuri, Christy?

— Eu... nu...

Fără să spună nimic el o examina şi ea simţi cum i se accentuează roşeaţa.

— Te plimbi acum pe jumătate goală? spuse el.

Ea lăsă capul în jos. Dominic nu reacţiona absolut deloc cum prevăzuse Helen.

— Dominic...

Făcu un pas către el.

— Nu fi supărat! imploră ea.

Îi venea să plângă. Reuşi să-şi înghită lacrimile.

— Te rog, Dominic, nu te înfuria, îi rugă ea cu o voce tremurătoare.

El suspină şi o atrase spre el. Ea închise ochii. Da, Helen avea dreptate... Acest mic scenariu reuşise de minune! Nu se găsea ea acum în braţele lui Dominic? Christy se cuibări la pieptul lui tremurând toată... Picioarele abia o duceau. Avea impresia că inima i se oprise în gât. Dominic o auzea probabil bătând. Probabil! Făcea atâta gălăgie, ca o tobă!

Un suspin îi scăpă printre buze.

— Dominic... murmură ea cu o voce răguşită. Inimile lor băteau la unison. Instinctiv, ea puse mâna pe pieptul lui Dominic.

Atunci el îi apucă încheietura mâinii cu brutalitate. Degetele lui erau parcă de fier…

— Dar… se bâlbâi ea.

O respinse fără gingăşie.

— Unde vrei să ajungi? o întrebă el cu o voce aspră,

Se dădu înapoi cu câţiva paşi şi o fixă cu un aer ostil. Ochii lor se întâlniră şi ea crezu că primeşte un şoc electric. Niciodată nu-i văzuse lui Dominic aceşti ochi închişi ca o seară furtunoasă.

Nu mai înţelegea nimic. Cu un moment mai înainte îşi imaginase că totul era posibil. Şi brusc avusese loc această ruptură, această prăpastie care se mărea. Între ei din secundă în secundă..

De ce era furios? Nu era logic… După Helen, bărbaţii nu ştiau să reziste la chemarea simţurilor.

Ea îi deschise braţele cu naivitate.

— Dominic, vino! făcu ea cu o candoare copilărească.

Şi amintindu-şi de un film pe care-l văzuse la televizor, repetă cuvânt cu cuvânt, ceea ce pronunţase eroina:

— Sunt a ta…

El continuă s-o privească în tăcere. Privirea lui rămânea de nedescifrat.

Timpul părea deodată că s-ar fi oprit. Christy îi aruncă o privire rugătoare. Gura ei mobilă tremura şi tot corpul nu-i era decât o aşteptare. Dominic îşi crispă maxilarele. Îi era vizibil greu să-şi stăpânească mânia.

— Dumnezeule! murmură el în sfârşit.

Îşi trecu mâna peste frunte. Deodată vraja fu ruptă. Sfaturile lui Helen nu serviseră la nimic… Dominic nu era ca ceilalţi. El n-o dorea, o

respingea, în plus, o dispreţuia! Citea o condamnare fără apel în ochii lui…

— De necrezut! exclamă el.

Făcu un pas ameninţător către ea.

— Deci pentru asta ai venit? îmbrăcată ca o… Lolita? Dar ai înnebunit!

Ea îşi reţinu un hohot, pradă unei disperări fără margini. Se dusese la el cu inima debordând de dragoste şi cu capul plin de vise. În câteva cuvinte el reuşise să distrugă tot. Şi cât de rău îi făcea asta… Faţa lui frumoasă se contractă şi – dar ea nu observă nimic atât era de tulburată Dominic îi vorbi puţin mai blând

— Hai, Christy, fii rezonabilă, micuţa mea!

Cu, un gest brusc, ea îşi şterse lacrimile.

— Nu mă vrei? întrebă ea.

Dominic îşi luă o atitudine mândră, la acest moment ea nu-l mai recunoştea. Unde dispăruse prietenul ei din totdeauna, cel pe care credea că-l iubeşte? Plecase, făcând loc unui judecător implacabil.

— În general, nu femeile fac primul pas, spuse el.

— Nu mai suntem în secolul 19!

El o privi cu curiozitate.

— Cum te-ai schimbat, Christy!

— Evident, nu mai sunt o fetiță. Am devenit o adultă.

El dădu din umeri.

— Eşti încă o fetiţă. Dar acest fel de-a te purta, nu-ți seamănă. Cine te-a sfătuit? Nu cred că asta vine de la tine. Şi, presând-o cu întrebări, reuşise s-o facă să mărturisească rolul jucat de Helen în această punere în scenă.

Fu obligată să-i mărturisească tot. Tot… Pe faţa

lui frumoasă, ea văzu trecând rând pe rând mirarea, apoi dispreţul, şi în sfârşit dezgustul.

— Prietena ta nu este nici pe departe atât de experimentată pe cât pretinde, o asigură el cu o voce glacială. Contrariu a ceea ce crede, nu este atât de uşor să seduci un bărbat!

Îşi puse un deget pe bărbia fetei, obligând-o să-şi ridice capul.

— Priveşte-mă, Christy, ordonă el.

Roşie, cu ochii plini de lacrimi, ea se execută.

— Priveşte-mă bine! insistă el. Am aerul că te doresc?

Niciodată tânăra fată nu se simţise atât de ruşinată în viaţa ei. De ce Dominic voia s-o mai umilească?

Apoi o dojeni. După el, ea va risca mult lăsându-se astfel condusă de cerinţele trupului. Trebuia să reziste dacă voia să fie respectată.

— Şi părinţii tăi, Christy? Ei au încredere în tine. Ai îndrăzni să te mai uiţi în ochii lor după ce te-ai comporta ca ultima dintre femei?

Dragostea pe care tânăra fată credea c-o simte pentru Dominic se transformase într-o ură vie, tenace. O ură care va dura probabil toată viaţa.

După această seară umilitoare, Christy o evitase pe Helen ca pe o ciuma. Ea le ceruse părinţilor ei s-o trimită la Londra ca să studieze secretariatul. Imediat ce obţinu diploma, începu, să lucreze.

Opt ani trecuseră de atunci, dar amintirea acelor clipe era la fel de puternică.

Se uita la ceas. Era ora trei şi zece... Putea să se reîntoarcă. Când va ajunge acasă, Dominic va fi plecat.

Suspină. Da, îl ura. Niciodată nu-i va ierta că

fusese martorul ruşinii şi a umilinţei ei.

CAPITOLUL 2

Zăpada cădea din abundenţă, iar rafale de vânt o învârteau în toate direcţiile. Nu se vedea la trei metri. Din fericire Christy cunoştea bine regiunea. Era capabilă să se întoarcă la ea acasă cu ochii închişi.

Se afla deja în apropierea locuinţei părinţilor ei. Înainte de a vedea maşina, auzi motorul şi părăsi mijlocul şoselei pentru a se refugia pe margine.

Dar zăpada făcuse asfaltul alunecos. Tânăra fată îşi pierdu echilibrul şi căzu greoi pe şosea cu respiraţia tăiată, încercând să se ridice..

„Voi avea desigur câteva vânătăi, dar nimic rupt, din fericire” se gândi ea.

O portieră se trânti şi un bărbat veni s-o ajute să se ridice.

— Mulţumesc.

Christy ridică ochii către salvatorul ei şi se încorda…

— Dominic!

Nu se schimbase deloc. S-ar fi putut crede că aceşti opt ani trecuseră fără să-l marcheze.

Tulburată, Christy îl contemplă. Da, Era tot atât de frumos, tot atât de înalt, cu acea aură de bărbăţie şi de autoritate care o fascinaseră atât altădată.

Nu se mai sătura privindu-l. Acelaşi păr închis, aceiaşi ochi gri, acelaşi ten bronzat… în timp ce ea…

Regretă că-şi pusese acest vechi hanorac. Şi de ce nu se machiase înainte de a ieşi? Dacă şi-ar fi

putut imagina că-l va întâlni pe Dominic şi-ar fi folosit toate atu-urile de care dispunea ca să-şi întărească armura, l-ar fi dovedit atunci că devenise o femeie elegantă, îndepărtată şi sofisticată.

În loc de asta îi apărea fără urmă de roşu pe buze, îmbrăcată ca o elevă, revenind de la şcoală într-o zi glacială de iarnă.

— Nimic rupt, Christy? întrebă el cu nelinişte.

Era de necrezut, dar Dominic părea într-adevăr neliniştit.

Şi ce era cel mai surprinzător, îi surâdea, acel surâs pe care-l cunoştea atât de bine! Şi cât de rău îi făcea să-l vadă pe buzele lui Dominic. Exact ca altădată…

Acest surâs ştergea totul. Cei opt ani de despărţire. Şi chiar lamentabila seară când Christy fusese umilită în sufletul ei.

Îşi muşca buza inferioară. Nu, nu uitase nimic! Şi nici Dominic. Dar foarte diplomat, el se purta ca şi cum nimic nu se petrecuse, adoptând un limbaj curtenitor.

Christy îl dădu la o parte şi făcu câţiva paşi.

— Nimic rupt, evident!

Ea îi aruncă o privire plină de ură.

— Ar trebui să fii atent. Erai gata să mă calci.

O cută verticală se ivi pe fruntea lui Dominic.

— Nu mergeam prea repede! protestă el. Şi m-am oprit la timp!

El dădu din umeri.

— Dacă crezi că se întâlnesc mulţi plimbăreţi pe aici! mai ales pe acest timp.

— Nu se ştie niciodată. Dovada! Eu mă plimbam şi puţin a lipsit să nu-ţi intru sub roţi.

Reacţia ei era exagerată. Îşi dădea seama de asta, dar prefera să se înfurie decât să lase să i se vadă tulburarea. Se aştepta atât de puţin să-l vadă acum pe Dominic! Fusese convinsă că reuşise să-l evite…

— Cât eşti de palidă, murmură el. Puse mâna pe umărul tinerei fete. Tremuri. Efectul şocului? Te doare? Ai…

Christy îl respinse.

— Mi-e foarte bine!

— Te duc acasă, spuse el…

— Nu!

— Nu eşti în stare să mergi! Sunt medicul familiei tale şi…

Ea îl întrerupse.

— Dar nu eşti medicul meu

El tresări, vizibil surprins de această exclamaţie pasionata.

— Christy… începu el.

Făcu ochii mici.

— Nu discuta, spuse el pe un ton sec. Te duc, indiferent că vrei sau nu.

Ea înţelese că era Inutil să! se opună. Acest om voluntar nu avea obiceiul să i se spună nu. Şi simţea că nu are curajul să se lanseze într-o discuţie. Cu atât mai mult cu cât pierdea sigur partida…

Cu paşi lenţi ea se îndreptă către maşină, o BMW nouă, observă ea în trecere.

Dominic veni şi îi deschise portiera. Braţele lor se atinseră şi Christy făcu un salt înapoi.

— Te-am lovit? se miră el.

— Nu…

El o privea cu un aer întrebător şi ea crezu că e

bine să adauge cu un aer morocănos:

— Nu-mi place să fiu atinsă, asta-i tot.

Era adevărat şi folosea adesea această scuză, care-i venise în mod natural pe buze.

Dominic o fixa cu o privire aspră. Apoi surâse sarcastic şi ea se simţi roşind până la rădăcina părului. Ghicea fără greutate ce gândea Dominic.

— El o revedea, cu opt ani în urmă, oferindu-se cu o nevinovată lipsă de ruşine.

Se îndepărtă.

— Nu-i nevoie să mă însoţeşti. Îmi place să merg.

Şi o porni cu un pas hotărât în direcţia locuinţei familiale. Nu îndrăznea să se întoarcă, dar ghicea că Dominic o urmărea din priviri

Când ajunse la portiţa grădinii, îl auzi punându-şi motorul în funcţiune. Pleca.

Tatăl ei o aştepta în vestibul.

— Dominic a plecat de cinci minute. Apoi remarcă hainele ei murdărite de noroi.

— Dar ce ţi s-a întâmplat?

— Am căzut. Nu-i nimic.

— Nu te-ai lovit?

— Voi avea poate o vânătaie sau două. Te asigur, nu-i nimic.

Îşi scoase hanoracul şi-şi scutură bogatul păr arămiu.

— Cum se simte mama? Ce-a spus medicul?

— Dominic este foarte mulțumit de bolnava lui.

Domnul Marsden surâse.

— Dar vei putea tu singură să-i pui toate întrebările pe care le doreşti, va cina diseară cu noi. Nu te deranjează să mai adaugi un tacâm? Mama ta a ţinut să-l invite. Este îngrijorată în privinţa lui! O cunoşti doar! Ştiindu-l pe Dominic

singur la casa parohială, ea se teme că nu mănâncă destul.

Deci el era cel care cumpărase vechea casă parohială. Christy îşi muşcă buza inferioară, căutând cu disperare o scuză ca să nu apară în seara aceasta. Dar care? Niciun pretext suficient de plauzibil nu-i venea în minte.

— Congelatorul este plin! îi spuse tatăl. Ei. Tu ştii că mamei îi place să fie gata pentru orice eventualitate. Nu vei avea decât de ales.

Ce păcat că părinţii lut Dominic nu mai sunt aici. Ne lipsesc mult.

Familiile Marsden şi Savage fuseseră buni prieteni. Dar după moartea soţului ei, doamna Savage se dusese să trăiască la una din surorile ei în Berkshire.

Niciodată Christy nu se gândise bă Dominic va reveni la Setondale acum când nu mai avea familie. Totuşi aici alesese să se instaleze

— Pot să urc s-o Văd pe mama? întrebă tânăra fată. Nu doarme?

— Deloc. Începe să fie sătulă de stat în pat... Pretinde că se plictiseşte. Dar Dominic i-a interzis să se scoale înainte de o săptămână.

Christy se urcă în camera mamei sale. Doamna Marsden era încă foarte frumoasă, cu părul de culoarea aurului roşu, abia striat de fire albe, cu ochii mari verzi şi pometii înalţi de celtică.

— Vino să te aşezi lângă mine, draga mea! îi ceru ea indicându-i capul patului.

Suspină.

— De ce Dominic mă obligă să rămân culcată? Mă simt pe zi ce trece mai bine...

Îşi privi atent fata.

— Ştii că s-a întors la Setondale?

Doamna Marsden era mult mai intuitivă decât soţul ei. Bineînţeles că nu cunoştea ce se petrecuse acum opt ani. Dar bănuia ceva. Totuşi, n-ar fi pus niciodată întrebări fiicei ei.

— L-am invitat pe Dominic la masă, spuse ea un bărbat singur nu se hrăneşte cum trebuie!

Christy dădu din umeri.

— Ce idee! De ce un bărbat singur s-ar descurca mai puţin bine decât o femeie?

— Oh, Dominic este capabil să aibă grijă de el, dar îi lipseşte timpul. Se consacră practic zi şi noapte bolnavilor lui. Sunt sigură că nu întotdeauna mănâncă bine. O să găseşti în congelator o tocăniţă de văcuţă. Va fi suficient s-o reîncălzeşti la foc mic. Cu macaroane seu cu orez, va merge perfect!

Un surâs îi apăru pe buze.

— Îmi aduc aminte că Dominic adora carnea de vită.

Christy făcu un gest agasat.

— Încetează să te preocupi de stomacul lui Dominic Savage spuse ea nerăbdătoare. Ai face mai bine să te odihneşti

Doamna Marsden surâdea mereu.

— Ai aerul destul de enervat, draga mea, remarcă ea încetişor.

În această seară Christy se pregăti cu multă grijă. După ce-şi făcu un duş, şi-şi spălă părul, se machie. Un pic de umbră pe pleoape, de culoarea jadului, rimei, puţină culoare pentru a-şi scoate în relief pometii, şi pe buzele pline un roz strălucitor, mergând spre portocaliu.

Îşi îmbrăcă apoi rochia din jerseu bej, pe care

David o îndemnase să şi-o cumpere într-unul din cele mai elegante magazine londoneze. Această culoare puţin neutra îl punea în valoare strălucirea părului fi a ochilor.

Îşi admiră imaginea în oglindă. Cu mânecile lungi şi gulerul înalt, aceasta rochie era dintre cele mal cuminţi. Totuşi era tăiată în aşa fel încât scotea în relief feminitatea celei care o purta.

David avea un fel de instinct în a sfătui femeile în privinţa toaletelor ce le veneau cel mai bine.

— Crezi într-adevăr că asta o să-mi vină? întrebase Christy sceptică.

Privea modelul expus în vitrină, fără prea mult entuziasm.

— Sunt sigur, o asigurase el.

Nu înţelegea de ce David se interesa atât de mult de ea. Chiar şi în privinţa hainelor! Dar câteva zile mai târziu, începu să-i facă avansuri.

Se hotărî în sfârşit să coboare. Tatăl ei ridică uşor sprâncenele, văzând-o astfel îmbrăcată. Nu mai făcu niciun comentariu.

Christy găsise uşor carnea în congelator. Începu să pregătească masa. Doamna Marsden era încă la regim şi ea îi duse ceva sus înainte de a aşeza masa.

— Eşti încântătoare în seara asta, draga mea, îi surâse mama ei.

— Îmi place această rochie, spuse Christy, cu un aer absent. David a ales-o pentru mine.

Ochii doamnei Marsden se întunecară, dar tânăra fată, pierdută în gândurile ei, nu remarcă nimic.

— Eu nu credeam c-o să-mi vină, adăugă ea. Nu prea este stilul meu… Dar David a insistat…

Reuşi să surâdă.

— Şi a avut dreptate!

Doamna Marsden o privi cu un aer îngrijorat.

— De ce ţi-ai dat demisia de! a el? Sper că nu din cauza mea!

— Nu!

— Sigur?

— David trebuia să se ducă să lucreze la Hollywood. Poate se va instala acolo definitiv... în aceste condiţii nu-mi rămânea decât să-mi iau rămas bun.

— Ai fi putut să-l întovărăşeşti!

— Nu mi-a propus, minţi ea.

Surâse.

— Este mai bine aşa! Nu crezi? Sunt liberă exact în momentul când ai nevoie de mine. Doar dacă prezenţa mea nu te deranjează, adăugă ea necăjind-o...

— Christy, draga mea, tu ştii că eşti aici la tine. Tatăl tău şi cu mine suntem încântaţi să le avem puţin cu noi. Tu...

Se întrerupse brusc şi ascultă.

— Mi se pare că recunosc maşina lui Dominic. Trebuie să coborî, căci tatăl tău n-o să audă precis când sună.

Suspină.

— Săracul! Devine din ce în ce mai tare de ureche şi nu vrea să recunoască!

Soneria lui Dominic nu reuşise într-adevăr să-l scoată din birou pe domnul Marsden. Christy se duse să deschidă.

Christy observă că Dominic îşi schimbase hainele. Când îl văzuse azi dimineaţă, purta un costum dintre cele mal clasice. Acum părea mult mai decontractat, îmbrăcat simplu cu un jeans şi

un pulover jacard confortabil.

— O să-l previn pe tata că ai sosit, spuse Christy. Masa va fi gata în curând.

Domnul Marsden veni spre ei şi-l salută pe Dominic cu căldură.

— Pune masa în bucătărie, spuse el fiicei lui. Suntem aproape în familie!

Se întoarse apoi spre Dominic.

— Sufrageria este expusă la nord. Este atât de mare că nu reuşeşti niciodată s-o încălzeşti convenabil iarna.

Christy nu îndrăzni să protesteze. Totuşi nu-i plăcea deloc să-l primească pe Dominic în intimitatea bucătăriei.

În timp ce tatăl ei oferea un pahar invitatului lor în salon, ea termină pregătirile. Apoi îi chemă pe cei doi bărbaţi.

— La masă!

— Tocăniţă de văcuţă! exclamă Dominic. Unul din felurile mele preferate!

Surâse tinerei fete. Un surâs la care ea nu răspunse.

— Mama ta mi-a spus că ţi-ai dat demisia, spuse el.

Politicos, încerca să facă conversaţie. Christy intră în joc.

— Este exact. David Galvin, a cărui asistentă eram, trebuia să plece să lucreze la Hollywood!

Se cere muzică de film.

— Nu doreai să-l urmezi acolo?

Ca răspuns ea se mulţumi să dea din umeri. Dominic îi mai puse două sau trei întrebări, la care ea răspunse cât mai scurt posibil.

Telefonul sună şi domnul Marsden se duse să

răspundă.

Dominic profită de absenţa lui ca s-o întrebe pe fată:

— Ce ai, Christy?

Ea îşi reţinu respiraţia, enervată că-i vorbeşte astfel. Ce avea? El o ştia mai bine ca oricine!

Din fericire domnul Marsden nu stătu mult la telefon.

Tot restul mesei Dominic o ignoră pe tânăra fată, mulţumindu-se să discute cu tatăl ei despre ea. Un astfel de comportament ar fi rănit-o pe Christy cu opt ani în urmă. Acum prefera să fie lăsată de-o parte.

După ce-şi termină desertul, demnul Marsden se întoarse spre invitatul său:

— O mică partidă de şah, Dominic?

— Cu plăcere.

Se duseră să se instaleze în salon, în timp ce Christy punea ordine în bucătărie. Apoi se urcă să-şi vadă mama.

— N-am nevoie să rămâi. Cu mine, draga mea, îi spuse aceasta. Du-te alături de bărbaţi!

— Joacă şah.

Doamna Marsden izbucni în râs.

— Asta te enerva altădată în cel mai înalt grad. Îţi aminteşti? Nu puteai suporta să-i vezi pe tatăl tău şi pe Dominic aşezaţi în faţa şahului. Dominic a încercat totuşi să te înveţe să joci…

Dar pe atunci nu era atât de perseverentă. Şi se simţea atât de bizar, când era singură cu Dominic! Anul în care împlinise şaisprezece ani, fusese un an destul de dificil. Dispoziţia schimbătoare, bruştele dorinţi de a râde şi de a plânge, fără a mai vorbi de ciudatul mutism ce o cuprindea când se afla în faţa

lui Dominic.

— Erai incapabilă să te concentrezi. Într-o zi, de furie, ai aruncat chiar jocul de şah pe jos!

— Şi Dominic m-a ameninţat că-mi dă o bătăiţă!

Fugise atunci să se închidă în camera ei, profund rănită, pentru că el avea de gând s-o pedepsească ca şi cum ar fi avut cinci ani.

Era prea tânără şi prea neexperimentată ca să-şi analizeze sentimentele.

A doua zi, după acest incident, Dominic venise s-o aştepte cu maşina la ieşirea de la liceu, O dusese pe malul râului. Pentru prima oară părea că nu se simte în largul lui… Christy îşi amintea chiar de felul în care îşi înfundase nervos mâinile în buzunare.

— Îmi pare rău, declarase el în sfârşit, uit câteodată că nu mai eşti o fetiţă.

Izbucnise în plâns, dar de data aceea nu mai putuse fugi… Plânsese atunci pe umărul lui

Dominic. Acesta o luase în braţe, căutând s-o reconforteze.

În acea zi înţelesese că era îndrăgostită.

— Christy!

Tresări, readusă brusc la realitate de vocea mamei ei.

— Revino pe pământ, drago mea!

Fata surâse.

— Închipuie-ţi că acum ştiu să joc şah.

— Nu!

— Ba da, m-a învăţat Meryl…

— L-a trebuit multă răbdare! comentă doamna Marsden.

— Oh, nu-i lipseşte!

Răbdarea era într-adevăr calitatea principală a

lui Meryl Galvin. Îi era necesară pentru a suporta infidelităţile continui ale soţului ei! Şi totuşi David ar fi fost nenorocit fără ea. Căci o iubea în felul lui şi nu ascundea faptul că avea nevoie de ea. Ea reprezenta într-un fel adăpostul lui, şi revenea mereu la ea. Christy suspină. Cât de complicată era viaţa! Fusese convinsă altă dată că dragostea rima cu totdeauna. După ce descoperise că-l iubea pe Dominic, visase să ducă alături de el o viață încântătoare, un adevărat basm cu zâne. Păcat că nimic nu era simplu. Ştia acum!

Dominic o umilise cumplit. Nu-şi revenise încă şi probabil nu-şi va reveni niciodată.

Pentru că un bărbat o respinsese odată, atunci când ea i se oferea cu o totală naivitate, se temea de orice legătură. Poate va rămâne singură până la sfârşitul zilelor.

Îi făcea rău câteodată când vedea perechile înlănţuite. Atunci se simţea atât de singură! Când David Galvin o curtase fusese tulburată, aproape tentată. Dar nu-l iubea. Doar simţurile vorbeau. De ce să-i fie ruşine? Era o femeie şi trupul avea cerinţele lui. Totuşi ştiuse să reziste şi se felicita. Unde ar fi dus-o o asemenea aventură într-adevăr? S-ar fi dispreţuit şi mai mult. Apoi, n-ar fi vrut s-o facă să sufere pe prietena ei Meryl. La douăzeci şi cinci de ani era cu inima goală, cu mâinile goale. Doar cu perspectiva singurătăţii! Toate astea din vina lui Dominic.

— Poţi să coborî, draga mea, îi spuse doamna Marsden, voi încerca să dorm..

Christy coborî şi oferi cafea celor doi bărbaţi.

Se uită la tabla de şah şi constată că Dominic câştiga cu uşurinţă.

— Din două mişcări Dominic te poate face şah şi mat, declară ea.

Domnul Marsden păru surprins.

— Oare ştii în sfârşit să joci şah? Ai învăţat în timpul şederii la Londra? îi surâse lui Dominic. Îţi aduci aminte tentativele tale nereuşite pentru a o face să înţeleagă subtilitatea jocului?

— Există profesor şi profesor! spuse Christy pe un ton acru.

Dominic o învălui într-o privire glacială.

— Şi există elev şi elev! îi răspunse el.

Telefonul sună din nou şi domnul Marsden se duse să răspundă în biroul lui.

Dominic se sculă şi făcu câţiva paşi spre fereastră.

— Cât te-ai schimbat, Christy... murmură el fără s-o privească..

Ai fi crezut că vorbeşte pentru el însuşi. Deodată se întoarse şi se opri în faţa ei.

— Deci ai învăţat să joci şah la Londra! Şi încă mai ce? Sunt sigur c-ai urmat cursuri de toate felurile... şi în toate domeniile!

Christy îşi crispă pumnii. Ochii verzi scânteiară. Dar n-avu timp să răspundă, căci tatăl ei reveni.

— Telefonul este pentru tine, Christy. David Galvin.

Christy se înroşi violent.

— Fostul meu patron, se bâlbâi ea. Probabil are nevoie de vreun dosar. N-a fost niciodată ordonat.

Vocea îi suna fals, îşi dădea seama; şi prost dispusă, fugi în camera vecină.

— Alo!

— Oh Christy, dragostea mea... Cât sunt de fericit să-ţi aud vocea. Îmi lipseşti atât de mult!

Revin o, te implor! Christy strânse din dinţi. Ştia cât de încăpăţânat putea fi David. Mai ales când îi rezistai!

— Să revin? se auzi ea spunându-i pe un ton ferm. Nu se poate, David. Mama mea este bolnavă şi are nevoie de mine.

— Dar şi eu am nevoie de tine! Dacă ai şti. Cât... Revino, Christy, o imploră el din nou.

Eo începu să tremure, insistenţa lui David, după răceala lui Dominic. Era mai mult decât putea suporta.

— Nu pot...

Îşi crispa degetele pe aparat.

— Ştii doar David, nu pot! repetă eo. Nimic nu este posibil între noi. Eşti un om însurat şi Meryl...

Christy ascultă. O cuprinse panica.

— Nu, nu!

Depărta receptorul de ureche. Vocea lui David se auzea foarte clară, foarte netă. Se putea crede că era în cameră, cu excepţia unui uşor uruit, indicând că era de fapt la sute de kilometri de acolo.

— Dacă crezi că renunţ, te înşeli! Am nevoie de tine, îţi spun! Revino, Christy...

Ea închise brusc. Tremurul nu-i încetase.

— Deci era patronul tău? întreba Dominic cu o voce sarcastică.

Christy se întoarse. Ce auzise el din această conversaţie telefonică?

— Nu voiam să fiu Indiscret, o asigură el.

Dar eram pe cale să plec şi tatăl tău a insistat ca să vin să: mi iau rămas bun.

Cu braţele încrucişate, Dominic o privea.

— Îl iubeşti, Christy?

Cum ea nu răspunse, el insistă.

— Din cauza lui al venit să te refugiezi la Setondale? O moleşeală o cuprinse şi închise ochii.

— Este însurat, mărturisi ea foarte încet.

Oh, de ce trebuia ca Dominic s-o vadă în halul ăsta? Rareori se simţise atât de disperată, atât de vulnerabilă, atât de…

— Văd, spuse el dând din cap. Dacă pot să te ajut cu ceva.

— Nu poţi să mă ajuţi cu nimic, strigă ea furioasă, încetează să joci rolul fratelui mai mare, este ridicol!

Apoi mai calmă, adăugă:

— N-am nevoie de ajutorul tău!

Faţa lui Dominic se aspri.

— Foarte bine! este clar. Nu-mi rămâne decât să-ţi doresc noapte bună.

Cu aceste cuvinte se depărtă. Înainte de a părăsi camera, îi puse o ultimă întrebare:

— El te-a învăţat să Joci şah?

Cu amândouă mâinile, ea şi aruncă părul pe spate.

— Nu… nu el.

Dominic dispăru şi cinci minute mai târziu domnul Marsden veni lângă fata lui.

— A plecat? întrebă el.

— Cine? Ah, Dominic. A plecat.

Tatăl său o privi surprins, dar nu făcu niciun comentariu.

— Ce băiat simpatic! Şi de o inteligenţă superioară…

Christy râse strident.

— El? Dacă era atât de inteligent ar fi rămas în Statele Unite în loc să vină să se înmormânteze la

Setondale, ca simplu generalist! L-am crezut mai ambiţios!

— Nu doar ambiţia şi banii contează în viaţă, Christy, spune domnul Marsden cu un ton de reproş. Dominic este deasupra acestor lucruri. Ştii care sunt proiectele lui?

— N-am nicio idee. „Şi nici nu-mi pasă”, ar fi vrut ea să adauge. Dar tăcu, căci nu dorea să înceapă o discuţie dezagreabilă cu tatăl ei.

— Vrea să instaleze o mică clinică la Setondale. Toate operaţiile chirurgicale relativ banale ar putea fi tratate pe loc. Ce idee buna, nu-i aşa?

Christy nu era convinsă.

— Este chirurg? întrebă ea din vârful buzelor.

— Da, nu ştiai?

Christy se mulţumi să ridice din umeri în chip de răspuns. Fără a remarca lipsa ei de entuziasm, domnul Marsden îi vorbi despre proiectele lui Dominic.

— Pentru a crea o clinică trebuiesc fonduri! Sunt gata să-l ajut în limita posibilităţilor mele. Este sigur de sprijinul meu... Dar trebuie făcut apel la toate personalităţile din regiune!

— Da, spuse Christy, cu un aer absent.

— I-am spus lui Dominic că vei accepta sigur să te ocupi de partea de secretariat.

Christy tresări.

— Eu... eu n-am timp!

— Este vorba de o cauză bună. Gândeşte-te că spitalul cel mai apropiat se află. La mai mult de 60 de kilometri de aici. Clinica lui Dominic ar aduce enorme servicii întregii comunităţi locale.

Tatăl ei era atât de entuziasmat, încât tânăra fată nu avu inima să-i spună în ce măsură planurile

lui Dominic o lăsau indiferentă.

„Niciodată n-o să devin secretara lui!” îşi spuse ea.

Dorea să-l evite la maximum. Nu eta o are cel mai cuminte lucru date fiind împrejurările? Şi nici el probabil nu ţinea s-o vadă.

Cel mai curios era faptul că el se comporta ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Părea să fi reuşit să-şi şteargă din memorie acea lamentabilă poveste.

Poete că reuşise. Ea nu. De câte ori îl vedea, îşi aducea aminte de acea teribilă umilire.

CAPITOLUL 3

Christy era obişnuita să aibă mult de lucru.

Sarcinile gospodăriei na reuşeau să-i umple zilele şi începea să se plictisească.

— Prima adunare a comitetului va avea loc mâine seară,îi spuse tatăl ei.

— Ce comitet?

— Ştii bine că dorim să studiem posibilităţile deschiderii unei clinici la Setondale! I-am spus lui Dominic că tu te vei ocupa de procesele verbale.

Tânăra fată nu protestă. Această diversiune în viaţa ei monotonă era bine venită!

— Dominic nu era sigur că vei accepta această răspundere… adăugă domnul Marsden.

Christy se supără.

— Şi de ce? Din contră, îmi place să fac din nou secretariat. Altfel voi uita stenografia! îi poţi spune asta lui Dominic din partea mea!

— Îi vei spune tu singură. Vine să ia masa la noi. Aşa, vom putea pune totul la punct pentru mâine.

Inima lui Christy bătu mai repede. Exact ca acum opt ani. Se simţi pălind. Ce i se întâmpla oare? Nu mai era o adolescentă cu bruşte schimbări de dispoziţii. Şi nu simţea nimic, absolut nimic pentru Dominic Savage. Doar ură.

— Cine va asista la această reuniune? îl întrebă pe tatăl ei.

— John Howard, directorul băncii. El a promis să aducă unul din noii lui clienţi, un industriaş bogat, care s-a întors aici, în regiune, după ce s-a pensionat. John Howard crede că va fi generos dacă îl va interesa proiectul. Lady Anthony va veni şi ea. Din cauza artritei, se ocupă mai puţin ca altădată de afacerile oraşului. Dar crearea unei clinici o interesează mult.

Tatăl ei surâse.

— Şi-l iubeşte mult pe Dominic!

— Îmi aduc aminte că el i-a oferit ciocolatele pe care le câştigase la serbarea din Setondale, spuse Christy cu resentiment. A pretins că eu o să mă îmbolnăvesc dac-o să mănânc atât de mult.

Avea pe atunci unsprezece ani, dar incidentul rămăsese bine gravat în memoria ei.

Domnul Marsden izbucni în râs.

— Eşti ranchiunoasă!

După un moment continuă:

— Lady Anthony îşi va aduce fina. O femeie drăguţă, se pare. N-am întâlnit-o încă, dar ştiu că locuia la Londra. A divorţat şi a vrut să petreacă câtva timp lângă naşa ei. Poate veţi deveni prietene!

— Poate… Cine va mai veni?

— Pastorul, bineînţeles şi maiorul Barnes.

Christy îşi ridica ochii spre cer. Maiorul Barnes şi

lady Anthony nu vor înceta să se certe.

— Asta face parte din folclorul din Setondale. Ei adoră să se certe!

— Unde va avea loc reuniunea?

— La casa parohială.

Tată ei îşi drese glasul şi continuă:

— Nu-ţi este greu să te ocupi de bufet? Oh! ceva foarte simplu! Inutil să fie somptuos.

Christy făcu o strâmbătură şi domnul Marsden păru jenat.

— Dacă mama ta era sănătoasă, s-ar fi ocupat ea de toate. Dar…

— Bine!… îi răspunse tânăra fată. Poţi conta pe mine…

A doua zi dimineaţă începu să facă sandvişurile şi fursecurile. Locuitorii din Setondale respectau tradiţiile şi preferau bufetelor preparate de restaurante pe cele pregătite de gospodine..

— Pot să iau maşina ta pentru a duce toate astea la casa parohială? îl întrebă pe tatăl ei.

— Bineînţeles!

La începutul după-amiezii încărcă cutiile de carton, platourile, şi se duse la Dominic.

Poarta rămânea deschisă în permanenţă, probabil pentru că nu se putea închide, atât era de ruginită şi deformată. Grădina era înconjurată de un zid înalt.

De ce oare Dominic cumpărase o casă aşa de mare? se întreba cu mirare. Sunt cel puţin zece camere. Eleganta faţadă clasică era luminată de razele unui soare palid de iarnă.

Şi cine se va ocupa de grădină? se mai întrebă Christy. Dominic? N-are timp de asta… Dar poate avea intenţia să se însoare şi să-şi întemeieze o

familie? în acest caz cumpărarea acestei locuinţe drăguţe nu mai părea atât de absurdă…

Christy gară maşina tatălui ei în faţa porţi principale. Aproape imediat una din uşi se deschise şi Dominic apăru la capătul peronului. Purta un jeans vechi şi cămaşă în carouri, ale cărei mâneci se ridicau mai sus de cot. Pentru o clipă Christy avu impresia să se află în faţa celui pe care-l iubea atâta altădată. Iluzia nu dură. Tânărul de odinioară se evaporă, lăsând loc bărbatului de acum.

Dominic o privi cu un aer întrebător şi ea crezu că e bine să-i dea o explicaţie.

— Aduc cele necesare pentru micul bufet al reuniunii de astă-seară.

Dominic ridică din umeri.

— Nu-mi făceam iluzia c-ai venit pentru plăcerea de a-mi ţine tovărăşie! spuse el sec.

Ea tresări, surprinsă de acest atac neaşteptat.

— Hai, Christy! Nu sunt orb, exclamă el. Îmi dau seama că mă deteşti.

Da, Îl detesta, chiar îi dispreţuia. Tot aşa cum şi el o dispreţuise cu opt ani în urmă.

— Totuşi, când trăieşti într-un oraş atât de mic, cu greu îi poţi evita pe ceilalţi, continuă el.

Christy îşi regăsise stăpânirea de sine.

— Ai dreptate! declară ea. Este totuşi inutil să provoci ocazii de întâlnire! Tu eşti tot timpul acasă la noi.

— Faţa lui Dominic se aspri, îi era vizibil greu să-şi păstreze calmul..

— Eu îi consider pe părinţii tăi prietenii mei. De altfel, ca medic, trebuie să supraveghez starea de sănătate a mamei tale. Voi continua deci să vin la voi tot atât de des ca şi mai înainte, chiar dacă

asta îţi displace. Nu este vorba să rup o veche prietenie ca să satisfac unul din capriciile tale.

O cută îi apăru pe frunte.

— Ce se întâmplă, Christy? Eram buni prieteni altădată. Nu putem redeveni iarăşi prieteni? Care este cauza antipatiei tale?

Christy fu cuprinsă de mânie. Omul acesta sfărâmase micul ei univers şi acum pretindea că nu înţelege?

Îşi luă o atitudine mândră.

— A trecut mult timp. Să spunem că am crescut. Nu mai sunt fetiţa care te admira cu gura căscată…

O cuprindea amărăciunea şi cu greu îşi reţinea lacrimile. Deci, el a uitat totul? Asta părea imposibil… Dominic pe care-l pusese pe un piedestal era doar produsul imaginaţiei el. Bărboiul pe care-l adora, nu existase niciodată.

Fără a spune niciun cuvânt începu să transporte cutiile în bucătărie. Era o încăpere mare, puţin bătrânească, care modernizată ar fi putut deveni plină de farmec.

— Dacă asta te plictiseşte, nu eşti obligată să fii secretara comitetului, să. Ştii. Voi găsi pe altcineva.

— Aşa cum i-am spus şi tatălui meu, nu vreau să ruginesc. Dacă. Nu practici stenografia, o uiţi repede.

— Asta îţi va oferi ocazii în plus să mă vezi şi credeam că vrei să le eviţi.

Christy se înroşi.

— Le vom putea limita la maximum.

Dominic suspină.

— Sperasem…

Brusc el se întrerupse şi îi întoarse spatele. Se îndepărtă cu paşi lenţi, fără un surâs, fără un cuvânt de adio.

Chiar în acea seară Christy se întoarse la casa parohială în tovărăşia tatălui ei. Temperatura mai coborâse, dar luna şi stelele străluceau pe un cer degajat. Orice risc de ninsoare era pentru moment îndepărtat.

— Iarna este totuşi departe de a se fi sfârşit, spuse domnul Marsden. Mai putem avea surpriza unui viscol. Plăci de gheaţă acopereau pe alocuri drumul. Dar tatăl lui Christy, care avea obiceiul să conducă pe toate timpurile, reuşea să le ocolească cu abilitate.

„Dacă aş fi fost eu la volan, mă descurcam mult mai puţin bine, se gândea Christy. Ea îşi luase carnetul de conducere la Londra şi nu avea practică.

Când ajunseră la casa parohială, Christy se îndreptă spre bucătărie, lăsându-l pe tatăl ei să se ducă în salon, cu Dominic. Trebuia să ducă platourile în salon şi făcea tot posibilul ca să întârzie acest moment.

Domnul Marsden apăru în prag.

— Vrei să te ajut? Toată lumea a sosit. Ar fi timpul să le oferi de băut.

— Sosesc.

Când împinse uşa salonului, îl căută instinctiv din ochi pe Dominic. Acesta o privea şi Christy simţi sângele urcându-i-se în obraji.

Supărată pe ea însăşi, se întoarse.

— Cunoşti pe toată lumea, Christy, spuse Dominic, cu excepţia Amandei şi a domnului Bryant.

Îl identifică imediat pe acesta din urmă, industriaşul pensionat de care-i vorbise tatăl ei Era un bărbat în vârstă, cu maniere autoritare.

Îşi dădea seama că avea obiceiul să comande... şi să fia ascultat.

Lui Christy îi fu. Simpatic imediat şi-i strânse mâna cu căldură. Dominic continua să facă prezentările cu uşurinţă.

— Amanda Hayes, fina lui Lady Anthony.

Amanda nu căută să-şi ascundă ostilitatea.

Christy nu-i plăcuse de la început. Era evident.

Ea o privea cu ochii albaştri şi reci şi făcu un efort vizibil pentru a-i întinde o mână moale.

— Bună seara, spuse ea, cu o oarecare condescendenţă. Şi tata, care se gândea că vom putea deveni prietene! se gândi Christy. Dacă ea mă tratează în felul acesta dispreţuitor, sunt puţine şanse ca asta sa se întâmple!

— Mă duc să aranjez bufetul, spuse ea cu voce tare.

Se aştepta ca Amanda să-i propună s-o ajute. N-ar fi fost normal? Dar fina lui Lady Anthony nu schiţă niciun gest.

Christy aşează platourile pe câteva mese joase. Apoi, cu un antren forţat, spuse:

— Acum, fiecare să se servească!

Un singur fotoliu rămânea liber. Alături de Dominic. Asta nu-i plăcea deloc, dar nu avea altă soluţie.

Amanda îşi încruntă sprâncenele, văzând că ia loc la dreapta doctorului. Christy îşi dădu seama de semnificaţia atitudinii ei. Amanda era pur şi simplu geloasa!

N-are dreptate să mă considere ca o rivală, îşi

spuse tânăra fată. Dacă ea crede că mă interesează Dominic!

— Reuniunea este deschisă, declară acesta din urmă cu o oarecare emfază.

Automat, Christy îşi luă creionul şi blocnotesul. De-a lungul celor două ore care urmară, mintea ei n-avu deloc timp să vagabondeze. Creionul îi alerga pe hârtie în timp ce, cu scrupulozitate, nota tot ce se spunea.

— Trebuie să găsim mai întâi o clădire care să fie transformată în clinică, declară Dominic. După mine aceasta este prima etapă.

— N-ar fi preferabil să se construiască una? întreba Peter Bryant.

— Bineînţeles, admise Dominic. Dar având în vedere trecutul istoric şi arhitectural al oraşului, nu mi se pare o politică bună. Riscăm să avem necazuri cu primăria oraşului.

— Aveţi ceva în vedere? întrebă maiorul Barnes.

— Da, tocmai. Două case, datând din epoca victoriană, sunt de vânzare chiar la Setondale. Două case vecine, preciză el.

— Ei bine, trebuie să le vizităm! exclamă Peter Bryant. Îşi consultă agenda. Sunt liber poimâine. Apoi voi lipsi două săptămâni.

Urmă o discuţie scurtă şi maiorul Barnes fu cei care avu ultimul cuvânt.

— Ne-am înţeles deci pentru mâine după-amiază. Voi lua legătura cu agenţii imobiliari. Toată lumea va fi liberă?

— Eu nu, din păcate, se scuză tatăl lui Christy. Trebuie să fiu la birou toată ziua. Surâse. Dar sunt sigur că fiica mea mă va înlocui cu cinste.

Dominic dădu din cap.

— Voi trece să te iau, Christy.

Amanda sări.

— Dominic, tocmai voiam să-ţi cer să vii să ne iei, naşa mea şi cu mine. Nu-mi place să conduc!

Înainte ca Dominic să aibă timp să răspundă, Christy interveni:

— Eu ador să conduc! o asigură ea. Şi dacă dispun de propriul meu mijloc de locomoţie, aş putea să mă întorc mai repede acasă lângă mama. Surâse. Nu-mi place s-o las singură multă vreme.

Dominic îşi încleştă maxilarele. Aranjamentul care se propusese, nu-i plăcea, era evident! Dar la ce se aştepta oare? Ca Christy să i se târască la picioare, implorându-l să vină s-o ia pe ea? Timpurile astea erau de mult sfârşite!

Maiorul Barnes vorbi din nou.

— Trebuie discutate acum mijloacele de a finanţa acest proiect.

Christy se aplecă din nou asupra blocnotesului ei.

— Clientul meu, Peter Bryant, este gata să facă o donaţie reprezentând dublul fondurilor pe care asistenţa publică le alocă pentru o astfel de antrepriză, declară directorul băncii.

Era o ofertă dintre cele mai generoase şi Dominic mulţumi cu căldură industriaşului.

Reuniunea era acum pe sfârşite. Ce era mai important fusese spus, nu mai rămânea decât să fie studiate detaliile.

În momentul despărţirii, Lady Anthony luă cuvântul:.

— Fina mea mi-a făcut o sugestie interesantă. Nu ştiu ce veţi crede dumneavoastră, dar eu mărturisesc c-am fost entuziasmată... Ne va

permite să strângem fonduri suplimentare. Bătu uşor mâna Amandei.

— Acest copil are întotdeauna idei bune! A propus să organizăm un bal cu ocazia sărbătorii de Sf. Valentin.[1]

Suspină şi privirea îi deveni nostalgică.

— Este multă vreme de când sala de bal a castelului feudal n-a fost folosită... Este păcat!

Directorul băncii aplaudă cu ambele mâini.

— Trebuie să prevedem şi o masă...

— Şi o orchestră, adăugă Amanda, aruncându-i lui Christy o privire ostilă.

— Masa va putea fi uşor organizată... Sunt convinsă că multe locuitoare ’ din Setondale adoră bucătăria...

Toată lumea se entuziasma pentru acest proiect, chiar şi maiorul Barnes care de obicei avea ceva de spus de câte ori Lady Anthony propunea. Ceva.

— Cunosc o orchestră, declară el.

— Una bună? întrebă Amanda. Ţin ca acest bal să fie unul dintre cele mai reuşite! Am intenţia să invit câţiva prieteni din Londra...

Ea ar fi dorit desigur să-i excludă pe locuitorii din Setondale, bineînţeles, cu excepţia lui Dominic.

Acesta din urmă se întoarse spre Christy.

— Ce părere ai despre această idee, o întrebă el..

— Avem nevoie de bani pentru clinică, răspunse ea simplu. Şi pentru a se merge la bal va trebui să se cumpere un bilet de intrare, nu-i aşa?

— Bineînţeles!

Christy dădu din cap.

— Cred că tot Setondale-ul va fi aici! Dacă facem

---

1 Sf, Valentin - sărbătoarea îndrăgostiţilor (14 februarie).

destulă publicitate se vor înghesui la castel. Se gândi o secundă. De ce să nu facem un ba! masca!? întrebă ea.

Amanda încruntă sprâncenele şi Christy regretă imediat sugestia. Îi părea rău. Maiorul Barnes fu primul care o aplaudă.

— Bravo! exclamă el cu entuziasm.

Îşi frecă mâinile.

— Am asistat la mai multe baluri mascate altădată, când eram în India. Foarte romantic! Exact ceea ce trebuie pentru o serată de Sf. Valentin!

— Exact! sublinie Lady Anthony. Am participat la baluri mascate în tinere tea mea. Era întotdeauna foarte amuzant..

— În acest caz şi pentru că toată lumea este de acord, va fi un bal mascat! spuse el.

Îi adresă lui Christy un surâs atât de radios, atât de luminos şi atât de călduros, încât acesteia! se tăie respiraţia.

— Cine se va însărcina cu organizarea balului? se interesă maiorul Barnes.

— Lady Anthony va putea fi preşedinta, propuse

Dominic şi Christy va rezolva toate detaliile.

Lady Anthony dădu din cap, însemând prin aceasta că acceptă această răspundere.

— Christy? întrebă Dominic.

— Sunt de acord, spuse ea.

Va avea mult de lucru, căci trebuia să vegheze asupra tuturor detaliilor. Asta nu-i displăcea. Din contră. Chiar avea nevoie să fie ocupată.

— Amanda găsi de cuviinţă să intervină.

— De ce s-o deranjăm pe domnişoara Marsden? spuse ea pe un ton sec. Secretara naşei mele este

capabilă să se ocupe de tot. Are experienţă în acest gen de recepţii. Ea este acea care a organizat balul care a urmat după căsătoria mea..:

— Secretara naşei dumitale are multe de fă cut, declară Dominic. Nu vrem s-o supraîncărcăm. Râse scurt. Cu atât mai mult cu cât este vorba de o muncă benevolă! Nu poate fi vorba de remuneraţie...

Amanda nu avu argumente şi se trecu la alte subiecte. Reuniunea se termină destul de târziu. Toată lumea îşi luă rămas bun şi Christy se duse la bucătărie ca să-şi recupereze platourile goale. Tatăl ei o aştepta la intrare în compania lui Dominic. Ea îl auzi invitându-l la masă.

— Sunt mâhnit, spuse acesta din urmă, dar am promis Lady-ei Anthony şi Amandei să le ţin companie în astă-seară.

Aruncă o privire la ceas şi Christy se simţi cuprinsă de gelozie. Ce se grăbea aşa s-o regăsească pe Amanda?

Regretă imediat reacţia pe care o avusese.

N-are decât să se ducă! se gândi ea. Îmi este complet egal...

Şi cu voce tare, spuse:

— Te lăsăm, Dominic. N-aş vrea să ajungi târziu din cauza noastră la conac... Christy îl adresă un surâs glacial. Amanda riscă să te-aştepte!

Dominic nu făcu nici un comentariu.

Zece minute mai târziu domnul Marsden şi Christy ajunseră acasă. Doamna. Marsden era curioasă să afle ce se discutase la reuniune.

— Repede! Povestiţi-mi tot!

— Mamă, ar trebui să te odihneşti, spuse Christy pe un ton de reproş.

— După…

Tânăra fată se aşează la capul patului mamei sale şi începu să-l povestească.

— Mâine ne vom duce să vedem casele care ar putea eventual să fie transformate în clinici şi sunt însărcinată să mă ocup de toate detaliile privind marele bal de Sf. Valentin! încheie ea.

— Ah! dar nu mi-ai spus tot! exclamă doamna Marsden. Vreau mai multe detalii… Cine mai era acolo?

Christy enumera numele participanţilor la reuniune. Din vârful buzelor ea termină lista cu Amanda.

— Amanda Hayes? repetă doamna Marsden.

— Fina lui Lady Anthony.

— Da! Dominic mi-a spus că stă la castel. Cum este? Se pare că tocmai a divorţat.

Tânăra fată îşi strânse buzele. Antipatia între ea şi Amanda fusese imediată.

— Este drăguţă şi elegantă, declară ea.

— Dar nu-ţi place! ghici mama ei.

— Nu tocmai! Şi este cam reciproc!

Doamna Marsden surâse.

— Asta nu mă miră. A pus ochii pe Dominic şi a auzit desigur cât eraţi voi doi de apropiaţi. Cred că-i furioasă că te-ai întors!

Stupefiată, Christy îşi ridică sprâncenele.

— Dar… începu ea.

— Hai! exclamă doamna Marsden cu voie bună, Nu pretinde. Contrariul. Dominic şi cu tine eraţi foarte apropiaţi. Când trăieşti într-un orăşel mic, se ştie totul. Mulţi oameni se întrebau dacă prietenia voastră nu se va transforma în dragoste… La Setondale erau mulţi cei care vă vedeau căsătoriți.

— Deci lumea discută despre noi. De necrezut!

— Nu comentarii răutăcioase! Era normal ca oamenii să se intereseze de vecinii lor. Tu nu crezi? Să nu vezi în asta curiozitate rău intenționată, ci doar simpatie, şi eu speram ca…

Se întrerupse brusc.

— Felul în care Dominic te proteja mi se păţea plin de tandreţe, reluă ea după o pauza.

Christy dădu din umeri.

— Dacă Amanda este geloasă pe mine, nu are dreptate! Sunt acum o adultă, nu mai sunt o adolescentă visătoare…

— Eşti într-adevăr o adultă. De aceea probabil îi e teamă de tine.

— Nu are de ce! repetă Christy.

Şi schimbând subiectul conversaţiei o întrebă pe mama ei ce gândea despre acel bal mascat.

Doamna Marsden bătu din palma. Obrajii ei deveniseră deodată mai coloraţi.

— Excelent! o asigură ea. N-am decât un regret. Nu te voi putea ajuta.

— Nici nu poate fi vorba.

— Am şi un alt regret: acela de a nu putea asista la bal. Ma îndoiesc că Dominic îmi va permite să merg şi eu şi să dansez…

— Mai târziu, o asigură Christy. Trebuie să te mai odihneşti şi mi-e teamă să nu fii forţată să-ţi petreci noaptea de Sf. Valentin în pat!

— Ce păcat! Un ba! mascat… Este atât de romantic Christy izbucni în râs.

— Vorbeşti exact ca şi maiorul Barnes!

— Bietul om! El nu s-a însurat niciodată. Sub un exterior puţin aspru, el ascunde probabil o inimă de aur. Cred că visează încă la o dragoste din

tinereţe…

— El?

— Nu m-ar mira…

Doamna Marsden căscă şi Christy se grăbi să se scoale.

— Te obosesc. Acum trebuie să te odihneşti şi mie mi-e somn… Cred că mă voi duce şi eu să mă culc.

— Fără să mănânci?

— Bufetul a fost suficient!

Christy se duse la culcare. Dar nu reuşi să adoarmă imediat. Se gândea la Dominic şi la Amanda şi şi-i imagina pe amândoi în mareo sufragerie a castelului.

Desigur, nu era geloasă…

— Ar fi ridicol, spuse ea cu jumătate de glas Totuşi nu-i plăcea să-l ştie împreună.

CAPITOLUL 4

Christy reuşise să-l convingă pe tatăl ei s-o însoţească pentru a vizita casele, pe care le alesese Dominic. Domnul Marsden anulase doar câteva întâlniri, dar un telefon de ultimul moment îl obligase să-şi modifice programul.

— Sunt dezolat, Christy, dar domnul Forbes vrea să-şi facă testamentul azi după-amiază.

— O să-l facă în altă zi! Nu este aşa de urgent. Lam văzut alaltăieri şi părea în plină formă.

— Îi ştii pe fermieri. Dacă a hotărât să-şi facă testamentul azi după-amiază, va fi azi sau niciodată! Trebuie să mă duc!

— Oh, tu…

— Dacă nu vrei să conduci – şi te înţeleg, că

drumurile sunt alunecoase telefonează-i lui Dominic şi spune-i să vină să te ia.

— Christy se încruntă şi tatăl ei se grăbi să adauge:

— Poţi de asemeni să împrumuţi maşina mamei tale. Dar atenţie! Şoseaua este foarte alunecoasă şi mi-e teamă că nu va mai ninge.

— Voi lua maşina mamei, decise Christy.

Era un Renault 5, uşor de condus. Demară la prima încercare şi Christy o scoase din garaj fără greutate.

Conducea cu viteză redusă, temându-se în fiecare clipa să nu derapeze. După ce-şi obţinuse permisul de conducere cu câţiva ani în urmă, practic ea nu mai condusese.

— Nu este prea înţelept să te lansezi pe drumuri îngheţate când eşti atât de novice, murmură ea.

Îşi crispa mâna pe schimbătorul de viteză.

— Hai, fato, destinde-te! îşi spuse ea. Poţi totuşi să faci câţiva kilometri!

Sufla un vânt glacial. Cerul era plumburiu, ameninţător. Christy nu regreta că şi pusese jacheta de blana de vulpi, pe care David şi Meryl i-o oferiseră de Crăciun.

Ar fi trebuit de atunci să bănuiască intenţiile lui David. Nu se fac asemenea cadouri unei simple asistente! Dar era prea naivă ca să-şi dea seama că această blană reprezintă preliminariile unui asediu în regulă.

Indicaţiile lui Dominic fuseseră dintre cele mai precise. Nu avu nicio greutate să găsească casele respective şi-şi gară Renault-ul în apropiere. Apoi, ridicându-şi gulerul jachetei traversă strada.

Purta o pereche de pantaloni bej din catifea

reiată şi cizme înalte de piele maro. Acest ansamblu îi dădea un aer sportiv şi sofisticat.

Cu excepţia lui Dominic, a lady-ei Anthony şi a Amandei, ceilalţi sosiseră deja. Toţi o întâmpinară prieteneşte pe fată şi observă o lucire de interes în privirea directorului băncii. Dar acest bărbat de vârstă mijlocie, deşi simpatic şi celibatar, n-o atrăgea deloc.

Cinci minute mai târziu, cei întârziaţi îşi făceau intrarea. Dacă Lady Anthony o salută pe fată cu căldură, fina ei se mulţumi să-i adreseze un semn din cap, lipsit de amabilitate.

Christy întâlni privirea lui Dominic şi tremură, încercă să se convingă că doar frigul era responsabil de acest tremur.

— Bună ziua, Christy, murmură el.

— Bună ziua, răspunse ea cu o voce sugrumată. Gâtul i se uscase şi o cuprinse o tulburare intensă. Ce i se întâmpla oare? Doar nu-şi regăsea emoţiile adolescentei?

Îşi lăsă privirea în jos şi genele-i lungi îi umbrită obrajii catifelaţi.

— Ai o jachetă foarte drăguţă, spuse Lady Anthony. Este de vulpe, nu-i aşa?

Tânăra fată primi cu plăcere această diversiune.

— Într-adevăr, este vorba de un cadou.

— Părinţii dumitale? întrebă Amanda cu lipsă de tact.

Christy nu minţea niciodată.

— Patronul meu mi-a dăruit această jachetă…

Voia să adauge: „Şi soţia lui…”, dar Amanda nu-i lăsă timp.

— Dumnezeule! exclamă ea. Un patron care tace asemenea cadouri secretarei sale.

Izbucni într-un râs aspru, aproape răutăcios.

— Am auzit că unii domni generoşi îşi copleşesc secretarele cu blănuri şi bijuterii, dar credeam că era vorba de poveşti…

— Râsul ei se auzi din nou.

— Este pentru prima oară când văd una din aceste… din aceste secretare copleşite.

Christy deveni stacojie. Se lăsă o tăcere jenantă. Cu ajutorul câtorva cuvinte alese cu îndemânare, Amanda reuşise să facă să planeze asupra ei, pe care o considera o rivală, cea mai teribilă dintre acuzaţii.

Cu gâtul uscat, Christy îşi ridică ochii către Dominic. Citi în ochii lui întunecați o condamnare fără apel.

Mândria o împiedică să protesteze.

Să-şi imagineze ce vor! îşi spuse ea cu un fel de fatalism disperat. Eu am conştiinţa mea…

Desigur, fusese proastă că nu înţelesese ce însemna acest cadou. Dar el venea din partea lui David şi a lui Meryl. Amândoi făceau adesea nebunii. Nu căutase o explicaţie.

Cum să explici toate astea lui Dominic? I se părea imposibil… Pe de altă parte, nu-i datora nicio explicaţie.

Amanda îl luă de braţ pe Dominic.

— Repede, să mergem înăuntru! Este un frig! trecu prin faţa lui Christy fără să-i acorde vreo privire. Agentul imobiliar le arătă casele de sus până jos. Conştientă de răspunderile ei, Christy lua notiţe şi trasa planuri.

— Reunind grădinile am putea face un parking, spuse Dominic.

Şi clădirile administrative, adăugă maiorul

Barnes.

— Într-adevăr, terenul este destul de mare.

Absorbită de lucrul ei, Christy îi urma pe ceilalţi.

Deodată, se făcu linişte. Mirată, ridică ochii şi observă că se găsea singură într-una din camerele de la primul etaj.

Dominic veni s-o caute. Cu un deget îi mângâie gulerul hainei.

— Probabil că te cunoştea bine pentru a-ţi alege acest gen de blană... Este exact ceea ce ţi se potriveşte.

Vocea îi era neutră, aproape indiferentă. Christy îşi înghiţi saliva, căutând un răspuns. Dar nimic nu-i veni în minte.

Deodată, o licărire de răutate trecu prin privirea lui Dominic.

— Îţi ajunge să fii doar a doua? Te credeam mai mândră. Christy strânse pumnii. Voia să-i strige că se înşela, că niciodată David şi cu eo nu fuseseră amanţi. Dar din mândrie... tocmai din mândrie, tăcu.

Amanda împinse uşa.

— Ah, eşti aici, Dominic! exclamă ea. Naşa şi cu mine suntem gata de plecare.

Îi adresă un surâs ştrengăresc lui Dominic, pe care Christy îl găsi ridicol.

— Dacă vrei să ne duci înapoi, o să te invităm ia masă în chip de recompensă!

Bătu din palme şi strigă pe un ion convins:

— Proiectele tale mă entuziasmează! Să transformi aceste vechi case în clinici ultramoderne, e pur şi simplu minunat!

Se agăţă de braţul lui cu un gest posesiv.

— Mă întreb totuşi ce faci aici! Ar trebui să

deschizi un cabinet în capitală. Vei fi repede răsfăţatul întregii Londre!

Ieşiră, fără a-i arunca nicio privire lui Christy, fără. Un cuvânt de adio. Dominic o ignora şi el. Îşi strânse în jurul ei jacheta de blană şi-şi stăpâni plânsul.

De ce o judecau aşa aspru? Atât de nedrept, mai ales...

În orice caz, Dominic se înşelase. Nu David eta cel care alesese această jachetă, ci Meryl. David îi spusese mai târziu că el ar fi preferat să-i ofere un mantou de lynx...

Deodată, foarte obosită, se hotărî să coboare la rândul ei. Toată lumea plecase. Se instală la volanul Renault-ului mamei ei şi demară.

Frigul părea din ce în ce mai intens... Dar încă nu ningea. Foarte prudentă, Christy conducea foarte atentă. Când ajunse la micul drum ce ducea la ea, suspina de uşurare. Încercarea, se sfârşea!

Exact în acel moment maşina păru că se ambalează, şi se învârti în jurul axei sale, scăpând controlului ei. Uitând de sfaturile primite în caz de gheţuş Christy apăsă cu toate forţele pe pedala de frână. În loc să se oprească, vehiculul continuă să patineze, viră pe-o parte şi se răsturnă în şanţ.

— Frenetic, Christy căută să-şi deschidă centura de siguranţă. Se şi vedea prizoniera unei maşini în flăcări. Uşa se deschise şi faţa lui Dominic apăru. El o ajută să-şi deschidă centura de siguranţă, apoi, cu precauţii infinite, o scoase din vehicul.

— Dominic? murmură ea încă în stare de şoc.

— Sst! Nu vorbi.

Cu abilitate îi mişcă membrele, asigurându-se că nu are nimic rupt.

— M-ai speriat! exclamă el în sfârşit.

— Maşina a alunecat pe o bucată de gheaţă şi a început să se rotească ca o sfârlează…

— Am văzut… Eram chiar în spatele tău.

Suspină.

— Da, m-ai speriat, repetă el. Te-ai lovit Io cap?

— Nu, nu cred.

— Te duc la mine. Vreau să te examinez bine.

— Nu, vreau acasă… spuse ea cu o voce plângăreaţă.

— În această stare? Vrei deci să-ţi sperii mama? Ştii doar că trebuie s-o fereşti de orice emoţie în acest moment..

— Dominic…

— Nu discuta, Christy, spuse el cu o blândeţe ciudată în glas.

— Şi maşina?

Dominic dădu din umeri.

— Vom vedea mai târziu. Voi telefona garajistului să vină s-o remorcheze.

— Crezi că este distrusă?

— Nu cred, doar tabla boțită… Nimic însă care nu poate fi reparat cu uşurinţă.

Christy vru să meargă până la BMW-ul garat la câţiva metri. Dar el o împiedică.

— Lasă-mă pe mine.

Fără să-i lase timp să protesteze, o ridică în braţe ca şi când ar fi fost uşoară ca un fulg.

— Ninge, remarcă ea cu o voce absentă.

— Da.

O puse pe bancheta din spate a maşinii.

— Nu mişca.

— Ninge, repetă ea, privind fulgii zburând

Un suspin îi umflă pieptul şi Dominic îşi strânse

buzele. Deodată părea agasat şi ea nu înţelegea de ce.

O portieră se trânti, motorul începu să toarcă şi maşina plecă. Christy închise ochii, abia reţinându-şi lacrimile. De ce avea chef să plângă? Nu avea niciun motiv.

„Şocul, bineînţeles” se gândi ea.

Se simţea cu totul în siguranţă cu Dominic. El era obişnuit să conducă pe orice vreme! Nu era niciun pericol ca BMW-ul să derapeze pe gheaţă. Va şti să-l stăpânească!

Odată ajunşi, ea vru să coboare. Dominic nu-i dădu voie.

— Nu mişca. Vreau să mă asigur în primul rând că nu ai nimic rupt...

— Dar te asigur că...

— Nu mişca, spuse el pe un ton dur.

Şi din nou o luă în braţe. Cu opt ani în urmă Christy ar fi fost încântată. De data asta se simţea pradă unei temeri confuze.

— Credeam că trebuie să mănânci la castel, se auzi ea spunând.

— Nu, după cum poţi să constaţi!

Câţiva fulgi îi udară faţa. Teama îi dispăruse. Apropierea lui Dominic o tulbura şi-i era greu să respire.

Fără efort aparent, el urcă cele câteva trepte ale peronului şi se opri pentru a-şi căuta cheia. Capul lui Christy se răsturnă pe umărul lui. Cu ochii închişi ea îi respiră mirosul şi tulburarea îi crescu. Se încordă. Dominic, înşelându-se asupra reacţiei ei, se nelinişti:

— Te doare?

Respiraţia lui călduţă îi mângâie faţa. Incapabilă

să răspundă, ea se mulţumi să dea negativ din cap.

Dominic o conduse în bibliotecă, unda o întinse pe canapeaua de piele.

— Nicio mişcare inutilă, mal ales! Aşteaptă-mă aici liniştită. Am să. Telefonez în primul rând tatălui tău şi să-i explic ce s-a întâmplat. Apoi te voi examina.

Înainte de a o părăsi, el apropie un chibrit de focul gata pregătit în şemineu. Ca într-un vis Christy privi flacăra devorând vechile ziare înainte de a se opri la surcele Imediat focul trosni în vatră.

Rareori se simţise atât de bizar.! se părea că trăieşte într-o lume ciudată. Impresia că trăieşte un vis se accentuă.

— Un vis? spuse ea cu jumătate de glas. Sau un coşmar?

Se căzni să gândească. Pur şi simplu nu era încă refăcută după şocul accidentului. Încercă să se convingă. Niciodată n-ar fi admis că prezenţa fui Dominic era în mare parte responsabilă de această stare..

Dominic reveni câteva minute mai târziu.

— Am vorbit cu tatăl tău la telefon, l-am povestit de accident.

Christy îşi muşcă buza de jos..

— Probabil că este foarte neliniştit!

— L-am asigurat, n-avea grijă, l-am spus că la prima privire pari să suferi în special din cauza şocului.

Dominic îngenunche şi începu să-i scoată cizmele. La început nu se gândi să protesteze.

Îngrijorat, Dominic îi mişcă gleznele în toate sensurile.

Inima lui Christy începu să bată nebuneşte.

— Acum dezbracă-te, îi spuse Dominic.

Cu niciun preţ nu va face aşa ceva. Se găsea în faţa unui medic, dar pe acest medic îl chema Dominic.

— Mi-e foarte bine, îl asigură ea:

Pentru a-i dovedi aceasta, se ridică şi făcu câţiva paşi. Picioarele o trădară repede. Un tremur nestăpânit o obligă să se întoarcă şi să se aşeze.

Dominic îşi încrucişă braţele.

— Ce se întâmplă? întrebă el aspru. Ţi-e frică să nu profit de această situaţie?

Privirea care-i întovărăşea aceasta întrebare era suficient de elocventă. Christy deveni stacojie.

— Nu… nu spune prostii, te rog! se bâlbâi ea. Se întoarse spre fereastră. Tu, să profiţi de situaţie? repetă ea cu amărăciune. Asta m-ar mira! Ştiu bine că te dezgust.

Deoarece Dominic tăcea, Christy îşi ridica capul şi-i întâlni privirea. O privire stupefiată.

— Ai înnebunit? întrebă el în sfârşit. Crezi asta, într-adevăr?

Îi mângâie părul cu blândeţe.

— Într-adevăr? repetă el.

Ea îşi umezi buzele.

— Dominic…

El o întrerupse.

— De la întoarcerea ta la Setondale, mă respingi. De ce?

Flăcările îi luminau profilul frumos şi gâtul solid. Christy rezista dorinţei de a întinde mâna şi de a-l mângâia.

Dominic suspină.

— Nu înţeleg ce se petrece între noi. De ce nu ne

înţelegem? Christy se încordă. Deci continua să nu vrea să-şi amintească? Ei bine, o să i împrospăteze ea memoria!

— Ce fel de joc joci? se interesă ea. M-ai umilit o dată îngrozitor. Nu vreau ca asta să se repete.

Ochii îi scântei au şi două pete roşii îi apărură în obraji.

— Nu-ţi reaminteşti nimic? E uşor să insulţi o femeie şi să te comporţi apoi ca şi cum incidentul ar fi închis! Tu...

Tăcu. Nu voia să plângă în faţa lui! Nu...

Dominic se aşează în faţa şemineului. Câtva timp rămase tăcut.

— Dac-aş fi putut ghici... murmură el în sfârşit.

Se întoarse brusc.

— Şi-mi porţi mereu pică din acea cauză? După atâția ani!

Vocea lui se aspri.

— Dar erai un copil!

— Aveam şaptesprezece ani!

— Un copil... insista el.

El o privi.

— Oh, o fetiţă foarte provocatoare. Dar totuşi o fetiță. De ce oare se mânia? Ea ar trebui să fie cea mânioasă. Nu-i înţelegea reacţia.

Deodată Dominic o luă de umeri şi o scutură fără blândeţe.

— Ai acum opt ani în plus, dar reacţionezi tot ca o puştoaică.

El o respinse şi, ca o păpuşă de cârpă, Christy se lăsă să cadă pe canapeaua de piele.

— În timpul tuturor acestor ani, ţi-ai cultivat resentimentul? se miră el. Niciun moment n-ai căutat să înţelegi punctul meu de vedere.

— Dar…

— Ce-ai fi gândit acum despre mine, daco aş fi luat ceea ce îmi ofereai?

Ochii lui Christy se măriră. Puţin câte puţin începea să înţeleagă sensul cuvintelor lui Dominic. Şi-şi imagină un bărbat abuzând de ne vinovăţia unei adolescente. O trecu un fior.

— Eu… eu… eu, se bâlbâi ea.

Nu putu spune mai mult.

— Niciodată n-ai încercat să te pui în locul meu! exclamă el.

Îşi trecu mâna peste frunte cu un gest obosit.

— Dumnezeule! Când mă gândesc că mi-ai purtat pică în toţi aceşti ani!

Faţa lui deveni foarte gravă.

— Ţi-am făcut rău, Christy. Şi eram conştient. Dar exista oare o altă soluţie? Mi-era frică pentru tine… Erai aşa de tânără, atât de candidă, atât de neexperimentată!

Dădu din cap.

— Dacă aş fi ştiut că ranchiuna le va devora! Christy îşi lăsă privirea în jos, în timp ce Dominic adăugă cu furie:

— Am crezut că acţionez cum e mai bine. Mă simţeam obligat să te protejez!

Un surâs trist îi apăru pe buze.

— Dacă aceeaşi situaţie s-ar repeta acum, crezi că te-aş da afară?

Uimită, îl privi. Şi nu citi în ochii lui nici sarcasm, nici triumf. Doar disperare… Şi dorinţă…

Da, dorinţă, nu se înşela.

În momentul următor era în braţele lui. El o sărută cu pasiune. Un sărut fără sfârşit

Cu ochii închişi ea îi răspundea la sărutări cu o

ardoare care o surprindea chiar pe ea. Ar fi trebuit să reziste, să-l respingă. Dar era incapabilă.

Dominic îi murmură:

— Deja acum opt ani doream să te îmbrăţişez. Acum opt ani aş fi vrut…

Fără a termina fraza, el o sărută din nou.

— Oh, Christy…

Deodată, tânăra fată îşi reveni.

— Lasă-mă, Dominic.

Îi dădu drumul imediat.

— De ce? Tu…

El lăsă fraza în suspensie şi o privi cu un surâs curios.

— Înţeleg… spuse el cu jumătate de glas. Este din cauza lui, nu-i aşa?

Cu vârful degetelor mângâie blana somptuoasă.

— Uitasem că există un aii bărbat în viaţa ta.

Ea ar fi putut atunci să-i spună că totul era fals. N-o făcu. Pentru că înţelegea că, în acest moment, David reprezenta pentru ea un fel de protecţie.

Sărutările lui Dominic îi dovediseră că nimic nu se schimbase în aceşti opt ani: nu încetase să-l iubească.

— Te conduc, îi spuse Dominic.

Christy nu protestă. Fără a spune nimic, ea îl urmă până la maşină. Avea încă pe buze gustul buzelor lui. Şi dorinţa continua s-o ardă ca o flacără vie. O dorinţă intensă, aproape intolerabilă, care n-avea nimic de-a face cu vaga atracţie ce-a resimţise pentru David.

Mai bine să-l lase pe Dominic să creadă că inima ei nu bătea decât pentru David Galvin! Ea beneficia astfel de cea mai bună platoşă Căci dacă Dominic afla că nu-i aparţinuse niciodată unui

bărbat, era pierdută.

Da, pierdută... Dominic ar fi vrut să meargă până la capăt. O dorinţă carnală, în care nu intra niciun sentiment..

CAPITOLUL 5

Părinţii lui Christy se neliniştim, văzând-o pe fata lor atât de palidă, cu ochii pierduţi.

— Îmi pare atât de rău că ţi-am răsturnat maşina în şanţ, mamă, pretinse ea.

În realitate, şocul accidentului se risipise de multă vreme. Dar, descoperind că dragostea ei pentru Dominic nu murise, simţise un nou şoc. Acesta nu se va estompa aşa de uşor ce primul.

Înţelegând că era traumatizată, doamna Marsden evită să-i pună prea multe întrebări.

— Ar trebui să te duci să te odihneşti, sugeră ea.

Christy reuşi să surâdă.

— Dar tu eşti cea bolnavă! Nu eu..:

— Tatăl tău spunea că Dominic părea destul de îngrijorat la telefon.

— Am ieşit din maşină cu bine!

— Fără vreun hematom?

— A sta n-aş putea să jur. Dar nimic grav, te asigur!

De ce n-a intrat şi Dominic? Ştie că este întotdeauna binevenit.

— Păi... cred că este invitat să io masa la castel.

— Amanda a pus ochii pe ei, se pare. Se poate spune că Dominic este un bărbat foarte seducător!

Doamna Marsden făcu o pauză, aşteptând ca fiica ei să fie de părerea ei. Sau să protesteze... Dar Christy rămase tăcută. Era prea obosită moral

şi fizic, pentru a discuta despre meritele lui Dominic Savage..

O îmbrăţişase cu atâta pasiune. Era încă emoționată. Dacă Amanda ar fi fost în locul ei, desigur că nu l-ar fi respins! Eu am fugit ca o fetiţă speriată! îşi spuse ea. Nu mă voi maturiza niciodată?

Suspină. Avusese dreptate să nu-şi lase simţurile să vorbească. Îl iubea prea mult pe Dominic ca să se mulţumească doar cu o scurtă aventură.

În cursul săptămânii următoare Christy nu avu ocazia să-l vadă deloc pe Dominic.

„Este mai bine” se convinse ea.

Zăpada căzuse fără întrerupere timp de douăzeci şi patru de ore. Locuitorii din Setondale evitau să iasă, căci era un frig îngrozitor. Şi părea să nu se mai termine!

Dominic, care venea regulat s-o trateze pe doamna Marsden, îşi încetă brusc vizitele. Confratele lui îl înlocui pe lângă bolnavă şi Christy îşi imagină că Dominic nu mai avea chef s-o întâlnească.

„Este reciproc” îşi spuse ea.

Trecuse pe curat notele pe care le luase în cursul reuniunii comitetului. Dactilografiat cu grijă, procesul-verbal era acum clasat într-un dosar.

Lady Anthony şi maiorul Barnes îi telefonaseră în mai multe rânduri cu privire la organizarea balului mascat.

Trebuia să se gândească să lanseze invitaţiile De îndată ce drumurile deveniră mai practicabile, Christy îl întovărăşi pe tatăl ei la Newcastle. În timp ce domnul Marsden se duse la întâlnirile lui de afaceri, tânăra fată comandă la tipografie mai

multe sute de invitaţii. Tipograful îi propuse mai multe modele, de la cel mai simplu, la cel de mare lux. Fiindu-i teamă de reacţia Amandei, care-i va critica probabil alegerea, oricare ar fi fost ea, Christy se decise pentru modelul cel mai clasic.

Trebuia să se întâlnească cu tatăl ei într-un restaurant din centrul oraşului. Copil fiind, fusese de mai multe. Ori şi păstra o amintire plăcută.

Noul proprietar al localului modificase cu totul decoraţia. După griul străzii, era atât de plăcut să pătrunzi într-o sală mare cu pereţii de culoarea caiselor şi cu perdele bleumarin! Scaunele erau şi ele bleumarin, iar fetele de masă din olandă de culoarea caiselor, ca şi pereţii.

Christy admiră grinzile aparente ale acestei case vechi, apoi se apropie de focul care trosnea în marele şemineu de piatră.

Ospătarul-şef veni spre ea surâzând. Se prezentă.

— Maestrul Marsden încă n-a venit, îi spuse el. Vreţi să-l aşteptaţi la bar?

— O idee bună.

Comandă un gin-tonic şi se instală într-un fotoliu confortabil. Când uşa se deschise se gândi că era tatăl ei. Nu era el, ci Dominic şi Amanda! Amanda agăţată de braţul lui Dominic, într-un gest posesiv.

Când o văzu pe Christy, Dominic dădu să se retragă. Faţa i se posomorî, iar ochii i se întunecară.

„Cel puţin nu-şi ascunde sentimentele”, gândi ea cu amărăciune.

Ochii i se umplură de lacrimi. Reuşi să şi le reţină cu greutate. Da, Dominic avea dreptate... Era tot un copil! La douăzeci şi cinci de ani nu se comporta

altfel decât la şaptesprezece ani. Nu va şti niciodată să se stăpânească?

— Ce mică e lumea! exclamă Amanda şi dădu din umeri. Dar în aceste orăşele de provincie vrând-nevrând vei întâlni cunoştinţe! adăugă ea cu un oarecare dispreţ.

O examină pe Christy de sus până jos.

— Eşti singură?

— Nu. Îl aştept pe tata. L-am întovărăşit la Newcastle deoarece doream să comand invitațiile pentru bal…

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să mă ocup de ele. Le-aş fi făcut la Londra.

Se strâmbă, în timp ce-şi ridica ochii către cer.

— În sfârşit, este prea târziu, bănuiesc! suspină ea.

Tonul ei lăsa să se înţeleagă că se aştepta la ceea ce este mai rău…

Christy strânse din dinţi, agasată de vocea superficială şi prea ascuţită a Amandei. Aceasta continuă să peroreze.

— Dominic, dragul meu, mor de sete!

Christy trebui să se stăpânească să nu-i scoată ochii. O detesta pe această femeie… deoarece era geloasă. Intens. Feroce de geloasă.

Dominic nici n-o privea. Continua s-o ignore. Abia dacă-i adresase un semn din cap distrat când intrase.

Întorcând spatele către cele două femei, el se îndreptă spre bar. Amanda se aplecă spre Christy.

— Ce-o să porţi pentru balul mascat? Am intenţia să fac o nebunie!

— Ah, da? reuşi să spună Christy cu o voce agasată.

— Da, spuse Amanda, vizibil încântată da ea însăşi. Am chef să cumpăr o rochia de seară la un mare croitor. O rochie nemaipomenita.

— Numai atât? o ironiza Christy.

Dominic revenise cu două pahare. Întinse Linul Amandei.

— Gin-tonic, îţi place?

Din nou, Amanda clipi din gene.

— Îmi cunoşti atât de bine gusturile! se extazie ea..

Christy strânse pumnii din ce în ce mai agasată. Cum putea oare Dominic s-o suporte pe această femeie? Nu vedea cât era de frivolă, înfumurată şi stupidă? „Dar este drăguţă, senzuală... şi probabil deloc sperioasă!” îşi spuse tânăra fată cu amărăciune.

— Christy şi cu mine vorbeam de rochiile pe care le vom purta pentru balul mascat, spuse Amanda râzând. Mă voi duce la Londra s-o cumpăr pe a mea. Vreau o toaletă de casă mare!

Cu vârful degetelor atinse obrazul lui Dominic.

— Dacă ai veni cu mine? O mică escapadă... Nu te tentează? Ai nevoie să-ţi schimbi ideile. Lucrezi prea mult.,

Christy avu impresia că se sufocă. Se întoarse, încercând să nu mai asculte.

Din fericire, tatăl ei intră tocmai în ace! moment.

— Ei, Dominic! Nu mă aşteptam să te văd aici!

— Aveam câteva afaceri de rezolvat la Newcastle.

— Şi eu l-om întovărăşit ca să-l distrez, adăugă Amanda.

Christy ghici că domnul Marsden îi va propune lui Dominic şi Amandei să vină la masa lor. Îi era

peste puteri să-i vadă pe amândoi flirtând încă o oră.

— Mă simt puţin obosită, spuse ea tatălui ei. Dacă asta nu te deranjează, aş prefera să ne întoarcem.

Domnul Marsden o privi surprins. Avu destul taci însă pentru a nu face niciun comentariu.

— Cum vrei tu, draga mea, spuse el simplu.

Şi cu un surâs, adăugă:

— Îţi mărturisesc că prefer să ne înapoiem. Nu-mi place s-o tas pe mama ta prea mult singură.

Dominic o fixă pe tânăra fată iară să spună nimic, în ochii lui negri ea citi dispreţ. Ghicise că din nou alegea fuga.

— Un telefon pentru tine, Christy.

Cu inima bătând luă receptorul, aşteptându-se în ciuda oricărei logici să primească un apel de la Dominic. Ca şi când acesta s-ar fi gândit la ea! Doar Amanda conta pentru el în acest moment…

— Christy? Aici Meryl…

— Meryl! Ce surpriză!

— Îmi pare râu că te deranjez, dar am absolută nevoie de tine.. David trebuie să plece la Hollywood peste două zile şi este în panică. Nu reuşeşte să găsească partitura de la „Taţi şi fiice”. Credea că este împreună cu celelalte. Dar… nu este i,

Suspină.

— Îţi dai seama, suntem în plină dramă. Eşti singura noastră speranţă, Christy…

Fără să vrea, tânăra fată surâse. Îşi imagina uşor atmosfera care domnea în acest moment la familia Galvin!

David avea câteodată metode ciudate de

clasare.

Era un artist şi noţiunile de ordine îl depăşeau. Totuşi nu accepta nicio critică privind felul lui de a aranja partiturile.

— Te-ai uitat peste tot? întrebă Christy.

— Peste tot! ’

— La litera „T”, la litera „F”.

— „T” ca tată, „F” ca fată. Bineînţeles.

— Şi „E”?

— „E” ca ce?

— Ca eroare, spuse Christy, râzând din inimă.

— Nu-ţi bate joc de mine! exclamă Meryl. Te asigur că nu e vesel. Dacă ar fi după mine l-aş clasa pe David în dosarul „M”.

— „M” ca ce?

— Ca monstru.

Redevenind serioasă, ea adăugă:

— Vrei să ne faci un mare serviciu? Vino pentru două zile la Londra. Vei locui aici…

— Oh, Meryl… nu pot.

Tatăl ei, aşezat în spatele biroului, nu părea să asculte această conversaţie. Totuşi ridică capul.

— Nu poţi ce? întrebă el.

Ea acoperi receptorul cu mâno.

— Să mă duc la Londra. Meryl nu reuşeşte să găsească partiturile lui David. Vrea să mă duc la Londra pentru a o ajuta să le găsească.

Domnul Marsden dădu din cap:

— Poţi foarte bine să-ți oferi 48 de ore de vacantă, ce naiba! Vei profita pentru a-ţi cumpăra o rochie frumoasă. Vreau ca fata mea să fie cea mai frumoasă la balul mascat!

Vocea lui Meryl se auzi în receptor.

— Mai eşti acolo, Christy?

— Da, desigur…

— Fă-mi un serviciu, te implor! David este pe cale să înnebunească. Dacă aceasta partitură nu se va găsi, ştiu ce se va întâmpla!

Făcu o pauză, înainte de a adăuga cu o voce stinsă:

— Şi cred că este pe cale de-a avea o nouă legătură!

Biata Meryl! înşelată în continuare de un soţ prea uşuratic…

Dacă David era ocupat în altă parte, n-o va plictisi pe Christy! Putea deci să se ducă la soţii Galvin fără nicio teamă.

— Meryl, dacă ai într-adevăr nevoie de mine…

— Oh, da!

— În acest caz voi veni.

— Când?’

Mai discutară câteva minute. Când Christy închise, era totul aranjat; va lua a doua zi trenul pentru Londra. Îşi va petrece noaptea ia prietenii ei şi va reveni a treia zi…

— Christy nu voia să deranjeze pe nimeni aşa devreme. Dar tatăl ei era deja sculat.

— Inutil sa iei un taxi. Te conduc eu la gară.

Îi dădu un dreptunghi de hârtie.

— Apropo, asta este pentru tine…

Surprinsă, ea privi cecul.

— Dar… e vorba de o sumă mare!

— Cu asta îţi vei cumpăra o rochie.

— Eşti prea generos, papa!

Domnul Marsden surâse.

— Tu trebuie să aperi onoarea Setondale-ului. Doar nu viei ca o străină să fie vedeta?

Amanda va fi totuşi regina serbării, căci va găsi

desigur toaleta cea mal spectaculoasă... Şi pentru că Dominic o va însoţi.

Christy moţăi tot drumul cuibărită confortabil în colţul unui compartiment de clasa!

Meryl o aştepta la sosire.

— Oh! nu trebuia să te deranjezi! exclamă Christy, îmbrăţişând-o afectuos. Probabil c-ai zeci de lucruri de făcut...

— Mii, vrei să spui! şi surâse.

— Dar eram nerăbdătoare să te văd. Am nevoie să plâng pe un umor prietenos.

— Nu ştiu ce să spun! Sunt consternată să...

Meryl o întrerupse.

— Nu trebuie să mă plângi! protestă ea cu o ridicare din umeri. Dacă rămân cu el o foc pentru că aşa am ales.

Închizându-şi ochii, ea adăugă ca pentru ea însăşi:

— Câteodată mă întreb totuşi dacă nu suni nebună. Sou masochistă... Dar încerc să mă conving că mă iubeşte încă. În fond...

— Dar te iubeşte! o asigură cu forţa Christy Sunt sigura!

— Asta mi-am spus întotdeauna. Acum încep să mă îndoiesc.

Suspină.

— Ah, dacă toate femeile ar fi tot atât de cinstite ca tine! Din păcate cele mai multe nu au nici cel mai mic scrupul.

În faţa figurii mirate a lui Christy, Meryl izbucni în râs.

— Nu sunt oarbă, să ştii! Când ai un soţ ca al meu, înveţi repede să recunoşti rivalele posibile. În ziua când David a început să spună că vrea să-ţi

ofere o jachetă de blană, am înţeles că se interesa de tine…

— Totuşi, această jachetă, tu eşti cea care…

— Eu am ales-o, într-adevăr, îi spuse Meryl Consideram că meriţi acest cadou! Lucraseşi atât de mult în ultimele luni ale anului! Merita o mică recompensă…

Privirea i se pierdu în depărtare.

— Nu credeam că vei rezista lui David. Poate fi atât de convingător când vrea ceva!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Apoi ţi-ai dat demisia şi am înţeles că n-am de ce să mă tem de tine.

Repede îşi şterse ochii.

În sinea ei Christy îl blestema pe David. Cum putea fi atât de crud? Se felicita acum că-i spusese nu. Nu şi-ar fi iertat-o dacă ar fi făcut-o să sufere pe Meryl.

— Scuză-mă, murmură aceasta din urmă. Sunt foarte nervoasă în acest moment. Dar este destul de normal.

Christy remarcă atunci că prietenă ei se îngrăşase puţin şi părea mai puţin vioaie ca de obicei.

— Meryl, eşti…

Tânăra femeie surâse printre lacrimi.

— Da, sunt însărcinată. Ce-o să spună David când va afla? N-am nicio idee.

— Nu şi-a dat seama încă de nimic?

— Nu încă…

Începu să râdă.

— Ieri m-a sfătuit să încep un regim! „Ai început să te îngraşi, atenţie!” mi-a spus el.

Îşi muşcă buza de jos.

— Prefer să aştept până ne vom instala la Hollywood ca să-l pun la curent. Dacă-i spun acum că aştept un copil, ar fi în stare să profite de acest pretext pentru a pleca fără mine! Şi ştiu că separările provizorii se transformă adesea în separări definitive.

Îşi puse un deget pe buze.

— Sst! Să nu cumva să mă trădezi.

— Natural. Poţi să contezi pe discreţia mea.

Meryl îşi garase maşina într-un parking aproape de gară. Familia Galvin locuia într-o casă vastă şi confortabilă la Wimbledon. Circulaţia era tot atât de intensă la Londra şi Meryl, absorbită de drum, rămase tăcută până ajunseră acasă.

— David a plecat în dimineaţa asta devreme, spuse ea băgând cheia în broască. Probabil că s-a dus să caute puţină reconfortare pe lângă Mirabelle Hastings, ultima cucerire!

— O să se plictisească repede.

— Ştiu. Încep să cunosc scenariul, nu variază.

Vocea se aspri.

— M-am săturat! Răbdarea mea a ajuns la capăt. Mă gândesc din ce în ce mai des să-l părăsesc pe David… Dar oare, momentul este cel mai potrivit?

— Meryl…

— Să încetăm să mal vorbim despre mine! Să căutăm mai bine partitura aia.

Se duseră împreună în camera unde lucra David. Un pian mare de concert, supraîncărcat de partituri se afla în faţa ferestrei. Un întreg material de înregistrare sofisticat ocupa un perete. Christy se îndreptă drept spre clasoare.

— „Taţii şi fiicele” ar trebui să fie aici!

— M-am uitat pretutindeni, o asigură Meryl

obosită..

Îi trebuiră mai mult de două ore ca să găsească faimoasa partitură. Alunecase între dosare şi se găsea în fundul clasorului.

— L-am găsit! triumfă ea.

Meryl îşi împreună mâinile.

— Eşti extraordinară.

— Spune mai degrabă că sunt obişnuită să caut documente de negăsit. David are un talent cu totul deosebit ca să complice clasarea. Când hârtiile îl incomodează, le pune oriunde.

Meryl se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Probabil că mă blestemi! Al fost obligată să faci un astfel de voiaj pentru atât de puţin…

— Trebuia să vin la Londra în orice caz. Am nevoie de o rochie de seară.

— La Setondale este obiceiul să te îmbraci seara?

— În general nu, spuse Christy râzând. Dar are loc un. Mare bal mascat pentru Sf. Valentin şi vreau să arăt bine.

— Te înţeleg.

— Acum c-am recuperat partitura, pot să mă duc să colind magazinele.

— Inutil să cumperi o rochie pe care o vei purta o singură dată!

— Dar…

— Mai bine închiriaz-o.

— Unde?

— La un costumier. Se găsesc toalete fabuloase! Cele care au fost purtate de mari actriţe, pentru a filma, de exemplu.

— Ştiu, suspină Christy, Dar nu intră oricine la costumierii care posedă asemenea colecţii!

— Te duc eu acolo! spuse Meryl.

Cu o voce obosită, spuse:

— Să fii soţia lui David, prezintă câteodată şi avantaje!

Puţin mai târziu Christy se află în faţa unei surprinzătoare grămezi de rochii de seară.

„Cu ce s-o reduc pe Amanda la tăcere”?! se gând! ea cu ironie.

— Cum vă place asta? le întrebă vânzătoarea. Uluită, Christy contemplă o rochie din şaten sidefiu brodată cu perle.

— Parcă-ar fi un tablou din secolul 17! murmură ea în final. Corsajul ajustat era profund decoltat în V şi fusta foarte largă susţinută de multiple jupoane fronsate în talie, s-ar fi potrivit unei regine…

— Cu tenul tău şi culoarea părului, asta este cea care ţi se potriveşte! o asigură Meryl. Repede! Încearc-o!

Parcă era făcută pe măsura ei, atât de bine îi venea.

— Niciun retuş de făcut, remarcă asistenta. Christy se încrunta, examinându-şi imaginea în oglindă.

— Sunt prea decoltată. Este aproape… indecent!

Meryl izbucni în râs.

— Este stilul acestei rochii, ce naiba! în acea epocă femeile îşi arătau sânii fără complexe.

— Crezi? întrebă Christy sceptică.

— Sunt sigură!

— Mi-ar trebui şi o mască…

— Există una asortată la această rochie!

— Într-adevăr?

— Acest costum a fost utilizat o singură dată. În

timpul turnării unui film. Vedeta care îl purta mergea la un bal mascat...

— Ca şi mine, exclamă Christy, amuzată de aceste coincidente.

Masca era şi ea din şaten sidefiu, rebrodat cu perle..

— Ai aerul unei prinţese dintr-un basm cu zâne! declară Meryl.

Se întoarse către vânzătoare.

— Luăm această rochie. Nu-i aşa, Christy?

— Eu... da.

În timp ce-o împacheta, tânăra fată aruncă o privire celorlalte toalete. Erau din toate epocile!

— Ţi-ai petrece ceasuri întregi aici, nu-l aşa? o întrebă Meryl.

— Într-adevăr...

Christy plăti locaţia.

— Nu este ieftin, constată ea la întoarcere.

— Dar este mai ieftină decât o rochie nouă!

David se întorsese. Când Meryl îi văzu maşina în garaj, se încordă. Inima lui Christy se strânse. Ar fi vrut să-şi ajute prietena, dar nu ştia cum să procedeze.

— Ah, iată-te în sfârşit, Meryl, exclamă muzicianul exasperat. Unde al fost?

O văzu pe Christy şi vocea i se schimbă.

— Ce surpriză! Dumneata aici!

Nu încercă s-o mai îmbrăţişeze. Asta însemna că n-o s-o mai sâcâie.

— I-am cerut lui Christy să vină să-mi ajute să găsesc partitura „Tati şi fiice” explică Meryl.

— Şi...

— Era la fundul clasorului.

David se simţi jenat.

— La… la fundul clasorului? Nu trebuie să te superi, Meryl… N-am fost prea amabil în ultimul timp. Perspectiva plecării, presupun…

— Într-adevăr, îi tăie ea vorba. Aş fi jurat că

Mirabelle Hastings era cauza schimbărilor tale de dispoziţie…

Spunând aceasta îi întoarse spatele şi se închise în bucătărie. David îşi trecu mâna pe frunte cu un aer rătăcit. Era prima dată când Meryl îl ataca pe faţă şi nu-şi revenea încă.

— Nu ştiu ce are, murmură el. N-o mai recunosc!

Christy îl privi fără milă.

— Poate că s-a săturat, simplu.

— S-a săturat?

— Să aibă un soţ infidel.

Cuvintele îi veniră în mod natural pe buze. Dor regreta deja că le pronunţase. Nu putea să dea lecţii nimănui. De ce se comporta ca un judecător?

David făcu ochii mari.

— Tu… tu crezi că ea bănuieşte ceva?

— A ştiut întotdeauna, David, spuse Christy, compătimitoare şi sarcastică în acelaşi timp.

— Dar…

— Până acum ea a ales să ignore… eu… activităţile tale extraconjugale. Dar la un moment dat te plictiseşti de toate! în special de un soţ prea uşuratic…

Îşi încrucişă braţele la piept şi-l fixă în ochi.

— Ştii de ce ţi-am rezistat? în special din cauza lui Meryl. Am preferat să-mi păstrez o prietenă, decât să gust o aventură fără urmări.

David făcu o strâmbătură.

— Deci erai fără iluzii?

Părea din ce în ce mai ruşinat şi se simţea prost.

Şi părea că avansează pe un teren minat... Sinceritatea neobişnuită cu care Meryl, apoi Christy i se adresaseră, îl lasou vizibil derutat.

— Imaginează-ţi puţin că Meryl pleacă! spuse Christy.

— Ce?

— Te întorci şi ea... nu mai este. Pentru totdeauna! Care va fi reacţia ta?

David păli. Păru la fel de descumpănit, ca un copil căruia îi iei jucăria preferată pe nedrept.

— Ea... ea nu va pleca. Ce tot vorbeşti acolo! profesia ei. Meryl este o parte din mine însumi!

O lucire nesigură îi apăru în ochi.

— Christy, îi spuse el cu nelinişte. Crezi că va fi capabilă să mă părăsească? Dar ce voi deveni?

— Te iubeşte, îl asigură tânăra fată, Dar orice răbdare are o limită. Şi nici dragostea nu durează totuşi la infinit!

David părea că se năruie. Descompus, întrebă:

— A găsit pe altcineva? O să mă părăsească? închise ochii.

— În ultimul timp s-a schimbai mult.

Îşi trecu mâna prin păr.

— De, s-a schimbat mult! repetă el disperat.

— Nu mi-a făcut confidenţe, pretinse Christy, clar îmi dau seama că nu este fericită.

— Meryl? Nu este fericită? strigă el jignit.

Dacă Christy n-ar fi ţinut la prietena ei atât, ar fi izbucnii în fâs. Reacţia lui David i se părea uimitoare.

Dar spusese destul. Meryl va fi probabil furioasă că s-a amestecat în toate astea. Nu avea decât o singură scuză: voia s-o vadă pe prietena ei surâzând din nou. Doar pentru asta îşi permisese

să vorbească pe şleau.

Cu uşurare, îşi dădu seama că David nu se mai interesa de ea. Redeveneau simpli prieteni... Prefera acest lucru!

Seara David insistă pentru ca Meryl să-l întovărăşească la teatru. Aceasta refuză cu fermitate.

David nu era obişnuit să fie astfel refuzat şi părea din ce în ce mai dezorientat.

După plecarea lui, Meryl găsi de cuviinţă să se Justifice faţă de Christy.

— Un refuz din când în când îi va face bine.

Îşi strânse pumnii.

— M-am săturat să joc doar rolurile secunde, îi dădură lacrimile. Oh, Christy! Crezi că trebuie să mă agăţ astfel? M-am săturat să lupt.

— Este un bărbat uşuratic şi poate nu se va schimba niciodată. Totuşi, te iubeşte, Meryl.

— Nu sunt atât de sigură.

— Să-i fi văzut expresia când i-am lăsat să înţeleagă c-ai putea să-l părăseşti!

Ochii lui Meryl se măriră.

— I-ai spus asta?

— Da. Nu se gândise niciodată la o asemenea posibilitate!

— Mi-ai dat o idee. Dacă l-aş face gelos?

Dădu din cap.

— Va fi o lecţie bună! Dar nu imediat... După naşterea copilului...

David se întoarse foarte devreme în seara aceea. Nu aşteptase nici măcar sfârşitul primului act pentru a pleca.

CAPITOLUL 6

— Meryl nu avea de ce să se neliniştească, o să prinzi trenul! o asigură David.

Îşi gară maşina Ferrari în faţa unui panou cu interdicţie de a staţiona şi o ajută pe Christy să iasă din maşina joasă.

— Hai, un efort! glumi el. Ce se întâmplă? Te-ai transformat într-o statuie de sare?

Îngheţată, tânăra fată îl privea pe Dominic plătind un taxi la câţiva metri mai încolo. Simțindu-se observat, Dominic se întoarse şi o zări.

Privirea lui aspră, dispreţuitoare, trecu de la ea la David. Chiar în acel moment, acesta din urmă o sărută pe buze.

— Trezeşte-te, Frumoaso din pădurea adormită!

Această sărutare nu însemna absolut nimic. David iubea femeile şi avea obiceiul să le înconjoare cu atenţii câteodată excesive. Acest lucru făcea parte din caracterul lui, din felul lui de viaţă. Dacă Meryl ar fi fost acolo, n-ar fi fost deloc şocată, cunoscând exuberanța soţului ei.

Când Christy se întoarse din nou către taxi-ul care-l adusese pe Dominic la gară, văzu că acesta din urmă dispăruse.

Se hotărî în sfârşit să iasă din maşină. David ţinu s-o însoţească până la tren. Îi întinse cutia conţinând rochia din şaten sidefiu şi o sărută o ultimă oară, pe obraji, de data asta!

— Drum bun! Şi pe curând, sper… Când vom fi în Statele Unite trebuie să vii să ne vezi!

Trenul pleca curând şi Christy nu prelungi rămas-bunul. Se urcă într-un compartiment de clasa! gol.

Dominic rămânea invizibil. Şi unde era Amanda? Nu trebuia să se ducă la Londra cu ea? Se înroşi violent gândindu-se la interpretarea pe care probabil o dăduse sărutării lui David.

Suspină. Trenul plecă şi se întoarse spre fereastră, lăsându-şi privirea să-i rătăcească pe zidurile gri.

Cineva se aşează alături de ea. Cu coada ochiului observă o manşetă de cămaşă imaculata, o mâna bronzată, un ceas din aur extraplat. Inima îi făcu un salt în piept.

— Dominic!

El o privi fără blândeţe.

— Visai?

Christy reuşi să surâdă.

— Da, visam…

— La amantul tău?

Tresări, Fără a aştepta confirmarea, el spuse cu o anume amărăciune:

— Oamenii sunt creaturi curioase. Cât de râu te cunoşteam! Jurasem că n-o să accepţi niciodată să ai o legătură cu un bărbat însurat.

Christy era prea mândră pentru a protesta. Se mulţumi să ridice din umeri.

— Îţi faci anumite idei despre oameni…

— Într-adevăr!

Îi arătă cutia cu fundă în care se găsea rochia din şaten, aşezată între mai multe rânduri de hârtii de mătase.

— Încă un cadou? Mai întâi o jachetă de blană, apoi ce? O rochie de seară pentru balul de la Sf. Valentin? ghici el.

Ea se încorda.

— Crezi că bărbatul pe care-l iubesc cumpără

astfel timpul pe care i-l acord? îi răspunse ea cu mândrie…

Brusc se ridică şi vru să se mute în alt compartiment. Dominic o împiedică.

— Lasă-mă să trec! ceru ea.

— De ce?

— Pentru că eu… oh, eu…

Dominic făcu un gest agasat…

— Rămâi aici! Nu te mai copilări, te rog.

Convinsă, îşi reluă locul.

— Maşina mea se află la gara din Newcastle, îi explică el. Şi-am promis să trec s-o văd pe mama ta îndată ce mă întorc. Ar găsi bizar să nu te aduc cu maşina.

— În acest caz, nu-mi rămâne decât să îndur compania ta, spuse ea fără entuziasm…

— Mereu încântătoare!

— Unde este Amanda? îl întrebă ea.

— Rămâne la Londra unde are intenţia să-şi petreacă câteva zile.

— Şi te-a lăsat să pleci singur în loc să se supere, Dominic izbucni în râs.

— Oare eşti geloasă, Christy? întrebă el.

Fără a răspunde, ea se întoarse din nou spre fereastră. Puţin câte puţin, mişcarea trenului îl potoli nervii încordaţi. Christy se decontractă, închise ochii şi căzu într-un somn fără vise.

Vocea lui Dominic fu cea care o trezi.

— Ajungem, Christy.

Dezorientată, deschise ochii. Îi trebuiră câteva momente să-şi dea seama unde se afla.

— Dar am dormit! exclamă ea.

Pe umărul lui Dominic… Fata ei era foarte apropiată de a lui. Fascinată, îi contemplă ochii gri

care ştiau atât de bine să-şi schimbe culoarea de la argintiu la negru... în acel moment erau foarte clari.

O tăcere aproape palpabilă se lăsă în timp ce, cu inima bătând nebuneşte, o cuprinse o tulburare neaşteptată.

Buzele senzuale ale lui Dominic se destinse că într-un surâs..

— Ajungem în curând la Newcastle. Ai avut vise plăcute?

Avea oare intenția s-o sâcâie din nou? Voia să-l facă să creadă că săgeţile lui n-o atingeau. Era fals. Fiecare dintre ele o rănea.

Dominic râse dur.

— Dificil, nu-i aşa? aruncă el.

— Ce este dificil?

Dominic suspină.

— Să ne comportăm ca nişte simple relaţii.

— De ce?

El ridică din umeri.

— De ce, în adevăr, spuse el ca un ecou.

Trenul intra în gară. Dominic luă bagajele fetei. Nu-i mai rămânea decât să-l urmeze. Parcurseră drumul până la Setondale fără să schimbe niciun cuvânt. Doar când ajunseră aproape de casa familiei Marsden, Dominic luă cuvântul:

— Mă duc imediat s-o văd pe mama ta.

Aceasta fu încântată când îi văzu pe amândoi intrând în cameră.

— Oh, aţi călătorit împreună? Deci v-aţi întâlnit la Londra?

— La gară, explică Christy. În momentul plecării trenului.

— Cum ţi-ai petrecut sejurul, draga mea?

— Foarte bine.

— Ai găsit partitura care lipsea?

— Da, ea era pur şi simplu ascunsă între dosare.

— Ce face Meryl?

Christy vorbise deseori mamei sale despre soţia patronului. Nu vru să răspundă la această întrebare destul de obişnuita.

Dominic îşi scosese haina şi se aplecă asupra bolnavei. Sub fina cămaşă de mătase i se profilau muşchii.

Cu gâtul uscat, cu inima bătându-i nebuneşte, tânăra fată era incapabilă să-şi ia ochii de la această siluetă solidă şi elegantă de sportiv.

— Ce face Meryl? insistă doamna Marsden.

— Ea… este însărcinată.

Dominic se întoarse brusc şi-şi fixă privirea asupra ei. O privire în care ea nu citi decât o condamnare facă apel.

Dominic trebui să facă turul patului cu stetoscopul în mână. Timp de o secundă se opri lângă Christy.

— Şi cu toate astea, continui să! vezi? murmura el cu dezgust…

— N-ai de ce să-mi dai lecţii, i-o întoarse ea cu vocea Joasă.

— Ce tot şuşotiţi voi? întrebă doamna Marsden, cu o bună dispoziţie.

Biata femeie era departe de a-şi imagina conţinutul replicilor acre schimbate la piciorul patului ei. Domnul Marsden sosi în acel moment şi conversaţia luă o altă întorsătură.

— Cum merge bolnava? se interesă el jovial.

— Din ce în ce mai bine, îl asigură Dominic

— Pentru că sunt bine îngrijită, spuse doamna

Marsden surâzând. Un medic competent, un soţ devotat, o fată iubitoare. Ce să-ţi doreşti mai mult?

— Dominic, aş vrea să-ţi cer un serviciu.

— Vă ascult…!

— Accepţi s-o conduci pe Christy la castel, în seara balului şi s-o readuci, desigur?

Tânăra fată tresări.

— Dar…

Cu un gest mama ei o întrerupse.

— Soţul meu nu vrea să asiste. Pretinde că fără mine nu este în stare să se distreze. Preferă să rămână la căpătâiul meu. Christy nu este cea mai expertă şoferiţă! Nu pot uita c-a reuşit să-mi bage maşina în şanţ. Dacă s-ar duce singură la castel aş fi foarte neliniştită. Cu atât mai mult cu cât drumurile nu sunt încă practicabile. Este mereu zăpadă şi gheţuş! Mă îndoiesc că timpul o să se îmbunătăţească până la Sf. Valentin!

— Mamă, dar nu vreau să-l deranjez pe Dominic, spuse Christy. Voi chema un taxi. Va îi cea mai bună soluţie, căci… Dominic o întrerupse.

— Voi fi foarte fericit s-o însoţesc pe Christy la bal, declară el. Aveam de altfel intenţia să i-o propun.

„Mincinos”! se gândi tânăra fată.

Nu îndrăzni să-l acuze cu voce tare. Nu în faţa părinţilor ei… Fie, Dominic o va escorta la castel. Dar odată ajunşi acolo, el o va însoţi pe Amanda ca o umbră…

— Vreau să-ţi văd rochia, spuse doamna Marsden. Te rog, Christy! Du-te s-o încerci pentru mine…

Dominic plecase demult. Domnul Marsden se dusese la birou şi tânăra fată rămăsese singură cu

mama ei.

Îl descrisese toaleta pe care o închinase la Londra. Şi curiozitatea doamnei Marsden era aşa de mare încât nu voia să mai aştepte până în ziua balului.

Christy se duse în camera ei şi îmbrăcă somptuoasa toaletă din şaten sidefiu pe care o pusese deja în şifonier.

Se duse apoi să se învârtă în faţa patului mamei ei.

— Ce spui?

Doamna Marsden rămase mută de uimire.

— Nu-ţi place? o întrebă Christy maliţioasă.

— Oh, spuse în sfârşit mama ei. Eşti pur şi simplu divină! N-am văzut niciodată o rochie atât de frumoasă. Ce minunăţie!

— Am şi o mască asortată.

Christy şi-o puse.

— Mă recunoşti? glumi ea..:

Mama ei îşi împreună mâinile.

— Aceste perle, acest şaten... ce strălucire! Este într-adevăr o toaletă de închiriat? Parc-ar fi făcută pentru tine...

— Graţie lui Meryl am putut s-o închiriez. Ea intră pretutindeni.

— Deci, aşteaptă un copil? Este mulţumită?

— Da.

Pentru prima oară Christy evocă în faţa mamei ei neînţelegerile dintre David şi Meryl. Acum când ştia că David nu se mai gândea la ea, putea vorbi despre el liber.

Doamna Marsden dădu din cap.

— Artiştii sunt oameni aparte. David Galvin pare să aibă multă personalitate... Dar am impresia că

se comportă câteodată ca un copil răsfăţat.

— Aşa şi este, o asigură Christy.

— Tatăl tău n-a fost niciodată aşa... Iar în ceea ce-l priveşte pe Dominic, care şi el este foarte seducător şi cu multă personalitate, nu-l cred atât de copilăros încât să se gândească s-o ia pe urmele lui David Galvin. Dacă Dominic se îndrăgosteşte, va fi pentru totdeauna! Soţia lui va putea avea totală încredere în el.

Christy inspiră profund. Sosise clipa. Trebuia să distrugă visele mamei ei. Doamna Marsden ar fi vrut s-o vadă devenind soţia lui Dominic, ştia acest lucru. Dar nu putea fi vorba de aşa ceva!

— Pe un ton uşor, spuse:

— În acest caz Amanda are mult noroc.

Se lăsă o tăcere grea. Christy nu îndrăzni să se uite la mama ei. Aceasta spuse în sfârşit:

— Oh, Dumnezeule! eşti sigura?

Tânăra fată reuşi să surâdă.

— Da.

— Ştiu cât îl Iubeşti Christy, şi mă gândeam că...

Suspină,.

— Da! Sunt consternată! Şi nu ştiu ce să mai spun... Speram că de data asta, acum că amândoi sunteți adulţi...

Incapabilă s-o mal asculte, Christy leş! din cameră fugind. Se arunca pe pat şi începu să plângă. La douăzeci şi cinci de an! se comporta în continuare ca o adolescentă. Când va creşte oare? Când va înţelege că plânsul nu era o soluţie?

Abia spre sfârşitul după-amiezii îşi regăsi puţin stăpânirea de sine... îşi spăla faţa cu apă rece şi se întoarse lângă mama el. Aceasta evită cu grijă să-l vorbească despre Dominic.

— Acum povesteşte-mi călătoria ta la Londra în amănunt, ceru ea.

Prefăcându-se entuziasmată, ceea ce era departe de realitate, Christy se execută.

Două zile mai târziu comitetul se reuni la Dominic. Christy se duse cu tatăl el. Promisese să facă toate procesele verbale a tuturor şedinţelor.

De data asta, şedinţa dură mai puţin decât prima. Fondurile începuseră să curgă şi în curând, cele două case vor putea fi achiziţionate şi transformate în clinică.

Când ceilalţi îşi luară rămas bun, Christy făcu în aşa fel încât să rămână singură cu Dominic în biroul acestuia.

— Pentru baiu! de fa Sf. Valentin nu este nevoie să te deranjezi! declară ea.

— Nu înţeleg.

— Nu veni să mă iei. Prefer…

— … să fii însoțită da amantul tău? Un om însurat? termină Dominic în locul el. Cere-l deci să vină la bal! spuse el. Mă îndoiesc însă că-şi va părăsi soţia. Oamenii necredincioşi sunt gata să se distreze, cu condiţia ca micile lor distracţii paralele să nu le tulbure viaţa bine organizată.

Apoi, adăugă cu duritate:

— Nu este nicio speranţă. Încă n-ai înţeles?

Christy îşi strânse pumnii.

— Nu ţi-am cerut părerea!

— Nu, dar îmi face plăcere să ţi-o dau. Sunt un bun sfătuitor, să ştii!

— Dominic!

— Pentru balul de la Sf. Valentin, este inutil să mai discutăm. Voi veni să te iau şi te voi conduce înapoi.

Vocea domnului Marsden se făcu auzita la intrare.

— Christy! strigă el.

Dominic deschise uşa.

— Du-te...

Ezită, ar fi vrut să plece, dar să şi continue discuţia. În acest moment se auzi soneria telefonului şi Dominic ridică receptorul.

— Alo! Amanda! Sunt bucuros să-ți aud vocea...

Desigur că mi-ai lipsit!

Copleşită de furie şi gelozie, Christy îi întoarse spatele şi plecă.

La sfârşitul săptămânii, maiorul Barnes telefonă tinerei fete.

— Trebuie să punem la punct ultimele data Iii privind balul. V-ar deranja să treceţi pe la mine?

— Deloc. Când doriţi să vin?

— În această după-amiază.

— Foarte bine.

Vechiul ofiţer al armatelor din Indii locuia într-o casă drăguţă. Ordonanţa lui, care-l urmase în toţi aceşti ani, îi ţinea loc acum de bucătar şi valet. O femeie din sat venea în fiecare dimineaţă să se ocupe de menaj.

Christy fu destul de surprinsă să găsească un interior auster. Te-ai fi putut crede într-o cazarmă. Reîntors de mult la viaţa civilă, maiorul şi ordonanţa duceau o existenţă condusa după regulile militare.

Asprimea celor doi vechi soldaţi provoca indulgenţa amuzată a locuitorilor din Setondale.

Un portret care-l reprezenta pe tatăl maiorului era agăţat deasupra şemineului din salon. Christy îl examina şi găsi că asemănarea dintre cei doi

bărbaţi era frapantă.

— Îmi adoram tatăl, îi spuse maiorul. Era un om cinstit şi drept un om de mare clasa.. Ca pentru el, adăugă cu o jumătate de voce:

— Chiar dacă unii îl priveau de sus.

Christy nu îndrăzni să ceară explicaţii. Totuşi îi era greu să înţeleagă această remarcă. Într-adevăr, cine-l putea privi de sus pe maiorul Barnes sau pe tatăl lui? Ambii erau de familie bună şi ea nu auzise niciodată vorbindu-se decât de bine despre ei.

Bătrânul ofiţer luă lista pe care o pregătise.

— La lucru!

Amuzată, tânăra îşi dădu seama că-şi clasase întrebările în ordine alfabetică. Trecură totul în revistă. Majoritatea punctelor de detaliu fură tratate rapid. Maiorul îşi drese glasul.

— Acum să vorbim despre balul propriu-zis…

Părea încurcat. Dar era imposibil! Bărbaţii ca el nu simţeau niciodată nici cea mai mică jenă.

— Va trebui să dai instrucţiuni orchestrei, continuă el. Nu ştiu care sunt intenţiile tale, Christy, dar... eu, dar după părerea mea ar trebui prevăzute şi valsuri şi tangouri. Nu numai muzica modernă pentru tineri!

Christy îşi reţinu un surâs.

— S-a aranjat deja, îl asigură ea. Va fi muzică pentru toate gusturile şi sper că cei tineri şi cei mai puţin tineri vor fi mulţumiţi! Muzicanţii nu vor să fie plătiţi! Asta va fi contribuţia lor la construcţia clinicii, mi-au spus.

— Perfect, repetă maiorul. Apoi schimbă subiectul conversaţiei.

— Ai văzut sala de bal a castelului?

— Încă nu.

— Te duc acolo!

— Dar credeţi că Lady Anthony…

— Lady Anthony aşteaptă vizita ta, l-am telefonat şi l-am propus să te. Aduc.

Christy se miră în sinea ei că duşmani dedai aţi ca el, rămânea totuşi în legătură. Bineînţeles că nu făcu niciun comentariu. La Setondale toată lumea se distra pe seama duşmăniei feroce între bătrâna castelană şi bătrânul militar.

Maiorul o conduse ta castel în maşina lui, Daimler. Această maşină veche era acum o piesă de muzeu. Ordonanţa o ţinea într-o perfectă stare de mers şi în fiecare dimineaţă îi lustruia cu grijă caroseria.

Castelul – fa origine o fortăreaţă medievală – se mărise în cursul secolelor. Rezultase un amestec de stiluri, acordându-se mai mult sau mai puţin armonios. Interiorul acestei vaste locuinţe fusese în întregime refăcut la sfârşitul secolului al optsprezecelea.

— Doamna vă aşteaptă în sala de bal, îl anunţă majordomul. În urma lui, urcară o scară dublă impresionantă şi pătrunseră într-o cameră imensă cu plafonul aurit.

Lady Anthony nu se vedea.

— Mă duc s-o anunţ pe doamna, promise majordomul.

Dispăru. Maiorul Barnes examină vasta sală cu un aer critic. Un soare, palid de iarnă lumina şi scotea în evidenţă defectele. Plăci umede, crăpături pe ziduri, oglinzi şterse…

— Ce păcat! suspină el. Îmi aduc aminte de marele bal ce s-a dat aici în cinul în care am

împlinit douăzeci şi unu de ani.

Maiorul închise ochii.

— Mi se pare că simt încă parfumul gardeniilor care împodobeau sala. Era luminată de lustre de cristal şi... Ronald avea şi el douăzeci şi unu de ani. A murit la începutul războiului, reluă el după o lungă tăcere...

— Ronald? întrebă Christy.

— Soţul Cellei... Adică vreau să spun, soţul Ledy-ei Anthony.

Când se întoarse acasă, Christy urcă să-şi vadă mama.

— Maiorul Barnes m-a dus să vizitez sala de bal.

Nu prea este în stare bună!

Suspină.

— Dar noaptea, cu lumini dispuse avantajos, se va observa mai puţin...

Şi-i povesti apoi mamei sale despre cele câteva aluzii făcute de bătrânul militar în privinţa Lady-ei Anthony.

— Ştia! că este văduvă de la începutul războiului?

— Da. Nu avea douăzeci de ani când a trebuit să îmbrace voalul negru care era. Purtat în acea epocă. Biata Lady Anthony! Era unica fiică şi tatăl ei, care nu voia să se stingă titlul, o obligase să se căsătorească cu un văr.

— Îl iubea?

Doamna Marsden surâse.

— Cine ştie? Nu mie trebuie să-mi pui această întrebare... Tânăra fată se înroşi. Desigur că nu avea s-o întrebe pe Lady Anthony despre acest subiect!

— Toată lumea debordează de bunăvoinţă,

declară ea. Fiecare ţine să participe la bufet, chiar maiorul Barnes.

Doamna Marsden îşi ridică sprâncenele.

— O să pregătească fursecuri şi sandvişuri?

Christy izbucni în râs.

— Nu, dar a promis să trimită somon afumat.

Bătrânul maior era un fanatic al pescuitului, ducându-se de mai multe ori pe an în Scoţia pentru a-şi practica sportul favorit. Revenea cu kilograme de somon. Avea reputaţia că-şi stochează peştele prins în congelator şi că nu făcea decât rareori cadouri.

— Trebuie să ne gândim la o decorare floralĂ, spuse deodată doamna Marsden.

— Desigur! Am luat deja legătura cu florăreasa!

Christy se uită la ceas.

— Oh, este deja târziu. Trebuie să pregătesc masa.

— Este curios, Dominic n-a venit încă, remarcă doamna Marsden. Exact în acel moment telefonul sună şi Christy se duse să răspundă.

Era cabinetul medical..

— Doctorul Savage este reţinut la spital, îi aduse la cunoştinţă asistenta. A avut loc un accident pe şosea, nu departe de Setondale, din cauza gheţuşului. Doctorul Savage a fost obligat să practice de urgenţă mai multe operaţii:

Christy îi mulţumi şi se duse s-o prevină pe mama ei.

— Aparent, nu trebuie contat pe vizita lui Dominic astăzi. Urgenţele au prioritate!

Doamna Marsden aruncă o privire spre fereastră, unde flori de gheaţă acopereau geamurile.

— Se face din ce în ce mai frig. Este într-adevăr

periculos să conduci maşina.

Christy se mulţumi să dea din cap.

— Ştiu, murmură ea. De ce a revenit oare Dominic la Setondale? E de neînţeles. Un chirurg renumit ca el...

— Îi place această regiune. S-a născut aici, aici a crescut. Se simte la el acasă.

— Mă întreb dacă Amanda va fi capabilă să se adapteze la viaţa de provincie, spuse Christy. Mă îndoiesc! adăugă ea cu o mică strâmbătură.

CAPITOLUL 7

Cu două zile înaintea balului începu să ningă. Repede, pojghiţa albă atinse câţiva centimetri grosime şi Christy începu să se neliniştească.

— Nimeni nu va îndrăzni să pornească Io drum!

Mama ei o linişti.

— Oamenii din regiune sunt obişnuiţi cu timpul rău. Trebuie să fie mult mai rău pentru a-i împiedica să iasă. Vor fi toţi aici, vei vedea.

Faţa i se posomorî.

— În afară de mine! mormăi ea cu jumătate de glas. Voi fi singura care nu merge la bal... Nu este drept!

Se săturase să stea în cameră. Dominic pretindea că e semn. Bun. Totuşi n-o autorizase încă să se scoale.

— Nu, nu este drept! repetă doamna Marsden cu un aer supărat.

La drept vorbind, nu balul propriu-zis îl regreta. Era decepţionată că nu putuse să participe la organizare. Dacă ar fi fost sănătoasă, ea ar fi fost prima care s-ar fi zbătut pentru succesul acestei

sărbători.

Bineînţeles, tema Sf. Valentin rămânea tema seratei. Deserturile vor fi în formă, de inimă. Şi se hotărî alegerea celei mai tandre dintre culori pentru decorarea sălii: pe un fond alb, roz şi argint.

„Voi fi în armonie cu decorul” îşi spunea Christy, aflând de această hotărâre.

Meryl îi telefonă şi-i anunţă livrarea iminentă a unei sute de baloane argintate.

— În formă de inimă, bineînţeles, spuse ea într-un hohot de râs.

Părea într-o dispoziţie atât de bună, încât Christy nu ezită s-o întrebe cum stăteau lucrurile pentru ea şi David.

— Perfect! o asigură Meryl. Ştie acum că va deveni tată.

— Care a fost reacţia lui?

— Este nebun de bucurie.

Râsul ei răsună din nou.

— Dar mă tratează ca şi cum aş fi devenit un porţelan preţios!

— Şi te plângi?

— Nu… admise Meryl redevenind serioasă.

Schimbă apoi subiectul conversaţiei.

— Ne bazăm pe tine ca să fii naşa primului copil!

— Cu plăcere.

Mai discutară câteva minute, apoi Christy închise după ce promise să se ducă vara viitoare la Hollywood.

— Am întâlnire în această după-amiază cu florăreasa la castel, îi spuse Christy mamei sale.

— Şi cum te vei duce?

Zăpada încetase să cadă, dar pentru o şoferiţă atât de neexperimentată ca tânăra fată, nu era

prudent s-o pornească la drum.

— Nu te nelinişti! o asigură ea cu un surâs. Voi chema un taxi.

Şi maliţioasă, spuse:

— Acum că Renault-ul tău a revenit la garaj, ca nou, n-aş vrea să-l lovesc încă o dată.

La începutul după-amiezii telefonă la staţia de taxiuri. Peste un sfert de oră maşina o duse la castel. Christy înmărmuri, văzând BMW-ul lui Dominic precedându-i pe alee, conducând la impozanta locuinţă.

Ce caută el la Lady Anthony?

„Desigur, nu pe ea vrea s-o vadă!” se gândi tânăra fată cu amărăciune.

După ce şi-a achitat cursa se hotărî să iasă din maşina.

Dominic veni în întâmpinarea ei. Vântul iernii îi zburlea părul. Fără un surâs, Dominic o privi. Se abţinu să nu i se precipite în braţe.

— Bună ziua! spuse ea.

El nu răspunse. Continua s-o examineze încruntat.

— Eşti foarte palidă, declară el în sfârşit. Eşti bolnavă? Rar se simţise atât de vulnerabilă ca în acel moment, în faţa peronului de gheaţă, măturat de rafalele glaciale.

— Mă simt foarte bine, îl asigurase.

— Nu prea ai aerul!

El o privi cu dispreţ.

— Nici nu-i de mirare. Te torturezi!

— Eu… Dar…

— Calvarul amantei! îi spuse el, sarcastic.

Şocată, ea ridică spre el ochii imenşi, îndureraţi..

— Oh, Christy! exclamă el vizibil afectat de

expresia ei îngrijorată.

Vocea lui se aspri.

— Te vei îmbolnăvi! Merită oare? De ce nu te retragi?

Nu avu timp să răspundă. Amanda apăru în capul scărilor, radioasă, într-o rochie de jerseu de mătase, care-l sublinia fiecare curbă a siluetei ei voluptuoase.

Florăreasa veni şi ea şi toată lumea se duse în sala de bal. Lady Anthony se afla deja acolo. Organizarea acestei serate părea să-i fi trezit din nou amintirile.

— Ultimul bal care a avut loc aici a fost cu ocazia celor douăzeci şi unu de ani ai soţului meu.

Ochii ei fixau, fără să-l vadă, un punct îndepărtat.

— A murit câteva zile mai târziu... în Franţa, în cursul unei lupte care a costat viaţa a sute de soldaţi.

Christy dădu din cap.

— Da, sunt la curent. Maiorul Barnes mi-a vorbit de acest tragic eveniment.

Figura bătrânei doamne se crispă.

— Tatăl meu i-a interzis să mai vină la castel.

— Maiorului Barnes? se miră tânăra fată. Dar de ce? S-au certat?

— Dacă poţi spune aşa...

Lady Anthony ridică din umeri.

— În orice caz, nu suntem aici pentru a scormoni vechile poveşti!

Surâse trist.

— Trebuie să alegem decoraţia floral, dacă am înţeles bine... Amanda o privi de sus pe florăreasa din Setondale. Cu un aer înţepat, ea declară:

— Când mama mea dă recepţii la Londra, ea apelează întotdeauna la Moyses Stevens.

Era vorba de florarul cel mai cunoscut al capitalei britanice. Când era asistenta lui David Galvin, Christy avusese ocazia de două sau trei ori să trateze cu el

Jenată de lipsa de tact a Amandei, se întrebă ce să-i spună florăresei. Dar aceasta din urmă nu părea deloc a fi jignită.

— Moyses Stevens este cel mai bun, asigură ea. Acum câţiva ani am urmat o serie de cursuri cu el.

Am învățat multe!

Lui Christy îi veni să bată din palme. De data asta Amanda părea să nu mai aibă argumente.

— Florile sunt foarte scumpe în această epocă a anului, declară florăreasa. Sper să reuşesc cu verdeaţă şi cu minimum de flori proaspete. Roz şi albe. Bineînţeles.

Ea se apropie de o oglindă ştearsă şi sugeră s-o încadreze cu o ghirlandă.

— Ce idee bună! exclamă lady Anthony. Chiar Amanda păru impresionată de sugestiile originale ale celei pe care o considera o florăreasă de provincie.

Cana totul fu hotărât, Christy se gândi la întoarcere.

— Pot telefona ca să comand un taxi? ceru ea lui lady Anthony.

— Este inutil, interveni Dominic. Sunt cu maşina şi te conduc.

— Nu! strigă Amanda. Te oprim la masă, Dominic.

— Sunt dezolat, sunt deja prins, răspunse el pe un ton ce nu admitea nicio replică. Am promis să

iau masa cu maiorul Barnes.

— Anulează!

— Nu pot. Bietul om este atât de singur. În unele clipe îmi face milă.

Dominic o privea pe lady Anthony când vorbea şi timp de o secundă o idee încolţi în mintea lui Christy. Maiorul Barnes şi lady Anthony au trăit oare o poveste de dragoste, odinioară?

„Ridicol, se gândi ea. Îmi las imaginaţia prea mult să-mi zboare…”

Cu voce tare, ea declară:

— Pot foarte bine să iau un taxi. Nu-i nevoie să…

Dominic o întrerupse:

— Te conduc!

Îşi luară rămas bun şi ieşiră împreună. Christy luă loc în BMW. Scaunele din piele emanau un miros deosebit care se amesteca cu cel al apei de toaletă a lui Dominic. O tulburare infinită puse stăpânire pe ea. Erau atât de aproape unul de celălalt în acest loc închis şi strâmt. Ar fi vrut să-l apuce de mână pe Dominic, să se sprijine pe umărul lui, să…

Strângând din dinţi, ea se forţă să-şi schimbe cursul gândurilor.

— Încă nu ți-am mulțumit, declară deodată Dominic.

— Pentru ce?

— Ai muncit mult ca să pregăteşti acest bal.

Christy ridică din umeri, indiferentă.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Ceea ce am făcut nu era pentru tine personal…

După această replică, el nu mai căută alte subiecte de conversaţie. Christy căuta să se convingă că era mai bine aşa.

Ziua balului sosi în sfârşit. În principiu totul ora

gata şi tânăra fată nu mai trebui decât să se facă frumoasa.

În realitate ea ar fi preferat să nu asiste la această sărbătoare şi să-i vadă pe Dominic şi Amanda dansând împreună. Cum va putea suporta acest lucru fără să urle de disperare şi gelozie? Această seară reprezenta pentru ea mai mult un supliciu decât o plăcere. Se încordă.

— Încetează să te mai gândeşti la ei! îşi impuse ea, cu vocea pe jumătate.

Ştia că între Dominic şi ea nimic nu era posibil. Atunci de ce se tortura astfel? De ce se lăsa devorată de gelozie?

Cu un suspin, îşi contemplă imaginea în oglinda din baie. Fusese la coafor la prânz şi ieşise cu o pădure de bucle nedisciplinate. Această coafură se potrivea cu rochia ei, era sigur. Dar nu se simţea totuşi ea însăşi.

Făcu un duş, având grijă să nu-şi ude părul, apoi se parfumă.

— Mă întreb de ce fac toate aceste eforturi? bombăni ea. Nimeni nu se va uita la ea, iar Dominic mai puţin decât oricare altul. Atunci de ce să mă căznesc să mă machiez, să… îşi muşcă buza de jos. Un incident uitat îi reveni în memorie în mod brusc.

Era… cu mulţi ani în urmă, se dusese la piscină cu Dominic. Cât de tulburată fusese văzându-l pe Dominic revenind pe marginea bazinului cu un costum negru, care-i punea în relief şoldurile strâmte şi lăţimea umerilor. Cu respiraţia tăiată ea îl văzuse apropiindu-se, incapabilă să poată scoate vreun sunet.

Soarele făcea să scânteieze apa albastră şi

mirosul ierbii tăiate proaspăt ajungea până la ei. Era un timp minunat în acea după-amiază de iulie.

— În glumă, Dominic o trăsese de păr.

— Ce ţi se întâmplă? Ai un aer ciudat.

Inima îi bătea nebuneşte şi rămăsese împietrită pe loc, cu ochii măriţi, cu buzele întredeschise. În acel moment nu ştia că-l iubea…

Reveni brusc la clipa prezentă şi gâtul i se usca.

— Dominic… spuse ea încet.

Îi dădură lacrimile. Repede, le şterse şi continuă să se machieze. Apoi se îmbrăcă… Avea acum ocazia să poarte lenjeria de şaten pe care mama ei i-o oferise de Crăciun!

Decolteul rochiei o împiedica să-şi pună un sutien. Îşi închise fermoarul fără nicio greutate. Totuşi, îşi amintea că-l fusese greu să-l închidă când o încercase. Slăbise într-adevăr?

— Slăbeşti, Christy! îl repeta mama ei.

— Ba nu… răspundea ea imediat.

Îşi aranjă juponul, apoi îngrijorată se aşeză în faţa oglinzii.

— Corsajul avea o astfel de tăietură încât îl scotea în relief rotunjimea sânilor.

— Christy! îi strigă doamna Marsden, vino să te admirăm!

— Acum…

Se duse în camera mamei ei şi ss învârti.

— Ce părere ai?

— Eşti încântătoare! o asigură doamna Marsden.

— Sunt prea decoltată.

Un hohot de râs îi răspunse.

— Nu fi aşa de pudică!

— Dar…

— În epoca noastră cine ar mai putea fi şocat?

— Este ceea ce se numeşte un decolteu provocator, spuse Christy încrucişându-şi mâinile pe piept.

— Deloc. Eşti încântătoare şi sper că vei fi regina balului.

Christy se învălui în capa lungă de catifea neagră pe care Meryl i-o împrumutase. Nu-i rămânea decât să-l aştepte pe Dominic.

Acesta sosi cinci minute mai târziu. Domnul Marsden îi deschise şi Christy îi găsi pe cei doi bărbaţi conversând în hol.

Cu părul lui închis şi figura bronzată, Dominic era mai seducător decât oricând. Dacă unii bărbaţi par stângaci de îndată ce se îmbracă, acesta nu era cazul lui. Îşi purta smoking-ul cu o eleganţă desăvârşită.

Christy avu impresia că o mână de gheaţă îi strângea inima. Gelozia, dragostea, disperarea... mii de emoţii o asaltau.

— Ah! iată-te, spuse domnul Marsden.

Surâse.

— De ce te ascunzi sub această capă? Parcă ai fi o conspiratoare! Arată-mi încă o dată superba ţa toaletă...

— Apoi se întoarse spre Dominic.

— Îţi aminteşti de prima ei petrecere? Veniseşi s-o iei... ca acum. Tropăia de nerăbdare aşteptându-te. Era grăbită să-i admiri rochia nouă!

Toţi trei începură să râdă. Dar râsetele lui Dominic şi Christy răsunau fals. Domnul Marsden îşi privi fata cu mirare.

— Ei bine! Nu vrei să faci pe manechinul?

Să-şi scoată capa şi să se rotească în faţa celor doi bărbaţi? Nu avea curajul. Căznindu-se să râdă,

ea declară:

— Este cam târziu, tată! Trebuie să mai arunc o privire la sala de bal şi la bufet. Nu uita că sunt însărcinată cu coordonarea tuturor detaliilor.

Nu era decât un pretext. Era prea târziu acum pentru a mai schimba ceva. Dar domnul Marsden n-avea niciun motiv să nu-şi creadă fata.

— În acest caz plecaţi repede, copii! Şi distraţi-vă bine! „Copii” se gândi Christy cu amărăciune. Bietul meu tată uită că timpul trece. Am 25 de ani şi Dominic 33!

Acesta din urmă nu deschisese gura de când apăruse. Îşi luă rămas bun de la domnul Marsden şi o conduse pe tânăra fată până la maşină. Tot în tăcere. Totuşi Christy îl simţea încordat, furios.

Abia pe drum deschise gura.

— Ce înseamnă această comedie? întrebă el

Cu o voce aspră.

— Ce… ce comedie?

— De ce ai refuzat să-i arăţi rochia tatălui tău?

Apoi, mai dispreţuitor decât oricând, adăugă:

— Pentru că ţi-e ruşine să te prezinţi într-o rochie care ți-a fost oferită de amantul tău

Christy deschise gura, gata să protesteze. Apoi, copleşită, renunţă. La ce bun să-l contrazică? La ce bun să lupte? „Poate să creadă ce vrea” îşi spuse ea obosită.

Era mai uşor să îndure dispreţul şi animozitatea lui Dominic decât să lupte împotriva dorinţei lui. Căci o dorea, nu făcuse din asta un mister. Ea se simţise atunci atât de vulnerabilă! Dar găsise curajul să fugă. Ea ştia că în această atracţie fizică nu exista niciun sentiment.

Nu sosiră primii la castel. Multe alte maşini se

aflau garate deja în faţa frumoasei locuinţe strălucind de lumini.

Christy se grăbi să iasă din BMW înainte ca

Dominic să vină să-i deschidă portiera. El o privi cu braţele încrucişate…

— Nu vrei să-mi datorezi nimic, nu-i aşa? o întrebă el rece.

— Nu.

— Ai dreptate… spuse el cu furie. Sunt atot de furios în această clipă, încât aş fi în stare să te brutalizez.

Ea îi ţinu piept.

— Ai îndrăzni să baţi o femeie?

— Este efectul pe care-l ai asupra mea.

Christy se prefăcu indiferentă.

— Grăbeşte-te s-o regăseşti pe Amanda. Ea va şti să-ţi potolească mânia!

După aceste cuvinte se întoarse şi se îndreptă spre peron. Pradă unui violent dezgust, ea îşi adună rochia pentru a urca scările, pe cine ura mai mult în această clipă? Pe Amanda? Pe Dominic? Sau pe ea însăşi?

Dominic o ajunse pe peron şi fără duioşie, o apucă de brat.

— De ce mi-ai vorbit pe acest fon? întrebă el. Nu este stilul tău!

O luă de umeri şi o obligă să se uite la el.

— Acel bărbat te-a transformat! Dintr-a fată blânda şi nevinovată, el a făcut…

— O femeie? sugeră ea.

Uşa se deschise. Reuşi să se degajeze şi pătrunse în holul măreţ. Lady Anthony, la piciorul scării, primea pe cei care soseau. Amanda, care se afla alături de ea, se precipită către Dominic de

îndată ce-l zări,.

Fără a le adresa nicio privire, Christy se îndreptă către vestiar, aranjat într-o cameră alăturată. Găsi acolo câteva prietene ale mamei ei. Ca într-un vis, răspunse la surâsurile şi la întrebările asupra sănătății doamnei Marsden.

Apoi îşi puse masca.

— Ai o rochie minunată, îi spuse doamna Fiddler. Te invidiez. Christy râse uşor.

— Din păcate nu mai am silueta care trebuie pentru a purta o asemenea toaletă! De unde al cumpărat-o? Este... extraordinară! Cu simplitate, Christy îi explică că era vorba doar de o rochie închiriată.

— Extraordinar! exclamă doamna Fiddler. Eşti descurcăreaţă, bravo! O adevărată rochie de cinema... Ai aerul unui star! Pentru a pune capăt complimentelor, Christy pretinse că are câteva detalii de verificat.

— Trebuie să mă duc să văd dacă muzicanţii au sosit! Aceştia luaseră deja loc pe mica estradă drapată cu roz. Dacă în plină zi sala de bal părea mai curând deprimantă, sub zecile de becuri arăta cu totul altfel. Nu se mai observau urmele lăsate de timp. Decoraţia roz, alb şi argint dădea ansamblului o notă feerică.

Unul din muzicanţi, recunoscând-o pe Christy, fluieră prelung. Amuzată, ea îi făcu o reverenţă. Simţindu-se observată, ea se întoarse şi-l văzu pe Dominic cu Amanda.

Tresări, citind în ochii lui o condamnare fără apel. Deodată lacrimile îi umplură ochii. Cu multă greutate reuşi să şi le oprească.

Maiorul Barnes veni lângă ea.

— Totul este în ordine, o asigură el, frecându-şi mâinile. Ai văzut bufetul? Este minunat!

— Într-adevăr? reuşi ea să spună.

— Hai să trecem trupele în revistă!

O luă de braţ şi o duse în vasta sufragerie unde se aranjase cel mai apetisant bufet.

Christy îşi reveni.

— Dar cum m-ai recunoscut, domnule maior?

Am o mască! Nu trebuia să ştiţi cine sunt, glumi ea.

— Ţi-ai ascuns faţa, dar nu şi acest minunat păr de aur arămiu; aş fi capabil să-l recunosc oriunde! o asigură el înclinându-se galant.

Toate femeile trebuiau să rămână mascate până la miezul nopţii.

— Când vor răsuna cele douăsprezece lovituri, jos măştile, spuse Lady Anthony. Cele care refuză vor trebui să dea un gaj.

Organizatoric balului, găsind această idee excelentă, subscriseseră cu entuziasm la ea Christy în primul rând.

Oaspeţii soseau acum grămadă. Orchestra atacă un prim vals.

— Pot să te invit la dans? o întrebă maiorul.

Îşi puse mâna într-a fui.

— Cu plăcere!

Se întoarseră în sala de bal şi mulţimea se îndepărtă din drumul lor. Christy era conştientă că toată lumea o privea. Rochia ei era într-adevăr cea mai frumoasă! Nimeni nu putea rivaliza cu această minunată toaletă! Nici chiar Amanda, care purta o creaţie de mătase roşie – într-adevăr opera unui mare croitor.

Dar Amanda dansa în schimb în braţele lui

Dominic. Ea era cea privilegiată.

Maiorul Barnes valsa ca nimeni altul şi Christy nu înceta să-i facă complimente.

— Pe vremea mea, un tânăr trebuia să ştie să valseze, răspunse el.

Maiorul se întorcea din când în când către Lady Anthony, aşezată nu departe de orchestră. Christy îl întrebă de ce n-o invita pe gazda lor să danseze.

— Deoarece ar refuza, răspunse el. N-ar fi prima oară...

— Totuşi... credeam că...

Maiorul se opri brusc şi ridică din umeri.

— Ce idiot am fost! Tatăl ei ţinea absolut ca titlul să rămână în familie, latăde ce s-a căsătorit cu Ronald...

Suspină prelung.

— Eram amândoi în acelaşi regiment.

Christy nu avea nevoie să afle mai mult. Maiorul fusese deci îndrăgostit odinioară de Lady Anthony. Şi poate c-o mai iubea încă.

Când orchestra se opri, maiorul se înclină în faţa partenerei lui.

— Mulţumesc pentru că mi-ai acordai acest dans...

Amuzata, de manierele lui din alte vremuri, Christy îi surâse călduros. Apoi îşi ridică privirea şi observă că se găseau doar la câţiva paşi de Lady Anthony.

— Dansezi foarte bine, îi spuse aceasta. Şi ce rochie frumoasă! Fără îndoială, eşti regina balului!

Christy nu se gândi mult.

— Maiorului Barnes i-ar place să vă invite la dans, declară ea. Dar se teme să nu-l refuzaţi.

Christy nu îndrăzni să-l privească pa bătrânul

militar. Acesta se încordase, furios, desigur. Fără să îndrăznească să respire, aştepta reacţia Lady-ei Anthony. Îi era teamă acum să nu fi comis vreo mare prostie. De ce se amesteca oare, în definitiv? Spre marea ei uşurare, Lady Anthony nu se supără. Din contră, se înroşi uşor.

— Nu am deseori ocazia să dansez, spuse ea în final. Artrita mea…

— Nu căuta pretexte! exclamă maiorul cu o voce morocănoasă.

Părea foarte emoționat.

— Altădată, dansai foarte bine, spuse el. Picioarele păreau că nu ating pământul.

Necrezându-şi ochilor, Christy îi văzu pe militar înclinându-se în faţa castelanei. Apoi îi întinse mâna. Ea se ridică, îi surâse şi delicat îşi puse degetele pe mâna bătrânului.

Muzicanţii atacară un alt vals. Lady Anthony îi surâdea în continuare maiorului Barnes. Părea la fel de intimidată ca o tânără fată fa primul ei hal

Serata era foarte reuşită. Muzicanţii aveau arta să combine un program convenind atât tinerilor oaspeţi cât şi celor mai puţin tineri. Rock-urilor nebuneşti le succedau slow-uri languroase, tangouri sau passo-doble.

Bufetul avea de asemenea mult succes şi barul era mereu populat. Dominic nu dansa decât cu Amanda… Christy se căznea să nu-i privească atunci când evoluau pe ring. Dar, fără să vrea, ochii îi reveneau fără încetare către ei.

La douăsprezece fără cinci, şeful orchestrei luă cuvântul:

— Doamnelor, să nu uitați că trebuie să vă scoateţi măştile când vor suna cele douăsprezece

lovituri de la miezul nopţii! Domnilor, dacă partenera voastră refuză să se demaşte, veţi avea dreptul să reclamaţi un gaj!

Deodată Christy fu sătulă de această comedie: Făcu stânga-mprejur şi fugi spre toaletă. Sub pretextul de a-şi verifica machiajul, se va închide acolo. Nimeni n-o va deranja, desigur! Toată lumea va fi pe pista de dans la miezul nopţii pentru a vedea căzând măştile...

Era gata să atingă uşa, când o mână se aşează pe umărul ei.

— Mi-eşti datoare un dans!

Stupefiată, îşi ridică privirea spre Dominic. Fără a-i aştepta răspunsul, Dominic o trase spre pista de dans. Christy; îşi reveni în fire şi căută să scape.

— Ce te apucă? Niciodată nu ţi-am promis vreun dans! Dominic o luă în braţe, imobilizând-o lângă pieptul lui solid.

— Nu?

— Dă-mi drumul!

— Nu deveni ridicolă. Eu te-am adus şi trebuie să dansăm împreună.

Avea dreptate. Invitaţilor li s-ar fi părut bizar să nu-i vadă dansând toată seara, când sosi seră împreună. Christy încercă totuşi să-l respingă.

— Ar trebui să fii cu Amanda! Nu cu mine!

El o strânse mai tare, lipind-o de el.

— Nu mai lupta. Eu sunt cel mai tare.

Orchestra cânta acum un slow. Christy nu mai putea rezista şi se simţi deodată moale ca o păpuşă de cârpă în braţele lui Dominic. Abia o mai duceau picioarele.

— Eu sunt cel care te-am învățat odinioară să dansezi. Ţi-aduci aminte?

— Da, vag, pretinse ea.

Apoi, râse uşor.

— Dar de atunci am dansat de multe ori cu parteneri atât de diferiţi…

Dominic îşi strânse maxilarele. De ce căuta să-l provoace tot timpul? Era ceva neobişnuit la ea…! Probabil că diavolul o îndemna.

Lacrimile tulburară vederea lui Christy. Se simţise rar atât de dezorientată, atât de disperată.

Cele douăsprezece lovituri de la miezul nopţii sunară, dar ea abia le auzi. Când Dominic vru să-i scoată masca, ea se crampona de ea cu energia disperării. Cu niciun preţ nu voia ca el să-i vadă faţa în acel moment.

În jurul lor se auziră râsete şi exclamaţii. Şeful orchestrei luă microfonul:

— Dar avem şi o frumoasă recalcitrantă! Ce-i veţi cere ca gaj, domnule?

— Tu ce crezi? o întrebă Dominic pe Christy.

Înţelese prea târziu ce se petrecea. Dominic se aplecă şi o sărută pe gură. Un sărut pasionat, care o lăsă fără voce, cu respiraţia tăiată.

Urmă o bătaie de tobă.

— Bravo! strigă şeful orchestrei,

Izbucniră câteva aplauze. Roşie, Christy ar fi dorit să dispară într-o gaură de şoarece! Atât era de tulburată.

Amanda se apropie de ei. Ochii îi lansau fulgere. Cu un gest posesiv îl apucă pe Dominic de braţ.

— Vii? întrebă ea.

Orchestra reîncepea să cânte. Fără o privire pentru Christy, Dominic o înlănţui pe Amanda.

Cumplit de jenată, tânăra fată se refugie la toaletă. Se prefăcu că-şi verifică machiajul.

Una din prietenele mamei ei se pudra alături de ea.

— Cât a fost de romantic! suspină ea. Miezul nopţii, măştile, sărutul... Mal frumos decât în romanul „Pe aripile vântului”. Christy îşi înghiţi cu greu saliva, simţindu-se din ce în ce mai prost. De mâine, toată lumea la Setondale va comenta acest lucru! Ce vor mai povesti despre ea şi Dominic! Oh! îşi imagina uşor... Bunele gospodine ale oraşului cu suflete de midi nete! Şi îşi vor aduce aminte; de adoraţia pe care Christy o avea altădată pentru Dominic.

Fără entuziasm, reveni în sala de bal. Dominic şi Amanda nu se vedeau nicăieri.

„Acum este momentul să dispar! se gândi ea. Nam decât să comand un taxi...”

Se duse să-şi ia rămas bun de la Lady Anthony.

Bătrâna doamnă îi întinse mâna cu un aer absent. Era aşezată alături de maiorul Barnes şi Christy o văzuse rar atât de visătoare...

— Am impresia c-am revenit cu o jumătate de secol în urmă! suspină ea.

Bătrânul maior îi surâse lui Christy.

— Nu-i aşa că balul a fost reuşit? o întrebă el cu entuziasm.

Christy reuşi în sfârşit să scape. Dominic o ajunse în hol. Exact în clipa când ea cerea unei servitoare să-i cheme un taxi.

— Inutil! i-o tăie el pe un ton rece. Te conduc, bineînţeles! îşi ridică privirea spre el. O urmă de ruj îi mânjea gura... Rujul Amandei.

Aceasta din urmă stătea în capul scărilor. Nu pierduse nimic din această mică scenă, şi o licărire de triumf îi strălucea în ochii prea machiaţi..

CAPITOLUL 8

— Dar Dominic, unde mă duci?

BMW-ul intra în grădina casei parohiale.

— Părinţii tăi nu te aşteaptă aşa de devreme. Mergem să bem un ultim pahar. Christy nu se aştepta la asta! Din contră, credea că după ce o lăsa acasă la ea se va grăbi să se întoarcă la castel unde îl aştepta Amanda.

— Nu mi-e sete, spuse ea bosumflată. Ce se întâmplă cu tine, de fapt, ?

— Vreau să-ţi ofer un pahar…

— Şi eu nu vreau să accept nimic de la tine, io întoarse ea.

— Nu?

Dominic opri motorul şi se lăsă o tăcere grea, pe care Christy o rupse prima.

— Şi Amanda? întrebă ea.

— Să intrăm repede. Este din ce în ce mai rece.

Era adevărat. Probabil că va mai ninge în orele următoare. Dar Christy nu avea nicio intenţie să se lanseze în consideraţii meteorologice

— Du-mă acasă! ceru ea.

— Mai târziu.

Era inutil să discuţi. Dominic era mult prea autoritar pentru a accepta să te opui deciziilor lui.

Fără entuziasm, Christy coborî din maşina. Tremura. Această iarnă interminabilă nu se va mai sfârşi niciodată?

Sufla un vânt îngheţat. Adunându-şi rochia, urcă peronul în fugă şi se refugie în hol.

— Nu-i prea cald la tine, remarcă ea, clănţănind din dinţi.

— Încălzirea centrală o să fie instalată în primăvara următoare.

— Până atunci…

— Vino în biroul meu.

Camera era încălzită de un radiator electric şi în şemineu mal era jăratic. Când Dominic aruncă câteva lemne, o jerbă de scântei ţâşni pe placa de fontă.

Flăcările dansante aruncau o lumină caldă şi umbre mişcătoare se lungeau spre colţuri.

Christy se apropie de fereastră. Perdelele duble de catifea fuseseră trase. Le atinse nervos cu vârful degetelor.

— Este o casă mare pentru un om singur… Spuse ea cu jumătate de glas.

Dominic ridică din umeri.

— Îmi place să am spaţiu… Şi a trebuit să mă hotărăsc repede. Când am venit să mă instalez la Setondale, n-om avut de ales decât între casa parohială şi o casă mică în centru! oraşului. Am preferai, bineînţeles, casa parohială.

După o pauză adăugă:

— Amanda crede că se va putea face o reşedinţă agreabilă…

Gelozia o copleşi pe Christy. O gelozie primitivă, feroce, necontrolată…

Dominic deschise barul şi luă o carafă cu brandy. Umplu două pahare şi întinse unul invitatei lui..

— Mulţumesc, reuşi Christy să spună cu o voce răguşită. Dominic reluă.

— Amanda… începu el.

Christy nu-i lăsă timpul să mai spună ceva.

— Crezi că are chef să trăiască la Setondale? strigă ea. Ar prefera de o sută de ori… de o mie! să

ai un cabinet la Londra!

Dominic o fixă fără să spună nimic. Christy regretă că vorbise astfel. Din păcate era prea târziu...

Flăcările făceau să scânteie carafa din cristal tăiat Parcă era o piatră preţioasă uriaşă. Christy înregistra aceste detalii, fără să vrea.

Dominic îi adresă un surâs ironic.

— Nu cumva eşti geloasă?

Mânioasă, răspunse:

— Geloasă? Şi pe cine? Nu mă interesează că este amanta ta! Eu, n-am vrut!

Din câţiva paşi fu lângă ea. O domina cu toată talia lui şi o lucire ameninţătoare îi apăru în privire. Dar Christy era prea supărată ca să remarce toate acestea.

— Da! Nu-mi pasă că este amanta ta! repetă ea cu vehementă.

— Există limite pe care nu trebuie să le treci, draga mea! O să le înveţi pe spinarea ta!

Christy se zbătu cu toate forţele. Dar rezistenţa ei, departe de a-l calma pe Dominic, îl înfurie şi mai tare.

— Taci, Christy! ordonă el.

Ea reuşi în sfârşit să-şi elibereze mâna. Ca o pisică sălbatică începu să-l zgârie... în acel moment nu se mai recunoştea. Dominic îşi lăsă capul pe spate, exact la timp. Înjură între dinţi şi-i dădu drumul. Christy rămase în faţa lui gâfâind. Avea impresia.că este ţintuită locului.

În şemineu lemnele trosneau. În hol se auzi sunând o pendulă. Câte bătăi? Christy nu avusese prezenţa de spirit să le numere. Deodată Dominic se aplecă şi-o sărută pe gură, fără tandreţe. Parcă

ar fi vrut s-o pedepsească.

În loc să refuze acest sărut care nu avea nicio semnificaţie, Christy se agăţă de el cu un geamăt venit din adâncul ei.

— Christy…

Dominic o înlănţui şi Christy se lipi de el. Nu era decât aşteptare, dorinţă… Să lupte? Nu avea nici dorinţa, nici curajul.

— Oh, Christy… repetă el încă o dată. Vreau să fii a mea! De atâta timp te aştept!

Dominic închise ochii.

— De-atâta vreme… spuse el din nou încet. Vru să-i deschidă fermoarul rochiei. Christy se retrase cu un pas.

— Lasă-mă pe mine…

Expresia lui Dominic se aspri. Tremurând, Christy îl privi cu un aer întrebător.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Această rochie

— Da…

— El ţi-a cumpărat-o! Cu faţa schimonosită de furie el o fixă.

— El! Mereu el!

— Dominic…

— El!

— Eşti nebun!

În culmea furiei apucă partea de sus a rochiei şi trase. Materialul cedă cu o pârâitură sinistră, descoperind sânii tinerei fete. Încremenit, Dominic o contemplă.

— Cât eşti de frumoasă!

Dominic îşi strânse pumnii.

— Scoate această rochie, te implor! Nu pot suporta s-o porţi! îmi aduce aminte în fiecare clipă

că aparţii altuia!

— Dominic! imploră ea..

Christy făcu un gest implorator spre el şi rochia ruptă îi căzu la picioare.

— Cât eşti de frumoasă, repetă Dominic cu o voce schimbată, trecându-şi mâna pe frunte. Când mă gândesc c-am fost atât de stupid să refuz toate astea!

Cu ambele mâini îi apucă faţa.

— Christy, mă mai urăşti? Pentru că acum opt ani...

Să-l urască? Dar el nu înţelegea oare că-l adora? Că era a lui?

Buzele lor se întâlniră din nou. Apoi mâinile lui Dominic alunecară pe spatele gol al tinerei fete, pe sâni... Ea se oferi toată, tremurând sub mângâierile care făceau să-i vibreze fiecare fibră a corpului.

— De ce am refuzat toate astea? întrebă el din nou, încet, ca pentru el. Din datorie... Pentru că aveam simţul datoriei prea mare. Ridicol!

Dominic o ridică şi o lungi fără efort pe confortabila canapea. Flăcările mişcătoare îi luminau trupul cu o lumină roz.

— Oh, draga mea, îi şopti el cu pasiune.

— Aceeaşi pasiune o cuprinse şi pe Christy...

Cu degetele tremurânde ea desfăcu unul câte unul nasturii cămăşii lui Dominic. Putea în sfârşit să-i mângâie pieptul musculos, să-i sărute pielea umedă sub degete...

Timiditatea i se risipise. Toate inhibările dispăruseră. Nu era decât o femeie în braţele bărbatului pe care-l iubea. Şi nimic din ce puteau face nu era de condamnat. Dorinţa îi înnebunea. Erau nerăbdători să fie unul al celuilalt. Şi în

curând făcură să dispară ultima barieră a hainelor.

— Christy…

Mângâierile Sui Dominic, din ce în ce moi precise îi smulseră un geamăt de plăcere. Nu se mal recunoştea… Şi chiar dacă n-avea nicio experienţă, lui Christy gesturile de dragoste îl veneau în mod natural.

— Dominic! spuse ea într-un strigăt…

Departe, foarte departe, avu impresia că-l aude pe Dominic pronunţându-i numele. Ridica pleoapele cu efort şi încercă să îndepărteze delicioasa toropeală care-l înţepenea membrele.

Lacrimi de bucurie îi veniră în ochi. Dominic se aplecă asupra el. Instinctiv, ea întinse braţele.

— Este prea târziu ca să plângi, spuse el cu o voce aspră.

Totul începea să! se învârtă în faţa ochitor. De ce-i vorbea cu o astfel de bruscheţe? După ce planase în al şaptelea cer, descindea brutal pe pământ. Acolo sus totul era roz şi minunat. Aici jos nu găsea decât cenuşă!

— Dominic!

Era tot întinsă pe canapea. Dominic o acoperise cu capa ei de catifea.

— Dominic… repetă ea cu disperare.

Acesta se şi îmbrăcase. De ce n-au dormit unu! în braţele celuilalt? De ce..:

— Deci erai fecioară! spuse el.

Încrucişa braţele şi o privi.

— Trebuia să-mi spui!

Dominic era din nou furios şi ea nu înţelegea de ce…! se dăruise cu un elan total. Pentru că-l iubea. Şi acum el se supăra? Ce însemna reacţia asta? N-avea nimic logic.

Dominic o examină cu răceală.

— Ai vrut să faci o experienţă?

Christy avu impresia că primeşte o lovitură. Deci pentru el asta era fot?

— Tu m-ai adus aici, îi reaminti ea cu amărăciune.

Goală, sub capa neagră, ea se simţea într-o poziţie de Inferioritate.

— Vrei să-mi dai lucrurile? ceru ea. Ajunseseră împreună pe culmi ameţitoare, şi acum aveau o astfel de conversaţie? „Lamentabil” se gândi ea cu disperare. Dominic îl aruncă rochia. Ea o examină cu un aer îngrijorat. Şatenul brodat cu perle era rupt până-n talie. Cum o să explice costumierului? Stricăciunile puteau fi reparate?

— Sunt dezolat, spuse el din vârful buzelor.

— Dezolat? repetă ea fără să înţeleagă.

— Pentru rochia ta.

Părea indiferent. Bărbaţii se comportau toţi aşa? După ce obţinuseră ceea ce doreau, nu manifestau decât răceală şi plictiseală?

Christy simţi nevoia să se justifice:

— Această rochie nu este un cadou al lui David, ştii. Am închiriat-o…

— În acest caz vreau să-mi prezinţi factura. Vreau să achit reparaţia.

Tânăra fată avea impresia că trăieşte un real coşmar. Mândria îi interzicea totuşi să-i ceară o explicaţie lui Dominic.

— Am greşit, declară el deodată cu o voce rece. Dacă aş fi putut ghici că eşti virgină, niciodată eu nu…

Lăsă fraza în suspensie. Cu un suspin îşi dădu părul pe spate.

— Dar ce s-a făcut, este bun făcut, nu-i aşa?

Christy lăsă capul în jos. Dominic era decepţionat, evident. Se aştepta desigur ca ea să fie tot atât de experimentată ca el. Era departe da a fi cazul.

Când ea avea şaptesprezece ani el o respinsese. Nu avusese dreptul la acea epocă să-i deschidă uşile unei lumi, pe care o credea doar a adulţilor.

Acum ea avea deja douăzeci şi cinci de ani. Convins că ea avusese unul sau mai mulţi amanţi, nu ezitase nicio secundă să-şi satisfacă până la capăt dorinţa.

— Totul este din vina mea, murmură el.

Christy protestă.

— Nu… Eram doi…

Încă o dată, Dominic reuşise s-o umilească. Dar ea nu mai era o adolescentă. Nu-i va mai arăta în ce măsură o rănise.

— Eram doi, repetă ea. Puteam să te opresc Dacă n-am făcut-o… Christy se opri şi el insistă:

— Dacă n-ai făcut-o?

— Am vrut să mă răzbun pe David, minţi ea.

— Cum aşa?

— A plecat. L-am pierdut cu adevărat…

Îl privi drept în ochi pe Dominic.

— Să spunem că, frustrată de abandonul bărbatului pe care-l iubesc, m-am abandonat în braţele tale..

— De ce?

Christy făcu un gest cu mâna.

— Oh! ca să uit!

Pe măsură ce Christy vorbea, Dominic avea o figură din ce în ce mai descompusă. Christy se felicită că avusese buna idee să vorbească despre

David. Cu niciun preţ nu trebuia ca Dominic să ghicească că ea mai era îndrăgostită de el. Căci atunci umilinţa ei ar fi cumplită!

— Între tine şi David Galvin..:

— S-a sfârşit chim înainte să înceapă. El s-a mutat în Statele Unite. Cu soţia Ivi…

Dominic râse rece.

— Încep să văd acum clar lucrurile! Ai încercat să-l şantajezi cu virginitatea ta… N-a ţinut şi te-ai consolat cu mine! Christy nu protestă. Doar ea fusese cea care-l orientase pe acest drum, iar Dominic nu ezitase s-o creadă. Şi acum se simţea umilită că era judecată astfel. Dar nu era oare aşa mai bine? Prefera dispreţul lui decât mila.

— Te-am utilizat aşa cum m-ai utilizat, adăugă ea. De ce nu?

— Nu vreau să-mi explici, bombăni el.

— Te-am folosit, ca să-l uit pe David, preciza ea.

Şi tu, tu m-ai folosit pentru a o înlocui pe Amanda.

— Exact! făcu el în derâdere.

Christy ridică din umeri.

— Amanda vrea să se mărite. Eu nu!

Bineînţeles că el prefera libertatea. Astfel, putea să-şi înmulţească aventurile. Anumiţi bărbaţi o fi preferau acest lucru stabilităţii căsătoriei.

Christy îşi pusese rochia: Se drapă în capă.

— Sunt gata. Vrei să mă conduci, te rog?

— Hai!

Părinţii ei lăsaseră o lumină aprinsă la intrare. Dar se culcaseră de multă vreme. Christy fu mulţumită. Cum ar fi putut să se prezinte în faţa lor cu o rochie ruptă? Ce explicaţie le-ar fi dat?

CAPITOLUL 9

Viaţa continua și Christy continua să salveze aparenţele. În ciuda tuturor…

Mama ei avea acum voie să se scoale din pat în fiecare zi. Dominic venea s-o vadă regulat şi Christy găsea mereu un pretext să nu fie prezentă când era el acolo.

A doua zi după bal venise atunci când vizita lui nu era aşteptată.

— Pe tine am venit să te văd, Christy…

Christy înlemni.

— N-am nimic să-ţi spun.

Fără a-i lăsa timp că vorbească, ea adăugase:

— În măsura posibilului, doresc să evit în viilor întâlnirile cu tine. E clar?

— Foarte.

Se dusese să înapoieze faimoasa rochie din şaten sidefiu. O croitoreasă pricepută reuşise s-o repare.

Christy ar fi dorit ca şi inima ei să poată fi vindecată aşa de uşor!

În timpul zilei reuşea să-l gonească pe Dominic din gândul ei. Dar noaptea, acesta îi bântuia visele. Şi deseori când se trezea îşi vedea perna muiată de lacrimi.

— Slăbeşti din ce în ce mai mult, draga mea! îi spuse mama ei cu nelinişte. Oamenii vor spune că tu ai fost cea bolnavă şi nu eu!

Doamna Marsden nu va mai avea în curând nevoie de Christy. Ce va face atunci? Pentru moment nu avea nicio idee… La început se gândise să-şi caute de lucru în regiune. La Newcastle de

exemplu. Aceasta i-ar fi permis să trăiască lângă părinţii ei. Dar îşi dădea seama acum că nu dorea să rămână la Setondale. Ar fi riscant să-l întâlnească pe Dominic în fiecare moment. După ceea ce se întâmplase, nici nu putea fi vorba de aşa ceva!

Mama ei, întotdeauna plină de tact, evita să menţioneze numele lui Dominic. Christy îi era recunoscătoare... Totuşi ar fi dorit să se destăinuiască... Dar nu părinţilor ei!

Dacă Meryl ar fi fost la Londra, ea s-ar fi dus să-i ceară sfatul. Din păcate Meryl era acum la Hollywood, îi scria regulat prietenei ei. În ultimele scrisori totul mergea din ce în ce mâi bine... David era cel mai prevenitor dintre soţi şi aştepta cu aceeaşi nerăbdare naşterea ca şi soţia lui.

Nu găsise încă o înlocuitoare pentru Christy. Tânăra fată regreta acum că nu-i urmase în Statele Unite. Ea crezuse că face cum era mai bine. Aparent, se înşelase. Totuşi era prea târziu pentru ca să revină asupra hotărârii luate.

La Setondale, iarna era încă în drepturile ei. Avură loc noi căderi de zăpadă şi un covor alb acoperea peisajul până departe la orizont.

Christy ştia acum că nu trebuia să se teamă de consecinţele nopţii de la Sf. Valentin. Timp de câteva săptămâni trăise cu grijă. Şi de asemenea cu speranţă. Dacă se simţea acum liniştită era în acelaşi timp şi profund decepţionată. Dorise, mai mult sau mai puţin conştient, să aducă pe lume copilul lui Dominic. Copilul omului pe care-l iubea...

— Dominic a venit ieri, îi spuse doamna Marsden. Cele două femei se găseau în salon. Cu fruntea proptită de geam, Christy privea căzând zăpada.

— Am vorbit de tine, urmă doamna Marsden. I-am spus că slăbeşti văzând cu ochii şi că mi-e teamă să nu te îmbolnăveşti.

Christy tăcea în continuare.

— Ai asurzit? o întrebă mama ei cu un surâs.

— Nu.

Christy făcu efortul de a se întoarce.

— Nu, repetă ea.

— Atunci de ce nu spui nimic?

— Pentru că nu e nimic de spus.

Doamna Marsden suspină.

— Ce nu merge? Nu te mai recunosc… Şi tatăl tău se nelinişteşte mult. Spune că te-ai schimbat!

După o tăcere, ea adăugă:

— Şi Dominic este schimbat. V-aţi certat? Christy nu răspunse.

— Dacă v-aţi certat, încercaţi să vă împăcaţi.

— O reconciliere este foarte dificilă: n-a fost o ceartă adevărată, declară în sfârşit fata.

— Se pare că Amanda s-a întors la Londra. Christy tresări. Oare Amanda a abandonat partida? Ar fi fost prea frumos…

Încerca să gândească. Plecarea Amandei nu schimba nimic. Era o situaţie fără ieşire… Căci dacă îl iubea pe Dominic din tot sufletul, el nu simţea în schimb nimic serios pentru ea. Cu excepţia atracţiei fizice.

I se păru că aude vocea metalică a lui Dominic… Amanda vrea să se mărite. Eu, nu!…

Aceste câteva cuvinte rezumau o adevărată filosofie. Dominic nu dorea un angajament ferm. Christy îl iubea prea mult ca să se mulţumească cu o aventură scurtă unde n-ar fi fost vorba decât de simţuri şi nu de sentimente.

— Oh! eram gata să uit să-ţi spun evenimentul zilei! exclamă doamna Marsden. N-o să ghiceşti niciodată... închipuieşte-ţi că maiorul Barnes şi Lady Anthony s-au logodit!

— Nu se poate!

— Ba da! Se iubesc de o jumătate de secol. Când erau tineri voiau să se căsătorească. Maiorul chiar îi prezentase lui Sir Anthony cererea în căsătorie. Acesta din urmă i-a refuzat mâna fiicei lui şi a obligat-o pe aceasta să se mărite cu vărul ei..

— Care a murit la scurt timp după căsătorie!

— Exact!

— Cum ai aflat asta, mamă?

— Soţia pastorului mi-a povestit toate acestea. Dar totul se termină cu bine. Amorezații de altădată vor face nuntă!

— Le doresc mult noroc, spuse Christy emoționată.

— Ceremonia va avea loc în capela castelului. Ea va fi urmată de o recepţie foarte simplă. Ca o frumoasă poveste cu zâne, nu-i aşa?

— Ah, da!

Christy se bucura sincer de fericirea bătrânei perechi. Dar această căsătorie neaşteptată îi întărea mal mult sentimentul că era exclusă. Toată lumea era fericită... în afară de ea!

— Mi-ar place să înceteze ninsoarea, spuse doamna Marsden, schimbând subiectul conversaţiei. Tatăl tău şi cu mine trebuie să vizităm familia Hopkins mâine. Nu i-am văzut de la Crăciun!

Helen şi Bill Hopkins, cei mai buni prieteni ai părinţilor ei, petrecuseră aproape două luni în nordul Angliei lângă copiii şi nepoţii lor.

Doamna Marsden râse puţin.

— Îţi dai seama! Dominic mi-a dat prima autorizaţie de a ieşi!

Ezită un moment înainte de a întreba:

— Vrei să vii cu noi? Helen va fi încântată să te vadă, doar ştii…

Christy dădu negativ din cap…

— N-am chef de mondenități acum, mărturisi ea. Prefer să rămân aici. Şi acum pentru că te-ai însănătoşit, va trebui să-mi găsesc de lucru. Am intenția să consult anunţurile ziarelor din Londra.

— Ah! vrei să te întorci la Londra? exclamă doamna Marsden decepţionată.

Suspină adânc..

— Tatăl tău şi cu mine am sperat…

Lăsând fraza în suspensie, ea ridică din umeri.

— Bineînţeles, este viaţa ta, draga mea.

A doua zi dimineaţă devreme, o porniră spre Alnwick, unde locuiau prietenii lor.

La mai puţin de o oră de la plecarea lor, violente rafale de vânt aduseră nori ameninţători, în curând începu furtuna. O teribilă furtună de zăpadă…

Domnul Marsden telefonă fetei la sfârşitul dimineţii.

— Aici este un timp îngrozitor. Cum este la Setondale?

— Nu se vede la doi metri. Ninge într-una.

— Vom petrece noaptea la Hopkins-i. Ar fi prea imprudent s-o pornim la drum, în asemenea condiţii. Imaginează-ţi dacă am fi blocaţi de zăpadă. Mama ta nu este în stare să suporte o asemenea aventură.

— Ai dreptate!

— Ne neliniştim în privinţa ta, draga mea. Vei şti

să te descurci singură?

Christy izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji pentru mine! Nu mai am zece ani, ştii doar. Şi frigiderul este arhiplin de mâncare, ca şi congelatorul. Aş putea susţine un asediu.

— Totul este în regulă atunci?

— Natural.

Închise telefonul. Era ora prânzului, dar cerul era atât de întunecat, de parc-ar fi fost seară.

Christy se duse să ia lemne din magazie. Trebui să-şi pună hanoracul şi cizmele pentru a putea ieşi, căci pătura de zăpadă atinsese deja câţiva zeci de centimetri. Tatăl ei îi recomandase să întreţină zi şi noapte focul din salon.

Încălzirea centrală nu merge prea bine în acest moment, îi explicase el. I se întâmplă să se oprească. Cazanul trebuie revizuit. Dacă din întâmplare se strică, nu ezita să te culci în salon.

Făcea un ultim drum încărcată cu lemne, când auzi zgomotul unui motor.

„Visez” se gândi ea. Cine ar îndrăzni să iasă pe o asemenea vreme? Zgomotul motorului se apropie şi zări în curând o Land Rover. Dominic sări jos. Era îmbrăcat cu cizme, o jacheta îmblănită şi un pulover pe gât. Capul îi era neacoperit şi fulgii de zăpadă îi şi pudraseră părul închis cu o fină pojghiţă albă.

— Christy! Am nevoie de ajutorul tău! spuse fără o altă introducere.

Ea îl privi stupefiată.

— Repede! Nu avem timp de pierdut! exclamă el. Am primit un apel de urgenţă… O femeie este pe cale să nască.

— Dar…

— Este blocată într-una din fermele de pe coline. Nu se aştepta să nască înainte de două săptămâni.

Îşi deschise mâinile într-un gest de neputinţă.

— Sunt lucruri care se întâmplă! Este imposibil s-o conduc acum la maternitate. Nu există decât o singură soluţie: să merg la faţa locului. Am împrumutat acest Land Rover pentru a ajunge la fermă. Vii?

— Nu voi servi la nimic! exclamă ea. Crezi că pot înlocui o moaşă? Sunt nulă în îngrijiri medicale. De abia dacă reuşesc să lipesc un leucoplast pe o zgârietură!

— Nu va trebui să mă asişti! Vei avea grijă de copii, în timp ce eu mă voi ocupa de mamă Repede, Christy! Doar nu vrei să mă ocup de naştere cu trei puşti alături?

— Şi tatăl?

— Cu bile, pe coline, răspunse el repede. Nu ştie că nevasta lui va naşte prematur şi nu va reveni până diseară.

Repede, se îndreptă spre casă.

— O să-i cer mamei tale voie, dacă…

— Părinţii mei nu sunt aici. Au plecat la Alnwick să-şi viziteze nişte prieteni.

— Atunci să închidem casa şi să mergem.

Christy îl Urmă fără să protesteze. Se gândea la această biată femeie izolată într-o fermă pe coline. Datoria ei îi dicta să-i vină în ajutor, măcar în măsura posibilităţilor ei.

Cinci minute mai târziu se suia în maşină, Greoiul vehicul demară. Graţie celor patru roţi motrice, putea pătrunde oriunde, oricare ar fi fost terenul şi condiţiile meteorologice.

Ferma, ascunsă în mijlocul colinelor, se găsea

mult mai expusă furtunii, decât locuinţele din Setondale, zidite în vale.

Drumul păru interminabil tinerei fete. Dominic era obligat să conducă prudent şi avansa încet.

Christy îşi strânse mâinile.

— Vom ajunge la timp? se nelinişti ea.

— Sper. Doamna Thompson a chemat cabinetul medical de îndată ce a simţit primele dureri. Cunoaşte bine regiunea şi ştie că este imposibil să fie transportată la maternitate.

— S-ar fi putut gândi la eventualitatea unei naşteri premature.

Dominic ridică din umeri.

— A avut deja trei copii. Aceste naşteri au avut loc la termen. De ce s-ar fi neliniştit pentru al patrulea?

— Într-adevăr, nu avea niciun motiv, mur mură Christy.

După o tăcere, ea sugeră cu timiditate:

— Şi un elicopter…

— Imposibil să aterizeze. Casa este construită pe o pantă destul de abruptă.

Agăţându-se de volan, el se aplecă înainte.

— Cred că ajungem. Mi se pare că văd lumini.

Christy nu. Vedea nimic. Dar Dominic nu se înşelase şi ajunseră repede într-o curte de fermă.

Doamna Thompson se afla cu copiii în marea bucătărie-sufragerie încălzită de o sobă cu gaz.

Încercă să surâdă, ştergându-şi încontinuu fruntea de broboane de sudoare.

— Ah, iată-vă, doctore, spuse ea cu un suspin, începeam să mă tem că veţi ajunge prea târziu.

— Am adus şi o prietenă, spuse Dominic. Ea se va îngriji de copii.

Christy îşi înghiţi saliva, simţindu-se deodată prost. Nu era obişnuită cu copiii... Cum o să procedeze? Cu atât mai mult cu cât erau şi foarte mici! Cel mai mare nu părea să aibă cinci ani.

— Totul este gata acolo sus, doctore, declară doamna Thompson. Dominic se întoarse către Christy:

— Te simţi capabilă să le vii de hac acestor trei drăcuşori?

— O să încerc.

El îi surâse.

— Curaj!

Ea îşi drese glasul.

— Eu... ce trebuie să fac? Să pun apă să fiarbă?

Dominic izbucni în râs.

— Nu, nu este nevoie.

De mult nu-l mai auzise râzând din inimă.

Susţinând-o de umeri pe doamna Thompson, o ajută să urce scara. Cei trei copii ridicară către Christy nişte feţişoare temătoare.

— Mama o să aibă un baby, spuse cea mai mare.

— Da, un frăţior sau o surioară... O să ştim în curând, declară Christy cu o veselie forţată.

Copiii se obişnuită foarte repede cu ea. Erau foarte bine crescuţi şi ea n-avu nicio greutate să se ocupe de ei. Mai ales după ce descoperise cutia cu jucării...

Se auzi un geamăt înfundat. Speriat, cel mai mic veni să se ghemuiască pe genunchii fui Christy. Ea îl legănă încetişor.

— Nu-i nimic, îl asigură ea.

Lyn, cea mai mare, fu cu totul de părerea ei, cu un aer rezonabil.

— Nu, nu este nimic! Nu plânge, Christopher! N-o

doare pe mama.

Cu seriozitate, ea adăugă:

— Îţi aduci aminte când Betty a avut puii? Ei bine, este acelaşi lucru…

Christy o privi cu mirare, surprinsă să o audă vorbind astfel. Mirarea ei nu dură mult. Aceşti copii locuiau într-o fermă şi cunoşteau legile naturii.

Sus, doamna Thompson gemu din nou.

„Cât timp durează oare o naştere”? se întrebă tânăra fată.

Ea ridică din umeri, supărată din cauza ignoranţei şi stupidităţii ei. „Depinde, bineînţeles” îşi spuse ea..

— Mi-e sete, spuse Christopher.

— Vrei un pahar de apă?

— Nu, un suc de portocale, te rog…

— Unde este? mormăi ea, îndreptându-se spre dulapul din bucătărie.

— Aici, strigă Lyn.

Deschise larg uşa frigiderului şi Christy îi servi pe cei trei copii.

Dominic apăru în capul scării.

— Poţi să urci un moment?

Ea nu-i puse întrebări. Nu era momentul să piardă timpul cu discuţii!

— Sosesc!

Copiii puteau rămâne singuri timp de cinci sau zece minute.

— Lyn, supraveghează-i pe frăţiorii tăi. Pot să contez pe tine?

— Bineînţeles.

— Revin imediat…

Urcă scările în viteză. Doamna Thompson, cu faţa chinuită de durere, gemea, cu capul pe pernă.

— Ce… ce se petrece? bâlbâi Christy.

— Totul merge bine, o asigură Dominic. Aş vrea ca doamna Thompson să se agaţe de tine. În acest timp îi vei răcori faţa cu ajutorul unui şervet umed.

Christy procedă întocmai. Chiar în ignoranţa ei, ghicea că naşterea se apropia.

Doamna Thompson îi apucă încheietura mâinii, strângând-o cu toate forţele. Şi câteva minute mai târziu, se auzi un strigăt puternic.

Emoţionată, Christy privi noul născut. Nu era dintre cei mai frumoşi! Totuşi, tânăra fată nu văzuse niciodată un spectacol atât de emoţionant, atât de minunat!

— Cât este de frumos!

— Este o fetiţă! spuse Dominic.

Cu lacrimile în ochi, doamna Thompson o strânse la pieptul ei. Încetişor, Dominic o împinse pe Christy spre uşă.

— Dacă eşti drăguţă, fă-ne câte o ceaşcă cu ceai!

Cu gâtul uscat, îşi ridică privirea spre Dominic.

Dar acesta abia dacă o vedea… El nu se gândea decât la mamă şi la copil.

Christy se hotărî să coboare. Cei trei copii se repeziră spre ea.

— Bebe-ul s-a născut?

— Da, aveţi o surioară drăguţă.

Lyn se îndreptă spre scară.

— Vreau s-o văd!

Christy o opri.

— Mai târziu. Pentru moment mama ta doarme. Este foarte obosită.

— Şi surioara?

— Şi ea este obosită…

Christopher îi întinse braţele. Christy îl mângâie şi el o sărută pe obraz.

— Plângi? se miră el.

Îşi duse mâna la ochi şi observă că el avea dreptate. Da, îi curgeau lacrimile. Emoţia fusese prea puternică. Toată viaţa, ea îşi va aminti de aceste momente. O naştere nu este oare cel mai frumos lucru de pe lume?

Se duse să pună apă la fiert pentru ceai.

Copiii răsfoiau liniştiţi cărţi cu poze. Se neliniştise degeaba. Nimic mai uşor decât să supraveghezi trei copilaşi! îşi aşeză mâna pe pântecele plat. Şi o cuprinse un sentiment de dezolare. Ar fi simţit atâta fericire şi plenitudine, dacă ar fi purtat copilul lui Dominic.

În loc de asta, ce vid!

Domnul Thompson reveni la fermă la sfârşitul după-amiezii. Furtuna de zăpadă se sfârşise şi vântul tocmai încetase.

— Cum să vă mulţumesc, spuse fermierul cu emoţie. Ce-ar fi făcut nevasta mea fără dumneavoastră?

Când Dominic şi Christy îşi luară rămas bun era noapte. Le trebui mai mult de o oră să ajungă la Setondale.

Ajungând aproape de locuinţa părinţilor ei, Christy se încruntă..

— Ce se întâmplă? întrebă Dominic.

Părea că-i observă cele mai mici schimbări ale fetei.

— Focul din salon probabil că s-a stins...

— Atunci vei muri de frig!

— Imaginează-ţi că avem încălzire centrală! împreună intrară într-o casă glacială. Focul se

stinsese în şemineul salonului, iar cazanul încălzirii centrale îşi alesese chiar acum momentul să între în pană! Dominic tremură.

— Aceste locuinţe vechi devin imediat adevărate gheţării!

Examină cazanul şi făcu o strâmbătură.

— Tatăl tău poate va şti să-l pună în funcţiune. Eu sunt incapabil. Am fost întotdeauna un prost reparator.

Ridicându-se, făcu un gest de neputinţă.

— Te iau! Ce?

— O să-ţi petreci noaptea la casa parohială. Dacă rămâi aici, mâine n-ai să fii decât un bloc de gheaţă!

Christy îi susţinu privirea.

— Dacă Amanda află acest lucru, ce va spune?

Dominic o fixă fără să clipească.

— Şi ce va putea spune?

El o privea acum, cu un dispreţ total.

— Eşti fata prietenilor mei. Nu te pot lăsa să îngheţi într-o casă fără încălzire. Oricine în locul meu ţi-ar propune ospitalitatea. Poziţia lui era dintre cele mal clare: acţiona astfel numai din datorie!

— Şi la tine este cald? întrebă ea cu o obrăznicie calculată.

— Sper. Radiatoarele electrice au rămas aprinse.

— Te gândeşti la toate!

Se aştepta ca Dominic s-o repeadă. Nu făcuse tot ce putuse pentru a-l enerva?

Dar în loc să se supere, Dominic începu să râdă.

— N-o să te schimbi niciodată, Christy! Ce insuportabilă eşti!

O trase prieteneşte de păr. Avu impresia că este

parcursă de un curent electric şi făcu o mişcare să se ferească. Imediat, figura lui Dominic se închise.

— Te las zece minute ca să-ți iei ceea ce-ți trebuie pentru la noapte, spuse el pe un ton neutru. La ce oră vin părinţii tăi?

— Îşi vor petrece noaptea la Alnwick. Nu prevăzusem acest lucru, dar tata s-a gândit că este mai bine aşa.

— Are dreptate. Sunt între prieteni, mi-ai spus?

Ai numărul lor de telefon? în timp ce te vei pregăti, eu le voi da un telefon.

Christy fu tentată să protesteze. Oare nu putea să reaprindă focul din salon? Dar casa se răcise în aşa hal, încât începuse să tremure.

Îi spuse lui Dominic numărul de telefon al familiei Hopkins. Era mai bine să-l avertizeze pe părinţi de lipsa ei. Căci dacă încercau să-i telefoneze, riscau să se neliniştească, negăsind-o. Nu-i trebui mult să-şi pună câteva lucruri într-o geantă. Ar fi vrut să-şi schimbe jeanșii căci zăpada mare îi trecuse peste cizme şi-i udase pe cei pe care-i purta. Dar asta ar mai fi întârziat-o. Şi nu voia să-i dea lui Dominic ocazia s-o critice.

„Dacă eram Amanda, nu m-ar trata într-un mod atât de cavaleresc” se gândi ea cu amărăciune.

Când coborî, Dominic închidea telefonul.

— Am făcut bine să-i chem: părinţii tăi erau neliniştiţi. Încercaseră de mal multe ori să-ţi telefoneze în această după-amiază. Le-am explicat situația..

— Când crezi că se întorc?

— Dacă starea drumurilor le permite, mâine după prânz.

El o întrebă din privire:

— Eşti gata?

— Da.

Îi luă sacul, ea închise uşa.

— Mă întreb care va fi reacţia Amandei dacă vreodată aude c-am petrecut noaptea împreună?! îi întrebă ea, urcându-se în Land Rover.

Dominic se roşi..

„Are dreptate!” îşi spuse ea, deodată confuză. „Mă comport ca o puştoaică insuportabilă.”

— Ştii foarte bine că nu vom petrece noaptea împreună, spuse el cu răceală..

Cu abilitate, întoarse maşina şi greoiul vehicul se angaja pe drum.

— De altfel, Amanda n-are ce să spună. Nici altcineva… Suntem amândoi adulţi… Sarcastic, Dominic adăugă:

— Chiar dacă comportamentul tău este iresponsabil!

Christy se înroşise la rândul ei.

— Nu este vina mea dacă toată lumea în Setondale se gândeşte că Amanda şi cu tine…

— Nu spune prostii, o întrerupse el. Ştiu că ţaţelor le place să alcătuiască repede cupluri. Dar mă îndoiesc c-au putut găsi motive în acest caz precis!

— Amanda şi cu tine…

Din nou o întrerupse..

— Şi dacă am vorbi de David Galvin şi despre fine?

Roşeaţa tinerei fete se accentua.

— Ieşeai cu Amanda! îl acuză ea.

Ce i se întâmpla? De ce această încăpăţânare? Dominic era liber…

— Ah, da? se miră el. Ieşeam cu Amanda?

Se pare că ştii mai bine decât mine ce-am făcut în timpul meu liber.

Ajunseră la casa parohială. Farurile Land Roverului iluminară faţada clasică a frumoasei locuinţe vechi.

— Doar circumstanţele m-au obligat s-o văd pe Amanda, reluă el. Exact ca şi maiorul Barnes sau Lady Anthony!

— Dar tu…

Christy tăcu. Era gata să-l aducă aminte că o întovărăşise pe Amanda la Londra… Se aventura pe un teren periculos!

— Ce discuţie idioată! exclamă Dominic. Unde vrei să ajungi? Regreţi ce s-a întâmplat aici în acea seară? Nu trebuie. Nu serveşte la nimic să te lamentezi asupra trecutului. Ceea ce s-a întâmplat nu mai poate fi schimbat.

Christy înghiţi în sec. De ce-i vorbea despre acea seară? Inima îi bătea nebuneşte şi-şi reţinu lacrimile cu greutate. Dar Dominic nu terminase.

— Nu-ţi mai face atâta mea culpa, este grotesc!

— Ai tupeu! exclamă ea şocată.

— Îţi repet. Este prea târziu pentru a avea remuşcări. Aşa că nu încerca să mă hărţuieşti pentru altceva, făcându-mă sa cred că am conştiinţa încărcată.

— Dominic!

— Sunt sătul! mai mult decât atât.

— Când nu mă tratezi cu o răceală deliberată, mă ataci de o manieră cu totul nejustificată.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi o privi.

— Draga mea, am înţeles foarte bine c-ai fi preferat să-ţi oferi virginitatea altuia. Împrejurările au fost de aşa natură, încât nu s-a putut. Deci,

pentru a suta oară, fără regrete!

Dominic părea foarte obosit. Nici nu era de mirare după după-amiaza petrecută la fermă.

— Şi dacă crezi c-am intenţia să-ţi cer scuze, continuă el, poţi aştepta mult şi bine.

Cu aceste cuvinte Dominic se îndreptă spre peron. Christy îl urmă, poticnindu-se prin zăpadă.

Se regăsiră în hol.

— Dominic, îl imploră ea. Să facem pace. Măcar pentru seara asta! El o fixă fără să spună nimic. Ochii lui aveau o lucire stranie şi Christy se simţi brusc intimidată.

— Dominic, repetă ea cu inima grea. Christy îşi umezi buzele şi atunci Dominic explodă.

— În plus te comporţi de o manieră provocatoare! Dar tu... Ea nu mai auzi nimic şi fără să se gândească se întoarse şi fugi ca din puşcă.

În acel moment nu mai era o femeie de douăzeci şi cinci de ani, ci o fetiţa... cea care-i oferise inima şi trupul cu toată candoarea adolescenţei. Cea pe care Dominic tocmai o respinsese...

— Christy..

Îl auzi strigându-i numele. Continuă însă să alerge. Nu ştia încotro. Fugea la întâmplare, drept în faţa ei. Important era să fugă. Să fugă de el. Se împiedică de o piatră şi se întinse cât era de lungă în zăpadă. Dominic îngenunche lângă ea

— Christy... te-ai lovit?

Ea începu să plângă.

— Nu mai pot... hohoti ea.

El o luă în braţe şi o purtă spre casă. Intrară în birou. Un foc mare ardea în sobă. Ca în noaptea de Sf. Va crin. De ce a trebuit ca Dominic s-o aducă tocmai în această cameră?

— Eşti plină de zăpadă, murmură el. Oh! nu eşti deloc rezonabilă…

Ea îşi şterse lacrimile.

— Eu… eu sunt dezolată, se bâlbâi ea. Nu voiam să mă comport aşa de prosteşte, dar…

Tremură.

— Este greşeala mea! declară Dominic. Am un caracter îngrozitor, o ştiu! Niciodată n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa. Niciodată, eu nu…

Dominic înjură printre dinţi.

— Eşti udă, reluă el după o pauză. Trebuie să-ţi scoţi hainele.

— Nu, eu…

— Vrei să te alegi cu o pneumonie? Asta ar mai lipsi!

Dominic se duse să caute o pătură.

— Dezbracă-te şi înveleşte-te în asta.

Christy avu înţelepciunea să nu protesteze.

Clănţănea din dinţi şi frigul o pătrunsese până la oase. Dacă păstra hainele ude, risca într-adevăr o pneumonie!

Tremura în aşa hal încât încât Dominic trebui s-o ajute să-şi scoată puloverul şi jeanşii. Ea îl lăsă s-o ajute. Şi lenjeria de corp îi era udă. Dar nu îndrăzni să şi-o scoată, deoarece Dominic o privea.

— Rămâi aici, ordonă el. Mă duc să fac cafea.

El reveni peste cinci minute cu două ceşti pline de un lichid fierbinte.

— Bea repede asta!

— Mulţumesc…

Căldura păturii, a focului, a cafelei… Se simţea deja mai bine…

— Am fost stupidă, mărturisi ea. Nu ştiu ce m-a apucat.

Dominic surâse.

— Ni se întâmplă tuturora să facem prostii…

— Ce frumos copil are doamna Thompson! spuse ea cu emoţie. Dominic se uită la ea.

— Îţi plac copiii?

— Eu… da.

— Ţi-ar place să ai?

„Ai tăi, da!” ar fi vrut ea să strige.

— Cred… spuse ea cu voce tare.

Dominic începu să se plimbe prin cameră.

— Îţi strici viaţa, nu-ți dai seama? De ce te cramponezi de această dragoste imposibilă? Niciodată David Galvin nu-ţi va face copii, Christy!

Suspină..

— Ştiu. Mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, Dar mă mâhneşte să te văd nenorocită din cauza acestui bărbat.

Ea îşi ridică ochii spre el.

— Ai fost deja îndrăgostit, Dominic?

Dominic se opri.

— Da.

— Şi, te iubea şi ea?

— Credeam. Faţa i se întunecă. Dar m-am înşelat. Deci o femeie avusese loc în inima lui. Cine? O americancă poate. Iată de ce n-a făcut carieră în Statele Unite. O dezamăgire în dragoste l-a readus la Setondale.

— Trebuie să termin un raport despre viitoarea clinică, îi spuse el. Nu te plictiseşte dacă lucrez?

— Nu. Te rog…

Dominic se aşează la birou şi se scufundă în studierea dosarelor. Christy nu se mişca. Rareori se simţise atât de destinsă. Era bine în această cameră confortabilă. Nu-i mai era frig. Privirea ei

trecu de la Dominic care părea să-i fi uitat prezenţa, la marele foc din şemineu.

Adormi pe jumătate. O umbră se aşează între ea şi foc. Ridicând pleoapele, îl văzu pe Dominic care-şi părăsise biroul.

— Am terminat, spuse el. Ţi-e foame?

— Nu, nu prea am poftă de mâncare în ultima vreme.,

Dominic o privi îngrozit.

— Dumnezeule, Christy, nu cumva eşti…

Ea înţelese la ce se gândea.

— Nu, nu te nelinişti, nu sunt însărcinată, îl asigură ea surâzând trist.

— Ah, spuse el.

Se lăsă tăcere.

— Am să pun la maximum radiatorul din camera ta, declară el. Nu vreau să mori de frig în noaptea asta!

Înainte de a urca, el îi aduse geanta. Profită de absenţa lui pentru a-şi scoate lenjeria udă.

— Să mă grăbesc să mă îmbrac, murmură ea.

Îşi luase câteva haine de schimb, dar uitase să-şi ia şi un sutien. Ridică din umeri.

„Nu face nimic” îşi spuse ea. „N-o să se observe sub acest pulover gros…”

— Dominic reveni. Ea îşi pusese o fustă confortabilă de lână şi un pulover gros.

— A început să ningă, îi spuse el.

— Oh!

Christy se gândi imediat la tânăra femeie care trăia într-o fermă izolată, cu patru copii acum.

— Şi doamna Thompson?

Dominic surâse.

— Nu te nelinişti pentru ea. Este o femeie care

ştie să se descurce! Când începe vremea proastă este obişnuită să fie izolată de lume. Fermierii care trăiesc pe coline sunt foarte apropiaţi de natură. Ştiu să se apere de intemperii. Orăşenii sunt aceia care-şi pierd capul de îndată ce o pană de curent îi lipseşte de ascensor şi de semafoare.

Chiar în acel moment lumina tremură şi apoi se stinse.

Dominic izbucni în râs.

— Am cobit...

— Ai ce-ţi trebuie în caz de pană? întrebă Christy.

— Cum adică?

— Ai lumânări, lămpi cu petrol?

— Lumânări, da...

Se duse să le caute şi le puse într-un candelabru de argint. Lumina blândă a lumânărilor, focul din cămin... toate astea erau prea romantice!

Christy îşi drese glasul.

— Vorbeşte-mi de Statele Unite.

El îi făcu un rezumat rapid al celor câţiva ani pe care-i petrecuse acolo..

— De ce ai revenit? întrebă ea.

— Pentru că prefer lumea veche, celei noi, îi răspunse el pe un ton uşor.

Christy nu credea niciun cuvânt. Fugise probabil de-o dragoste imposibilă.

Curentul se restabili şi clipi din pleoape, orbită.

— Era mai bine înainte, spuse ea.

— Dorinţele tale sunt ordine... spuse Dominic, care stinse de îndată luminile.

Christy se cuibări în colţul canapelei cu un mic suspin de plăcere. Puţin câte puţin, o toropeală plăcută puse stăpânire pe ea. Închise ochii şi după câtva timp respiraţia ei deveni regulată.

Stăpânindu-şi un surâs, Dominic o luă în braţe şi se îndreptă spre scară. Ea se ghemui în el pe jumătate adormită. Fără să înţeleagă unde se afla, îşi spuse că dacă ar fi fost o pisică, ar fi tors…

Era plăcut în camera pe care i-o pregătise la primul etaj. Un radiator electric difuza o căldură plăcută şi Dominic se gândise chiar să aprindă focul în cămin.

El o puse pe pat. Apoi începu s-o dezbrace

— Nu… spuse ea, cu o voce somnoroasă.

— N-o să-ţi petreci astfel noaptea!

— Nu face nimic!

— Ţi-am adus geanta. Ţi-ai adus totuşi o cămaşă de noapte? O să te simţi mai bine…

Christy căscă, mereu între vis şi realitate.

— Oh, îmi este aşa de somn!

Dominic o ajută să-şi scoată puloverul. Când îşi aduse aminte că n-are sutien, era prea târziu.

— Christy, murmură el.

Vocea lui era răguşită, privirea arzătoare. O va lua în braţe. Era sigură. Şi nu se simţea în stare să-l respingă. Nu aştepta oare acest moment?

El o înlănţui şi ea îi întinse buzele. Inima îi bătea să se rupă. În ecou, se auzeau bătăile surde ale inimii lui Dominic.

— Christy, lasă-mă să-mi petrec noaptea cu tine, imploră el.

Dominic o înnebunea cu mângâieri şi sărutări.

— Te doresc atâta!

Dacă n-ar fi spus nimic, probabil că n-ar fi rezistat. Dar aceste câteva cuvinte: „Te doresc atâta” o readuseră la realitate…

Tremurând ea îl respinse.

— Nu…

— De ce nu?

O fixa cu disperare:..

— Din cauza lui, nu-i aşa?

Christy crezu că vede gelozia în ochii lui întunecați...

— El! exclamă el. Mereu el... Fie, îi iubeşti. Dar nu este liber!

Dominic o strânse şi mai tare în braţe.

— Fii a mea în noaptea asta. Te implor.

— Nu.

Incapabilă să continue această minciună, eo se auzi mărturisindu-i:

— Nu-l iubesc pe David. Nu l-am iubit niciodată.

Dominic tresări.

— Ce?

— Nu l-am iubit niciodată, repetă ea. A încercat să facă din mine amanta lui, căci nu poate vedea o femeie fără să încerce s-o seducă... N-a mers mai departe.

El o privi stupefiat.

— Dar dacă nu-l iubeşti, de ce?...

Christy îl întrerupse.

— Oare nu înţelegi? Nu vreau doar o aventură scurtă cu tine, Dominic! Pentru că aş fi prea nenorocită când m-ai părăsi. Închise ochii şi mărturisirea pe care o reţinuse atât, îi veni în sfârşit pe buze.

— Te iubesc. Te iubesc prea mult ca să accept o legătură fără viitor.

Nu îndrăznea să-şi deschidă ochii. Care va fi reacţia lui Dominic? Va fi înţelegător sau ironic?

— Totul este aşa de complicat, declară el în sfârşit.

Ea se hotărî în fine să-şi deschidă ochii. Faţa lui

Dominic nu exprima nici milă, nici sarcasm. Doar mânie...

— Deci nu vrei să-mi aparţii, deoarece mă iubeşti. Asta nu are sens!

Niciodată nu-l văzuse atât de furios. Deodată îi fu teamă. Se aştepta atât de puţin la o asemenea reacţie!... Prevăzuse totul. În afara unei asemenea explozii de mânie.

Se plimba ca un urs în cuşcă.

— Fără sens! mormăi el.

Se opri la capul patului. Ochii lui aruncau scântei.

— Da, de neînţeles, înnebunesc!...

Christy se înveli cu cuvertura.

— De ce te superi?

Ea îi susţinu privirea.

— Atitudinea mea este totuşi de înţeles, declară ea cu o voce calmă..

Dominic dădu din cap.

— Asta nu are sens, repetă el. Toţi aceşti ani pierduţi... Şi trecându-şi mâna pe frunte, el murmură ca pentru sine:

— Credeam c-ai uitat de mult aiureala ta de adolescentă! Eu, încercam să nu mă gândesc la tine. Îmi reproşam că mă îndrăgostisem de o puştancă de şaptesprezece ani! îşi puse mâinile pe şolduri.

— O aventură fără viitor! Dar de ce îţi imaginezi că nu mă gândeam decât la asta?

Ea înghiţi în sec.

— Tu... tu n-ai vorbit decât de dorinţă. Niciodată de dragoste. Şi într-o zi mi-ai spus că nu ţineai să te însori.

— Nu cu Amanda, asta-i sigur!

Deodată Christy i se aruncă în braţe.

— Există o singură femeie pe lume cu care doresc să mă însor. Tu, draga mea. Tu, dragostea mea…

El o strânse cu putere.

— Când mă gândesc că în urma unor neînţelegeri ridicole, eram gata să te pierd. Te iubesc, Christy.

— De… de opt ani? întrebă ea neîncrezătoare

— Mi se pare că dintotdeauna. Dar erai prea tânără Nu mă gândeam că sentimentele tale pentru mine vor dura. Mi-or fi fost ruşine să profit…

Ea se strânse la pieptul lui.

— Te iubesc, Dominic, spuse repede. Te-am iubit mereu. Buzele lor se întâlniră într-un sărut fără sfârşit. Afară zăpada continua să cadă. Focul strălucea în şemineu.

Dominic ridică capul şi o contemplă pe Christy cu pasiune:

— Te iubesc, repetă el, pentru toată viaţa!

— Pentru toată viaţa, îi răspunse ea ca un ecou.

SFÂRŞIT